

DVACET PĚT ODSTÍNŮ PRAVDY

Povídky o ženách, které si sáhly na dno a zůstaly stát.

Tahle knížka není o iluzích. Je o ženách které ví, že život není román pro služky. Jsou to příběhy těch, co nosily modřiny na těle, v srdci i na duši. Těch, co mlčely když měly křičet a křičely, když už nebylo co ztratit.

V každé z pětadvaceti povídek najdete kus skutečnosti. Neuhlazené, neomalené, ale pravdivé. O lásce, která bolí. O dětství, které páchne alkoholem a studem. O snech, které někdo rozšlápnul a ony stejně znovu vykvetly.

Dvacet pět žen. Dvacet pět hlasů. Dvacet pět odstínů pravdy.

A každá z nich vám může připomenout kousek vás samotných.

Obsah:

1. Milena
2. Míša
3. Jana
4. Veronika
5. Heda
6. Kája
7. Štěpánka
8. Hana
9. Jarka

10. Klára
11. Barunka
12. Jenůvka
13. Marta
14. Helena
15. Blažena
16. Karla
17. Dana
18. Adélka
19. Johanka
20. Olga
21. Jitka
22. Zdena
23. Marie
24. Petra
25. Marika

Milena

Sedí na okenním rámu a synka má položeného na ruce, kde tiše oddychuje ve spánku. Bojí se ho položit a necítit jeho tělíčko tak blízko u sebe. Jeho nechuť žít ji nutí mít sílu k životu za oba. Bolavě, děsivě, ale žije. Kdo jiný by hlídal synův dech a

naslouchal půlnočním stínům a běsům, které je oba tak dlouho obcházejí a čekají, až její bdění přemůže spánek? Kdo jiný by měl ruku na jeho hrudníčku a čekal na nádech a výdech, nádech a výdech?

Milena je k smrti unavená a vyděšená, slzy jí stékají kolem nosu a vpíjejí se do rýh kolem úst. Nejsou od smíchu, ale od neustávající bolesti na duši. Za tu chvíli, co je její synek na světě, jeho máma zestárla o celé věky. Její pleť je šedivá, zprůsvitnělá a pletenina jemných vrásek jí protíná tvář jako jemná pavoučí síť. Jak asi chutná spánek? Milena si to už ani nepamatuje. Spánek je přepych a to slovo nepatří do jejího slovníku. Upřela oči na spícího synka a jemný úsměv jí rozvlnil ústa.

„Jen spi, synku, a sni za nás oba. Jednou přijde doba, kdy se role obrátí a já budu spát a ty nade mnou bdít.“

Syn tiše spí a na víčkách má pel z křídel motýlích, co pomáhají hlídat jeho spánek. Ta chvíli štěstí musí být vykoupena a Milena zase cítí ty kovářské kleště na svém srdci a plicích. Tak pevně je sevřená, že nemůže dýchat. Děsí se a touží do vroucích plic dostat aspoň trochu vzduchu. Rozum jí říká: Je tady, vzduch. Je všude kolem tebe. A i když tě na duši zebe, záclona se chvěje, vzduch si pohrává s tvými vlasy, tak se neboj a dýchej.

Ve strachu se podívá na syna, jako by u toho drobečka hledala pomoc a on ji dává. Najednou dlouhý, hvízdavý nádech a myšlenka, že zase jednou utekla hrobníkovi z lopaty. Vzduch jí proudí do bolavých plic a má pocit, že jsou poskládány jen ze samých ostrých střepů. Ale žije. Je tam uvnitř a i když to bolí, ví,

že dnešní noc přežijí oba dva.

Zachraňují se navzájem. Milena a její syn. Ani jednomu se nechce žít, ale ani jeden nechce nechat toho druhého odejít. Zvedá se z parapetu, odnáší svého syna k sobě na lože a uléhá s rukou kolem něj ke krátkému spánku.

Probouzí se leknutím a první pohled je na syna, který klidně spinká, a pak na budík. „Tak, chlapečku, dnes mi dal život deset minut spánku vcelku. Je to hodně, nebo málo?“ Neví a nepřemýšlí o tom. Noc ubíhá a se světlem se syn kouká na svoji vyčerpanou mámu, která ráno přísahá: „Neboj se, my dva to zvládneme.“

Už zase sedí na okenním rámu, jen ruce má prázdné. Dívá se do tmavé noci, v očích slanou mlhu a marně hledá slova, která by vystihla všechny pocity v duši. Dlouho byla moc silná a žila pro dva a za dva a teď neunese ani ten svůj jediný život. Necítí radost, štěstí ani nudu, jen bolest, prázdnotu, nechuť žít. Cit se ztratil jak zázračný pramen mezi tvrdými skalami. Stejně tak ztvrdlo srdce. Láska, zamilovanost jen prázdná, nic neříkající slova. Slovo manžel má příchut' pelyňku. Nechal ji na všechno samotnou. Když Milena bděla, on spal. Když potřebovala spát, seděl v hospodě a v ní se pomalu rozrůstal pocit zloby a obžaloby.

Otec jejich dětí se styděl za svoji ženu. Jak si mohla jen dovolit léčit duši? Má ženu blázna, jak ho tím zesměšnila. Prý se mu smějí, že má hysterickou ženskou, která mu utíká z lože. Není nic, co by ji tam táhlo.

V duši probírá všechna ta slova padající na její hlavu a najednou cítí, jak moc je jí to jedno. Nemá sílu na nic, jen přežít od paniky

k panice. Vlasy zježené hrůzou, studený pot, dech žádný. Čeká na konec a pak nádech. Zase a opět. Tyhle vlny ji zabíjejí a berou jí vůli k životu. Přesto je tu někdo, kdo ji drží ručkou při životě.

Začíná svítat a s tmou odchází i panika a z postýlky se ozve „mama“. Vstane z parapetu a jde za synkem. Usměje se na ni modrýma očima, ručky jí položí kolem krku a dá pusku a Milena ví, že teď žije on za ně oba.

Zase je jejím přítelem okenní parapet, noc a hvězdy. Neví proč, ale to místo ji táhne. Možná v minulém životě sedávala v arkýři, psala básně nebo tam svěřovala tajemství.

Tentokrát sedí na parapetu jinde. Na místě, které jiní nazývají blázincem, ale ona mu říká ostrov naděje. Za tou zdí žijí lidé s bohatým duševním světem. Poznala je, otevřeli se jí a ona jim. Až tam pochopila, co je deprese. Nebo ne, možná to pochopí jen ti, co tam byli. Ostatní se smějí a říkají „líná, hysterická“.

Říkala si, že už je to jen vzpomínka. Jak moc se mýlila. Ztratila se, padla, neměla už sílu. Přistřižená křídla, spoutaná řetězy, drcené srdce. Byla jak poraněná laň.

Tam, v tom jiném světě, se učila žít a snít. Ve své skořápce spřádala myšlenky, až byly světlejší. Pak ji otevřela sobě i ostatním. Pomáhali si navzájem. Ti, kdo ví, jak to bolí.

A pak přišel den, který by měla vytesat do kamene. Přišel její syn a podal jí přihlášku na zdravotní školu. Udiveně vzhledla.

Syn se usmál:

„Kdybys, maminko, potřebovala ošetřovatele, ať ho máš po

ruce.“

Zase ty jeho ruce. Drží ji při životě dodnes. Život má zase barvu, sílu a všechno, po čem toužila, má kolem sebe.

Míša

Odcházím bez mrknutí oka a zanechávám za sebou starý život. Odkládám ho jako zvětralé pivo, co páchlo do rána na nočním stolku mého manžela. Někdy je potřeba si uvědomit, jak moc zvětral můj vlastní život, a že je ještě čas na jiný, vychlazený v proudící vodě života, jako pivo na dně potoka. Není zvětralé a jeho hořkost klouže do krku. A pak je najednou v ústech příjemně a mizí žízeň po životě. Jsem ho plná a říkám si v duchu, ještě jsem tady, ještě žiju a pořád od života něco chci. A taky dávat se mi zase líbí. Jdu. Neotáčím se ať neztratím odvalu.

Jana

Martin nastoupil do vlaku a hledal volné kupé, kde by mohl být sám, nikým nerušen. Nenašel, ale jedno se mu docela zalíbilo. Seděla v něm dívka, nebo žena, to nepoznal. Tvář měla zakrytou křiklavým svetrem a možná spala. Martin dál nehledal, vklouzl potichu jako myška, posadil se k oknu a zahleděl se na ubíhající krajinu. Oči se mu občas stočily na štíhlou postavu v koutku. Byla tak drobná a vypadala, že potřebuje ochranu. Stále víc ho zajímalo, jak vypadá. Spřádal si představy o její tváři a nějak si ani neuměl představit, že by byla ošklivá.

Vnímala snad ve spánku jeho přání? To Martin nevěděl, ale když se zavrtěla a vykoukla ven, málem nevěřil svým očím. Jak vyjádřit dokonalost? Něžný bílý obličej s růžovými tvářemi, obrovské oči barvy fialek a nad nimi obočí jako havraní křídla.

Víčka jí lemovaly černé, dlouhé řasy, které při sklopení házely stíny na tváře. Dlouhé světlé vlasy vypadaly jako svatozář. Cítila Martinův pohled a člověk by nečekal, že ta něžná krása se umí podívat tak odmítavě, smutně, přísně, a také jako by v nich bylo vidět pohrdání. Otočila tvář k oknu a Martin pro ni najednou přestal existovat.

Martin se zlobil na dívku a byl v rozpacích z jejího pohledu, pro něj tak záhadného. Byl si vědom své přitažlivosti. Byl to krásný černovlasý chlap s atletickou postavou a věděl o sobě, že se líbí, tak proč ten odmítavý pohled této krásky? Chvíli mlčel a dělal, že i ona je pro něj vzduch, ale pak si řekl, kdo se bojí, nevyhraje, a tak se představil.

„Dobrý den, slečno, jsem Martin. Myslím, že je vhodné se představit, abyste věděla, kdo je s vámi v kupé.“

Dívka se otočila a bez valného zájmu odvětila: „Když myslíte, já jsem Jana,“ a zase se otočila k oknu.

To stačilo Martinovi, aby se už nedal zastavit. „Cestujete daleko? Nebojíte se být sama?“

„Čeho bych se prosím vás měla bát? Kdo by si na mně co vzal?“ Tvář se jí poprvé trošku zavlnila úsměvem.

Byl zrovna tak něžný, jak si ho Martin představoval.

„Vy jste krásná,“ vypadlo z něj.

„Tak moc bych chtěl, aby tohle setkání nebylo poslední. Mohli bychom se ještě někdy vidět,“ kul železo, dokud se zdálo žhavé.

„Mně?“ vykulila Jana svoje krásné oči.

„Je na tom něco divného?“ zeptal se Martin.

„No ano, je. Mně ještě nikdo nikdy nezval na schůzku,“ odpověděla a pozorně si Martina prohlížela, jako by ho uviděla teprve teď.

„Tomu mám věřit? Vždyť na vás musí stát fronty kluků.“

Jana se rozesmála už nahlas, uvolněně, a dokonce mu slíbila schůzku. Na papírek napsala telefon a podala jej Martinovi. Ten jej ukryl do kapsy jako svátost.

„Rychle s vámi cesta utekla. Blíží se moje stanice, tak zatím ahoj.“

Neuvěřitelně ztěžka se zvedla z místa, vytáhla z kouta berle, dala je pod paže a najednou její postava, když seděla tak krásná, se pokroutila. Něžná dívka vypadala jako hadrová panenka. Ztěžka se odkolébala na peron a pomalu mizela z očí překvapeného Martina.

Jen pomalu mizel úžas z jeho očí, aby ho vystřídal vztek a zloba, soucit a pohrdání. Vytáhl z kapsy telefonní číslo, roztrhal ho na malé kousky a nahlas si ulevil: „Taky mohla říct, proč nechodí na rande, mrzák jeden. Co si o sobě myslí, kráva jedna.“

Vystrčil ruku z okénka a kousky papíru pouštěl po větru.

Veronika

Veronika seděla před toaletním stolkem a zkoumavě si prohlížela svou tvář. Roky na ní zanechaly stopy. Vrásky, pohaslé oči, povadlá pokožka. Nedávno překročená padesátka se jí zrcadlila v každém kousku obličeje. Obočí ztratilo barvu i

tvar napnuté tětiny, rty už nepřipomínaly maliny.

Najednou měla pocit, že jí život protekl mezi prsty. Bez rodiny, bez lásky, tak sama, tak opuštěná. Tvář se jí zkřivila pláčem a tělo začalo vzlykat. Ramena se zvedala v křečích a dech byl těžký. Když už nezbyly žádné slzy a oči pálily jako rozžhavené železo, zvedla se Veronika od toaletky, pohodila vzpurně hlavou a šla si nalít pořádnou sklenku koňaku. Jedna nestačila. Přišla druhá, třetí... až se nakonec svalila na postel a usnula těžkým, opileckým spánkem.

Ráno se probudila s pořádnou kocovinou. S úpěním se sesunula z postele a zamířila do sprchy. Střídavá sprcha ji probrala. U ranní kávy v ní dozrálo rozhodnutí. Sedla k telefonu a obvolala všechny služby, které nabízely návrat ženské krásy. Vlasy, pedikúra, masáž, kosmetika. Upravili jí obočí, domalovali chybějící chloupky, rty jí vytvarovali pigmentem. Nakonec nalepili umělé řasy a nalíčili ji jako novou. Omlazená jak mladá žabka. Stálo to půlku úspor, ale Veronika byla šťastná. Znovu seděla před toaletkou a nemohla se nabažit nového obličeje. Už jen se obléct, navonět a vyrazit. Večer si sedla v nočním podniku přímo k baru. Poručila si koňak a rozhlížela se. Bylo téměř plno, ale k její radosti tam sedělo i pár mužů sólo. Netrvalo dlouho a přisedl si k ní muž kolem třicítky, s postavou atleta a tváří modela. Veronice se rozbušilo srdce.

„Dobrý den, slečno. Sedíte tu sama. Nechcete společnost? Promiňte, jsem Lukáš Nový,“ usmál se neodolatelně.

„Veronika Krejčí,“ odpověděla s úsměvem a podala ruku.

Lukáš ji dvorně políbil a za chvíli spolu tančili po parketu.

Veronika se vznášela. Čas utíkal jako voda.

„Verunko, to byla krásná noc. Nechcete v ní pokračovat... třeba u vás?“

Veronika přikývla.

Temnou nocí šli ruku v ruce. Lukáš mluvil bez ustání, ale ona ho vnímala jen napůl – ve snění se ztrácela v jeho náruči. Když odemykala byt, Lukáš vklouzl dovnitř, objal ji a zašeptal:

„Chceš se milovat?“

„Ano, chci,“ zašeptala a zavedla ho do ložnice.

Bylo to jako sen. Duše jí létala v oblacích.

„Jsi spokojená, Verunko?“

„Bylo to nádherné,“ odpověděla a chtěla ho políbit.

Lukáš se odtáhl.

„To jsem rád. Moje taxa je deset tisíc,“ usmál se a natáhl ruku

„Cože? Já ti mám platit? Vypadni, pitomče! To je drzost. Užije si a chce ještě peníze?“

„Jsem profesionál, Veroniko. Společník. Řekl jsem to. Moje služby nejsou zadarmo.“

„Nedám ti ani korunu, hajzle!“

Zlost ji dusila.

Lukáš se ušklíbl, popadl ji za rameno a postavil před zrcadlo.

„Podívej se na sebe. Měla bys už smrdět v domově důchodců. Jsi stará rašple. Mně dalo dost přemáhání s tebou spát. Tohle

jsou těžce vydělaný prachy. Tak plať, nebo ti jednu vrazím.“

Veronika se sesunula na křeslo. Slzy jí stékaly po tvářích, rozmazávaly make-up, černé čmouhy zdůraznily vrásky. Sáhla do kasičky, zaplatila a zašeptala:

„Vypadni.“

Dveře se zavřely. V bytě zůstala žena, která pochopila, že mládí se koupit nedá. Možná přišel čas žít jinak.

Heda

Postarší muž sedí uprostřed luxusu, pokouje voňavý doutník a popíjí koňak. Před sebou má noviny z burzy a s uspokojením si pro sebe konstatuje, že je zase o pár milionů bohatší.

Vtom se otevřou dveře a do pokoje vstoupí jeho manželka. Nádherná, zralá žena oděná do luxusu, kterou doprovází oblak smyslné vůně. Krásné dílo plastické chirurgie, protože příroda je k nám lidem nemilosrdná a každý rok se na tváři podepíše jemným, později hlubokým předivem vrásek.

„Drahý, jdu s Magdou, tak mi dej nějaké drobné. Víš, jak nesnáším prázdnou peněženku, a poslední peníze jsem dala za tyhle šaty,“ požádala manželka.

„Stačí padesát tisíc, drahá?“ usmál se muž.

„Promiň, ale takový pakatel snad nestojí ani za zmínku,“ odfrkla jeho žena.

„Tak si vezmi, kolik chceš,“ řekl muž a otevřel jí trezor. Ani se nedíval, kolik vzala, a znovu se posadil do křesla ke svému doutníku a koňaku.

Chvíli po matce vešla dcera věrná matčina kopie, jen s o něco menším přidělem peněz. Ani nepoděkovala a zmizela za dveřmi.

Podruhé zůstal ve své luxusní pracovně sám a před ním celý nezaplňený večer. Chvíli přemýšlel, pak se usmál a vstal. I on zamířil k trezoru. Musí mít dost. Prsatá Margareta z domu s červenou lampou není zrovna levná.

Zatímco si náš muž užívá s Margaretou z bordelu, vyšel z postranní uličky jiný muž. Ohnutá záda, upracované ruce a unavená tvář. Vleče se těžce a vypadá jako důchodce, ačkoliv je mu něco přes čtyřicet. Oblečený do starého, ošoupaného a nepadnoucího saka, v chatrných kalhotách, kam se dostane každý vítr. Je mu zima, a tak trochu zrychlí krok. Brzy dorazí ke dveřím starého, malého domku.

Vešel a od stolu vstala jeho žena. Políbila ho a honem chystá horkou polévku na zahřátí a kus chleba na dojedení. Vzápětí vstoupí jejich dcera a letí jako splašená k rodičům, aby je pomačkala s láskou a vlepila pusku na vrásky na tváři. Na maminčino vyzvání usedá ke stolu a dostává stejnou večeři jako táta. Jen máma sedá jen tak a s láskou se dívá, jak jim chutná.

„Maminko, a kde máš ty večeři?“ starostlivě se zeptá dcerka a manžel zvedne pátravě oči a zadívá se na svoji ženu.

Ta se jen pousměje: „Už jsem jedla, vy starostové.“

Ano, ale že měla jen tu polévku, to už neřekla. Chleba schovává na svačinu svým dvěma láskám do práce.

Muž se na ni zadívá, pak pomalu sáhne do náprsní kapsy a vyndá pár pečlivě složených bankovek.

„Tu máš, Julie, a udělej s nimi, co uznáš za nejlepší. Dnes jsem dostal odměnu,“ řekne hrdě a podává jí několik bankovek.

Julie poděkuje manželovi a v očích se jí zalesknou slzy radosti. Už má po starosti. Ví, za co svým dvěma milovaným koupí Ježíška.

Kája

Líně jsem se protáhla, přimhouřila oči a rukou si udělala stínítko. Kája si na pískovišti plácala bábovičky, špinavou pusou od ucha k uchu. Usmála jsem se jen tak pro sebe nad její spokojeností a jedním okem mrkla do kočárku, kde spala Klárka. Tváře jí zčervenaly teplem a ze spaní se jemně usmívala.

„Au, mamí!“ uslyšela jsem křičet Káju. Vylítla jsem z lavičky a utíkala k ní. Seděla v písku, po tváři jí stékaly slzy jako hrachy a v puse měla prst.

„Už jsem tady, beruško. Co se ti stalo?“

Kája vytáhla prst z pusy a na konci se objevila kapka krve. S úlevou, že to není nic vážného, jsem se na ni usmála.

„To nic, to se zahojí, Kájinko.“

Pak jsem se podívala na písek a uviděla injekční stříkačku. Krve by se ve mně nedořezal a hlavou mi proběhly všechny možné katastrofy. Rychle jsem sbalila děti a hračky a spěchala domů.

Celá roztřesená jsem čekala na manžela, až se vrátí z práce. S pláčem jsem mu všechno řekla a vyslovila to, co mě děsilo nejvíc:

„Karle, co když tu jehlu odhodil někdo nakažený?“

Chtěla jsem, aby mě uklidnil, ale vyslechla jsem to, čeho jsem se bála.

„Musíme k doktorovi, Jani.“

Na to čekání nikdy nezapomenu. Vzali Káje krev a nic se neprokázalo. Radost doktorka utnula jedinou větou:

„Tohle není průkazné. Až další test za tři měsíce řekne, jestli je vaše Kája v pořádku.“

Nejhorší dny mého života. Bála jsem se dát Káje pusy, vzít ji do náruče. Okřikovala jsem ji, když chtěla jít za Klárkou. Ano, držela jsem ji od sebe i od Klárky co nejdál.

Kája musela za tři měsíce překonat hradbu několika let. Ten smutek v jejích očích byl nesnesitelný.

Po dnech čekání přišel osvobozující rozsudek. Kája byla a je zdravá.

Uteklo patnáct let a Kája je plnoletá. Zrovna si v pokojíku balí věci a odchází. Smutek, co se jí jako malé usadil v očích, nikdy nezmizel. Nikdy se ke mně nepřitulila, nikdy mi neodpustila.

Bolí to a bolet nepřestane.

Štěpánka

Štěpánka ležela v posteli stočená do klubíčka a snažila se zabírat v manželské posteli co nejméně místa. Zaposlouchaná do ticha v bytě náhle zpozorněla. Na chodbě se ozval zvuk výtahu se svým typickým klik, klak. Ztuhla a skoro přestala dýchat.

Hrudník se zvedal jen nepatrně a schoulené tělo vyzařovalo strach. Výtah zastavil v jejich patře, pak se ozval zvuk otáčení

klíče v zámku. Naskočila jí husí kůže strachem i hnusem. Přesto se nepohnula a odevzdaně čekala, s jakou náladou se její manžel Karel vrací domů.

Jemně se nadechla a mírně se uklidnila, protože Karlovy kroky vedly do kuchyně. Za chvíli se ozval rachot rozbíjeného nádobí a křik:

„Do prdele, ženská jedna neschopná! Nic nedá pořádně na místo,“ a rukou srazil z linky vzorně srovnané hrníčky na zem a se zadostiučiněním sledoval, jak pukají na kusy. Ty, co to přežily, s rozkoší rozdupal.

Při tom křiku se drobné tělo Štěpánky napjalo, ztuhlo, a pokud by to šlo, vtláčilo by se ještě hlouběji do matrace. Pak už jen odevzdaně čekala, co bude dál. K jejímu úžasu randál i křik ustaly a ozvalo se jen hlasité Karlovo chrápání.

„Děkuji, Bože,“ usmála se pro sebe Štěpánka, zavřela oči a po dlouhé době klidně usnula.

„Vstávej, ty couro! Ty se tady válíš a nezajímá tě ten bordel v kuchyni? Plav to uklidit a udělej mi pořádnou snídani,“ cloumal Karel svou drobnou manželkou a navrch jí přidal pár facek.

„Už jdu, Kájo,“ řekla a honem vstávala z postele.

Její hluboká odevzdanost Karla rozlítla do běla, místo aby ho zklidnila. Srazil Štěpu na zem a pěstmi bušil do jejích zad a rukou, kterými si chránila obličej. Vlastně ji používal jako boxovací pytel a nepřestal, dokud na rukou neměl její krev. Pak se jeho bolest pomalu vytrácela. Sedl si do kuchyně a skoro s láskou pozoroval Štěpánku, jak leze po kolenou kolem něj a

sbírá to, co on včera v alkoholickém opojení s chutí rozbíjel.

Za chvíli měl Štěpiny pokory plné zuby a neodolal, aby si nedloubl do jejích žeber. Štěpa uhnula před další ranou a to stačilo, aby se Karel natáhl, chytil ji za vlasy a za neustálého nadávání s ní vysmýčil podlahu v kuchyni střepey nestřepey.

„Odpros, ty svině špinavá, a já tě pustím!“ hulákal na Štěpu a druhou rukou rytmicky zpracovával její tvář.

Mlčící tvář a žalující, smutné oči byly jedinou odpovědí jeho ženy.

„Tak já ti nestojím ani za odpověď, ty mrcho jedna? Počkej, já tě naučím, jak se má žena chovat k manželovi,“ chroptěl vztekem Karel a táhl ji za sebou jako hadrovou panenku do koupelny.

Hodil ji do vany jako kus špíny a pustil na ni ledovou vodu. Vana se plnila a Karel přidržel její hlavu pod vodou. Štěpánčiny ruce se zasmýkaly v marné obraně a nakonec zůstaly plavat bezvládně na hladině jako mrtvá labutí křídla. Karel ji konečně pustil a odešel si do ledničky pro pivo. Žádné nenašel a vztek mu zase zatemnil mozek.

Skokem byl zpátky v koupelně, ale k ráně už nedošlo. Štěpánčino tělo zůstalo zhroucené pod vodou. Jen ty dvě ruce volně plavaly na hladině. Karel ji rychle vytáhl z vody, ale už to byla jen mrtvá schránka někoho, kdo byl jeho ženou.

„Obžalovaný Karel Polák se odsuzuje k souhrnnému trestu v délce dvanácti let ve třetí nápravné skupině podle §...“

Karel odcházel se skloněnou hlavou a cestou šeptal:

„Proč, Štěpánko... vždyť já jsem tě miloval,“ a z očí mu vytekla

zbloudilá slza.

Hana

Hana seděla v kuchyni, před sebou kávu, a ani nepočítala nedopalky v popelníku. Oči měla červené a oteklé, a tak si na ně položila pytlíky čaje, které předtím na chvíli strčila do mrazáku. Za chvíli přijde její prvňáček domů a Hana ho nechtěla přivítat uplakaná. Hodiny odbíjely dvanáct, a tak honem vstala, vyvětrala kouř z vykouřených cigaret a postavila se s úsměvem k plotně.

Zadrnčel zvonek jako na poplach – to se Hanýsek vracel domů ze školy. Jenom Hana mu říkala s láskou „Hanýsku“, jinak byl pro všechny Honza. Otevřela mu a Hanýsek vlétl mamce do náruče, vlepil jí sladkou pusku a honem cosi hledal ve školní tašce. Chvilku to trvalo, ale potom s výkřikem: „Mám to!“ vytáhl srdíčko z výkresu a s očekáváním ho podal mamince.

„Moje zlatá maminečko, přeji ti krásné narozeniny a slibuji, že už nikdy nebudu zlobit,“ usmíval se na mámu Hanýsek.

Hance vyhrkly slzy radostí. Dostala konečně dárek k včerejším narozeninám. Hanýsek se spletl jen o jeden den, ale to jí vůbec nevadilo. Malované srdíčko držela v upracované ruce jako svátost. Jediný dárek k narozeninám. Jinak byla všem ukradená. Rodičům i manželovi. Bolest jí sevřela hrudník, že skoro nemohla dýchat, ale stačil jeden pohled do rozzářených očí synka a rázně potlačila smutek.

„Víš co, Hanýsku? Uděláme si dneska krásné odpoledne. Za týden mi odjedeš na první tábor a mámě bude po tobě moc a moc smutno,“ usmála se Hanka na synka.

Odpoledne strávili jen spolu. Stihli kino s pohádkou, potom cukrárnu a den zakončili procházkou po lese. Hanýsek brebentil a nenechal Hanku chvíli v klidu. Stejně byla ráda, alespoň nemusela v hlavě zkoumat myšlenky, které nevolala, ale které přicházely samy, nepozvány a nechtěny.

Týden utekl jako voda a Hanka chystala Hanýskovi věci na tábor s těžkým srdcem. Tak moc si ho přála mít u sebe, ale věděla, že tohle nesmí. Musí nechat synka dělat to, co dělají ostatní děti, a nepřivazovat ho k sobě tak těsně. Na autobus ho doprovázela sama, protože Kamil neměl čas – ostatně jako ho neměl nikdy, ani pro manželku, ani pro syna. Statečně se usmívala a přála Hanýskovi šťastnou cestu a spoustu nových kamarádů a zážitků.

Čas bez Hanýska byl k nepřežití. Naplno se projevila bolest a smutek z manželství, které nespĺnilo žádná Hančina očekávání. V ní pomalu dozrávalo rozhodnutí, kterému se dlouho bránila. Už chce jen jedno Vzít syna za ruku a jít, kam je oči povedou. Někam daleko od nelásky a sobectví. Povzdechla si při představě nutného rozhovoru s manželem a u srdce jí zatrnulo. Ne strachem o sebe, ale o synka. Dobře znala svého manžela. Bude bojovat ne z lásky k Hanýskovi, ale proto, aby jí ublížil. Aby vyhrál.

Kamil se vrátil domů dost pozdě, ale Hanino rozhodnutí se nedalo zvrátit. Ze starého zvyku mu nachystala večeři, sedla si naproti a do rukou vzala vyšívání. Počkala, až dovečeří.

„Kamile, chci se rozvést a s Hanýskem od tebe odejít,“ začala a hned šla k jádru věci.

Nemělo cenu se zamotávat do řečí, protože by ji utnul dřív, než by řekla druhou větu a měla pravdu. Kamil se na ni podíval a

rozesmál se. Zlý smích trval jen pár vteřin, ale Hance připadal jako celá věčnost. Nakonec smích ustal a on se na ni podíval. Tak, jak by se člověk díval na hmyz, který se chystá zašlápnout.

„Ty si běž, kam chceš, ale Honza zůstane tady se mnou. Víc se s tebou nemám o čem bavit. Pamatuj na moje známosti a vůbec se nepokoušej se mnou vést spor o syna. Byla jsi vždycky blbá, naivní nula. Nebudeš nikdy nic. A teď vypadni z mého domu a už se nikdy nevracej,“ uzavřel Kamil pár větami jejich manželství.

Hana se zvedla, šla si zabalit pár svých věcí, vytáhla našetřené peníze ze skříše a pak už jen bouchly za ní těžké dveře. Nadechla se svobodně. Její kroky mířily do azylového domu pro osamělou matku s dětmi. Zazvonila a požádala o ubytování s tím, že syna přivede za pár dní. Dostala maličký pokoj s tím nejnutnějším, ale jí připadal jako ráj na zemi. Roztančila se po pokoji a do postele uléhala s nadějí, že všechno dobře dopadne.

Je tu den návratu Hanýska. Hana čeká u školy na autobus. Zdály vidí přicházet Kamila. Strach ji znovu ochromuje. Prošel s úšklebkem kolem a sedl si na lavičku. Rodiče se scházeli a konečně přijel autobus. Děti se vyhrnuly ven jako velká voda a mezi nimi Hanýsek.

„Maminko, tady jsem!“ hulákal synek a už visel Hance na krku.

„Mám pro tebe tak krásný dárek. Počkej, já ti ho hned ukážu!“ odtrhl se od mámy.

Hrabal se v kufříku a nakonec vytáhl něco zabaleného v ručníku. Opatrně to rozbaloval. Vytáhl krásného slona a Hance vyhrkly slzy.

„Maminko, představ si, že stál skoro všechny moje penízky, ale pak jsem si vzpomněl, jak si utíráš tu svoji sbírku slonů, a hned jsem věděl, že to je určitě ono,“ usmíval se Hanýsek s očekáváním.

„Tak to je tedy něco, Hanýsku. Nikdy jsem nedostala nic hezčího,“ usmála se Hana a spolkla vzlyk.

V tom přistoupil Kamil a chtěl synka obejmout. Hanýsek se přimkl k boku Hany. Kamil se napřímil a zasyčel jen tak do vzduchu: „Uvidíme se u soudu!“

Hanka se jen usmála na synka, vzala jeho kufřík a vedla ho do nového domova. Tam položila na stolek darovaného slona.

„Tak Hanýsku, to je první slon naší nové, společné sbírky.“

Už se nebála. Měla za koho bojovat.

Jarka

Jednou si tak ležím, schoulená do klubíčka, našťvaná na celý svět. Vztek mi v duši roste a nese s sebou přání všechno změnit a nejraději hned.

„Mámo, já mám hlad,“ ozvalo se z vedlejší postele moje drahá polovička.

Už zase. Ten můj chlap nikdy nepochopí, jak moc mi vadí to jeho „mámo.“ Říká mi tak od chvíle, co se nám narodily děti. Už nejsem Jarka. Jsem prostě máma. A to všude. Ať jsme kdekoliv, pořád jen slyším „mámo“ a za tím samozřejmě nějaké jeho přání. Snídanička, obídek, večeříčka, muchlováníčko. Jakmile řekne: „Mámo, pojď se muchlovat,“ postaví se mi všechny

chlupy na těle a po erotickém zápalu není u mě ani stopy.

Sama sebe vidím jako upachtěnou ženskou v zástěře, jak lítám kolem plotny, nebo ověšenou taškami s nákupem, případně se mi na sukni věší nějaké dítě a řve, co chce. Ještě že to tak úplně není – nejsem ta, co běhá doma v natáčkách, teplákách a s kapesníkem na dětské soplíky. I když... ten kapesník vlastně v kapse mám. Teda ne soplíky. Jen ten kapesník.

„Mámo, slyšíš? Já mám hlad,“ vyruší mě zase Tomův hlas.

Mám chuť zaječet: „Tak se nažer, gaučáku!“ Ale spolknou ostrá slova, usměju se jako blbeček a zeptám se:

„Co bys rád, táto?“

„To je jedno, mámo, jen ať je toho dost,“ usměje se na mě a ještě se zavrtá do peřin. A já s povzdechem v duši lezu z postele, abych mi náhodou táta neumřel hlady.

Kdysi jsem si ho vzala z lásky. Nebo jsem si to aspoň myslela. Já fakt nevím. Víím jen jedno, co se stal táta, stal se taky gaučákem. A tím svým „mámo“ mě dohání k šílenství.

Pořád si říkám, že to je přece ten Tom, který tak rád všude chodil, všechno ho zajímalo. Třeba se jím zase jednou stane. Tak tu manželskou káru táhnu dál, jako závaží, dřu se jako blbec a zapírám sama sebe.

Ale donekonečna to nejde.

Chci být zase Jarka. Ne jen máma, kuchařka, uklízečka a majitelka dalších domácích profesí. Dám tomu chvíli čas. Třeba se city vrátí a muž mě jednou zase osloví jako dřív:

„Jarko, rád bych se s tebou miloval.“

Anna

Anna seděla a na vzdušném břiše měla sepnuté ruce. Klouby drobných, upracovaných prstů zbělely silou, kterou je tiskla k sobě. Bolesti se stupňovaly a Anně vstoupily slzy do očí. Přesto v sobě našla dost síly, aby chlácholila tvorečka v sobě.

„Tiše, děťátko, vydrž ještě chvíli, pak se vrátí tvůj táta a pojedeme spolu do bílého domu, kde nám bude oběma dobře.“

Anna dál šeptala laskavá slova svému nenarozenému dítěti a překonávala narůstající strach. Minuty se vlekly a Jaroslav se nevracel. Anna se rozplakala zoufalstvím, bolestí a nově nabytou nenávistí, která jí ve vlnách zaplavovala srdce. Určitě je zase v hospodě. Proč by to dnes mělo být jinak? Nikdy není nablízku, když ho potřebuje.

Bolesti sílily a Anna ucítila mezi stehny něco teplého. Zvedla se ze židle a s děsem se zadívala na louži vlastní krve. Prudká bolest ji téměř zlomila. Věděla, co se děje. Vždyť vedle v pokoji spaly její děti. Začal porod a ona byla teprve na konci šestého měsíce.

Dovlekla se silou vůle ke stěně a bušila do ní pěstí, aby probudila nejstaršího syna. Doufala, že doběhne pro tátu a přivolá pomoc. Jenže v ruce neměla sílu, a dojít až k němu bylo nemožné. Upadla na zem a po kolenou a dlaních se pomalu plazila k posteli. Napůl šílená bolestí a v mdlobách porodila na manželské posteli dítě.

Poslední sílu věnovala dítěti Zabalila ho láskyplně do povlaku od polštáře, sobě mezi krvácející nohy vložila další. Pak jí milosrdné

mdloby zavřely oči a Anna se propadla na hranici mezi životem a smrtí.

V hospodě se rozlehlo halekání hostinského:

„Tak, pánové, a do hajan, k maminám zahřívát peřinu!
Zavírám!“

Jaroslav se vrávoravě zvedl, koupil si jednoho lahváče na cestu a vyšel do noci. Než ušel pár kroků, měl pivo v sobě. Potácel se neosvětlenou ulicí, občas upadl, ale vždycky se zvedl a smál se.

Z dálky ho vítalo světlo v okně.

„Do prdele, Anča ještě nespí. To zase bude keců,“ pomyslel si, ale šel dál.

Vstoupil s rámusem do kuchyně. Byla prázdná. Nakoukl do ložnice a vystřízlivěl okamžitě.

Na posteli, v kaluži krve, ležela Anna v bezvědomí. Mezi stehny měla zabalený uzlíček s mrtvým dítětem. Jaroslav se rozběhl ven a šíleně bušil na okna sousedů. „Zavolejte sanitku!“ řval.

Vrátil se domů a plakal. Proklínal se. Kdyby byl doma. Kdyby nešel do hospody. Kdyby... Kdyby.

To slovo ho strašilo, když se vracel k Anně. Seděl u ní, když se venku rozezněla siréna.

Prohlídka byla krátká. Annu i zabalené dítě naložili. Lékař hodil pohrdavý pohled na Jaroslava, ze kterého táhl alkohol.

Jaroslav zůstal v kuchyni, už střízlivý, hlavu v dlaních.

Pak někdo zaklepal. Za dveřmi stála cizí paní s přísným,

komisním pohledem.

„Dobrý den, pane Starý. Jsem z odboru péče o dítě. Mám příkaz odebrat vám děti a prozatímně je umístit do dětského domova. Vaše paní je v nemocnici, a vy nezvládáte sám sebe, natož děti. Už se vámi zabýváme delší dobu. To dnešní neštěstí jen urychlilo náš zásah. Tak je, prosím, oblečte a sbalte nejnnutnější věci.“

Jaroslav se nebránil. Vstal, oblékl děti, sbalil kufřík a poslal je pryč od sebe, od domova.

Teprve pohled na nejmenší dvojčátka, Anetku a Adélku, v něm probudil bolest.

Co si počne bez Adélčiných ruček kolem krku a její tvářičky na své neoholené bradě? Jak bude žít s vědomím viny? Nevěděl a možná ani vědět nechtěl.

Děti šly tiše jako pěny. Bez odmlouvání, bez slz. Nastoupily do auta, které je odváželo do stanice Samota.

Poslední zamávání přes okno. A Jaroslav zůstal ve ztichlém domě sám. Se svou velkou vinou.

Klára

To jméno si pamatuje celá ta léta: Muhamed Ahmed Merdan. Poznala ho v osmnácti a byl víc než zvláštní. Nikdy nikoho podobného nezažila. Byl z Egypta, ale pro ni jako z jiného světa.

V té době studovala při práci večerní ekonomickou školu, protože už v patnácti musela jít pracovat, aby měla vůbec co jíst. Jen čekala na plnoletost, aby se mohla vrátit do školních

lavic.

Každý pátek šla s kamarádkou ze školy rovnou na taneček, protože jindy prostě nebyl čas. Práce, škola, učení a spaní. Tak vypadal její týden. Pátek měla vyhrazený na zábavu, aby nebyla jak stará můra.

Jednou večer přišly s kamarádkou až ke své oblíbené kavárně Evropa v Brně. Znali je tam od pinklů po vrátného, a tak nebyl problém se zamávat a přes brblání čekajících se dostat dovnitř.

Usedly ke svému stolu, objednaly si vodku s džusem a rozhlížely se po okolí. A tam ho Klára uviděla. Kluk, nebo spíš muž. Tmavý, černovlasý, černooký. Seděl u stolu s přítelem, skláněl se nad talířem a vypadal úplně jinak než „naši kluci“.

Nemohla z něj spustit oči, ale on nic. Klidně si baštil dál a Kláře mohly vypadnout oči z důlků. Jana se smála a potměšile popichovala:

„No Kláro, tady nemáš šanci ani ty. Ten se na tebe ani nepodíval.“

Řehnila se, až jí byly vidět mandle.

To tak! Žádný černooký princ Kláře neunikne. Začala na něj soustředěně myslet:

„Vstaň a konečně mě vyzvi k tanci, nebo si pro tebe přijdu.“

A přišel.

Klára se vítězoslavně podívala na Janu, které zamrzl smích na rtech. Zblízka byl ještě hezčí a nádherně voněl, což u chlapů té doby vůbec nebývalo běžné.

„Smím prosit?“ ozval se sytý, temný baryton.

„Proč ne,“ uklonila se mírně na pozdrav.

A pak už spolu kroužili po parketu. Klára nasávala jeho vůni a bylo jí krásně.

Vyprávěl, že u nás studuje, a o životě v Káhiře. Jeho rodina byla dost bohatá, mohla si dovolit poslat svého jediného syna na studia. Byl tak jiný... až Kláře nastalo zatmění mozku.

Začali spolu chodit. Z jeho strany to byla velká láska. Ale z její? Ne. Hledala v něm někoho jiného. Nebylo to fér. Myslela si, že zaplní tu prázdnotu po své jediné životní lásce.

Život s Ahmedem byl hektický, zvláštní, bohatý. Jízdy v drahých autech, nákladné večeře, dary. Obdiv jeho přátel, nenávisť jeho kamarádek. Číšníci se mohli přetrhnout, když přišli. Peníze pro něj nebyly problém. A to Klára neznala.

Najednou stačilo ukázat prstem a dostala to.

Které dívce by to nezamotalo hlavu?

„Lásko, půjdeme dnes ke mně?“ zeptal se Ahmed.

Hned jí bylo jasné: přecházejí k intimnostem. Nebyla dítě. Věděla, že to nebude o povídání.

Mohla se milovat s někým jiným než se svou první láskou?

Pak pohodila hlavou jako neposlušné hříbě.

„Nejsem žádná svatá. Co bylo, bylo. Chci znovu žít. Cítit, že mě někdo miluje.“

„Půjdeme,“ řekla nakonec tiše a políbila ho na tvář.

Bydlel v pronajatém domku. Bylo tam útulno. Připravil čaj, zobání, pustil hudbu. Klára vnímala rytmus i jeho vůni která byla všude kolem ní. Přisedl, nalil jí vodku s džusem – on sám nikdy nepil.

Držela sklenku jako poslední zábranu než jeho ruce začaly být zvědavé. Něžné polibky na krk a ramena. Zachvěla se. Chtěla ho. Byl něžný, pozorný a vytrvalý.

Doteď se Klára usmívá při vzpomínce na tu promilovanou noc.

Po roce ji pozval na večeři do velmi drahé kavárny. Nepřekvapilo ji to – Ahmed nechodil do hospod.

V devět večer je uvedli ke stolu. Byli očekáváni. Stůl byl prostřený jako pro princeznu.

„My něco slavíme?“ zeptala se.

„Ano, lásco,“ odpověděl vážně.

„A co?“

„Všechno se dozvíš,“ usmál se, ale zvláště.

Byla nervózní. Dojedly v tichu, číšník uklidil stůl, Ahmed nalil víno.

„Připijeme si na nás, lásco.“

Pozvedli sklenky, připili a pak se to stalo. Ahmed si klekl a požádal Kláru o ruku.

Málem otevřela ústa údivem. Hlavou jí proletěl celý film. Jeho země. Zvyky. Mnohoženství. Rouška na obličeji. Život v Káhiře. Voják z povolání, musela by za ním. Odejít. Nikdy.

Měla ho ráda, ale kvůli pohodlí v masce? To není pro ni.

A zatímco jí hlavou vířily myšlenky, přišla servírka a zasypala ji růžovými lístky. Krabička s prstenem zářila. Věděla, že musí říct ne.

Posadila se, vzala Ahmeda za ruku a šeptala jen pro jeho uši:

„Ne, lásko moje. Já si tě vzít nemůžu. I když bych chtěla. Ty jsi doma v Káhiře, já tady. Ráda bych byla tvou ženou, ale tady. Nemohu odejít do naprosto jiné kultury. A nechci ani po tobě, abys obětoval sebe, protože tady bys šťastný nebyl. Děkuji za ten čas, kdy jsem se cítila jako princezna. Měla jsem tvoji lásku. Ale nemůžu odejít. Vždycky budu vzpomínat a teď mě nech odejít.“

Beze slova zavolal číšníka, zaplatil. Ruku v ruce odcházeli z kavárny, aby nikdo nepoznal pravdu. Odvezl ji domů. Poslední polibek. Slzy. Konec.

Zamávala. A pomalu odcházela z pohádky do normálního života.

Barunka

Zrozena z vodních par tančí v noci s družkami. Nevím, kolik jí čítá jar. Snad tolik, kolik vlasů vlaje na větru, spletených stužkami.

Toho dne zabloudil v lese mladík a únavou usnul na květinové louce, kam víly chodí noc co noc tančit. Byl krásný ve spánku, tak sladký. Klidně spal, když přiběhly víly a s úžasem se na něj zahleděly. Jedna přes druhou štěbetaly, zakrývaly si ústa, tahaly se od něj dál. Jejich královna je přece varovala před lidskou

zlobou, nestálostí a údělem zvaným smrt. Vlastně ani nevěděly, co to znamená „nebýt“ ale asi to bude něco strašného, když jim to královna tolikrát na srdce kladla.

Ten příběh se stal v době, kdy kvetl hledík a jednou vílí duší prolétl neznámý pocit. Něco podivného: buchot v prsou, tlak, touha, slzy štěstí na krajíčku. Její průsvitné tělo náhle zrůžovělo. Tváře jí zčervenaly, ňadra se prudkým pohybem vzdouvala a víla na to velké neznámé nebyla připravena. Byla v tom sama.

Mladík spanilý vpíjel zrak do jejího a víla zapomněla na královnin zákaz. Zahleděla se mu do očí s láskou a touhou. Nic netušila o tom, jak zkaženou duši nese v těle. Jak moc jeho oči, srdce i ústa lžou beze studu.

Trn v jeho srdci ožil, slova lásky plynula mu rychle z úst. Možná měl dlouhý lásky půst. A jako půda pije nektar omamný, pila víla ta slova. Nevěděla, že jsou jedovatá. Usadila se mu v srdci, a nebylo úniku.

Dala mu svou lásku, on jí dal jméno: Barunka.

Jen třicet dní trvala jeho láska. Pak se nabažil něhy, věrnosti a oddanosti. Zachtělo se mu těla, krev a mléko. Jeho víla mu už víc dát nemohla.

„Barunko, vrať se mezi svoje. Už tě nemám rád. Mám rád holky selské, co jen hoří touhou a ty jsi studená. Štěstí ti tady nepokvete,“ zasmál se zle.

Slzy jí tečou po tváři. Nevěřicně na něj hledí.

Tak tohle je lidská láska.

Královna měla pravdu, když lidem říkala „zlá cháska“.

Stojí, jak zkamenělá. Nedokáže se hnout.

„Tak už táhni mezi své!“ zakřičel na ni a surově ji postrčil ven z chalupy.

Barunka jde do lesa. Vleče se jako stařena. Nožky ji bolí, srdce puká, strach v ní buší. Víly přicházejí, dívají se cize. Mlčky ji odsuzují. Nechtějí ji znát. Bojí se jí. Tváře odvracejí. Na setmělou louku spěchají co nejrychleji, dál od ní.

„Otče lese,“ vzlyká Barunka, „nejsem člověk ani víla. Budu nucena žít sama? Copak není pomoc pro mne, nehodnou a neposlušnou dceru? Co mám učinit, abych svou vinu odčinila?“

Pláče, zoufale polyká slzy. Upírá zrak k rodnému lesu.

„Už nejsi naše,“ odpověděl otec les. „Život tě změnil. Lidským dotykem ses stala smrtelnicí. Tvoje družky budou dál tančit lesem, radovat se a ty ne.“

„Kam se poději?“ pláče Barunka, ale prosit nepřestává.

„Můj lese, smiluj se. Poradíš mi? Jsem bezmocná... Kam jen mám jít? Sehni se ke mně, pohlad' mě větvemi a nech mě zemřít ve své náruči. Pokud však je ještě naděje, řekni, co mám udělat. Udělám to. Ať se vše změní. Ať se k vám mohu vrátit.“

Les se nad dcerou smiloval. Vzal ji do náruče. Políbil ji na čelo. A její bolest i smrtelnost si naložil na svá bedra.

Za její život obětoval sto svých stromových synů.

Barunka už nemá tváře růžové. Srdce ji nebolí. Slzy netečou. Už

není. Co stát se nemělo, zmizelo.

A ona se vrátila za družkami, které ji znovu přijaly do vířícího tance.

Neudělá už další chybu. Pro lidskou lásku zůstane navždy nedostupná.

Už byla potrestána dost.

Jenůvka

Jenůvka bydlela daleko za městem, u samého úpatí temných hor. Tam lidé chodili jen tehdy, když jim bylo ouvej na těle i na duši. Byla dcerou kata, který nedávno zemřel a zanechal ji samotnou. Do města ji nechtěli, a tak zůstala v bývalé katovně sama. Ale smutno jí nebylo. Na samotu byla zvyklá. Byla jí milejší než nadávky a kamení, co po ní házeli měšťané.

Přicházeli jen potají s tmou vystrašení vlastní odvahou. Jenůvka se vyptala na trápení, namíchala bylinky, podala lék a buď dostala stříbrný tolar od boháče, nebo groš od chudáka. Často také nic. A už byli ze dveří.

Byla vyhlášená léčitelka. Lidé jí však říkali čarodějnice proklatá. Bůh jí nadělil krásu i moudrost, ale místo k životu vybral kruté.

Jednou k ní přivezli na voze mladého muže. Byl bledý, zbrocený krví. Na nohu mu spadl strom. Jenůvka hbitě nachystala lože a pokynula, ať ho na něj položí navzdory protestům jeho otce.

„Dej bylinky, Jenůvko, ošetři ho a my jedeme,“ řekl a hodil tolar na stůl.

„To nepůjde, hospodáři. S takovou ránou se hýbat nesmí. Jinak

o nohu přijde. Nechte ho tady. Přijďte za týden,“ vrtěla hlavou.

„Máš rozum, osobo? Tady syna nenechám! Ještě z něj bude vyvrženec jako ty!“

„Jak chcete. Ale na svědomí ho budete mít vy.“

Muž se ulekl. A byť nerad, nechal syna v její péči.

Jenůvka se beze slova obrátila k raněnému a začala sundávat kalhoty, aby se dostala k ráně. Byla zvyklá na leccos, ale tohle bylo zlé. Kost trčela ven, kůže roztrhaná. Musela ji narovnat, ránu zašít, natřít bylinami a čekat na pomoc Boží.

Vojtěch blouznil, horečky ho spalovaly. Netušil, kde je.

Jednoho dne se probral. Nad sebou uviděl Jenůvku krásnou, klidnou, s očima plnýma dobrotou. Ten den v katovně nechal srdce.

Za dva dny si pro něj přijel otec. Hodil další tolar na stůl, naložil syna a práskl do koní. Pryč!

Doma byl Vojtěch jako tělo bez duše. Nemohl se přiznat k lásce. Věděl, že by to rodina nikdy nedovolila. Znamenalo by to vyhnanství. Trápil se dlouho až nakonec vyskočil ze skály.

Rodiče vinili Jenůvku. Prý ho očarovala. A za to musí pykat.

Nepohřbili ho do posvěcené půdy.

Soudci Jenůvku zatkli. Nevyslychali ji, neptali se, byla přece katova dcera. Na pranýř s ní.

Zavěsili jí nad hlavu trychtýř s vodou. Kapka po kapce, zpočátku tichounká, měnila se ve kovářská kladiva.

Zírat na lidské jatky, to je zábava pro nejmocnější i nejchudší. Z očí jim zírá chtivost po bolesti. Srdce jim plesají a čekají, až oběť zařve. A prosit začne.

Jenůvka trpí. Ale neprosí. Obviňuje.

„Proč? Já jsem přece nevinná! Vojtěcha jsem jen ošetřila! Noha mu zůstala! Za svobodu se chci prát!“ křičí.

Soudci nic. Prý čarodějnice. Bez důkazů.

„Vy půjdete do pekla! Bez důkazů mučíte! A co omyly? Kolik zbytečných smrtí!“ pláče Jenůvka.

Smrtka přichází. Bere její duši.

Smrt je spásná.

Marta

Marta seděla na starém, špinavém ponku a z umouněné tváře jí byly vidět nehybné, temně fialkové oči, jako by tam ani nebyla. V duchu se toulala bůhvíkde, hlavně hodně daleko od toho, co se teď dělo kolem ní.

Z dálky k ní doléhalo dunění slov:

„Pět set.“

„Šest set.“

„Tisíc.“

„Dva tisíce.“

„Tři tisíce.“

„Poprvé, podruhé a...“

Klepání kladivem o starou, rezavou kovadlinu probudilo Martu do přítomnosti. Přezíravýma očima se pohrdavě dívala na sedící chlapy, kteří ji očima svlékali a licitovali její cenu. Pak se otočila na matku a zase v její tváři zahlédla ten dychtivý výraz, který měla vždy, když šlo o peníze. Marta se znovu podívala na chlapy, co slintali při představě, že ji mají v posteli. Ohmatávali očima její tělo, prsa a klín a Marta instinktivně překřížila nohy a zkřížila ruce na prsou.

„No tak, kdo dá víc? Jen se na ni podívejte. Je mladá a krásná a hlavně je to panna. Podívejte se na ta pevná, neohmataná prsa a hrábněte pořádně do peněženky. Chcete malou ukázkou?“

Než se Marta vzpamatovala, matka jí zdvihla tričko, aby se ta banda nechutných slintajících chlapů mohla podívat, za co by měli platit. Prudce srazila matčiny ruce a zahalila si drobná, krásná ňadra. Slzy studu se jí draly do očí a na matku pohlédla s netajenou nenávisťou a přimíseným smutkem. Tahle žena ji porodila a teď tu prodává její panenství, aby měla zase na pár dní, měsíců, za co pít do němoty. Marta už ji nepovažovala za matku, ale za nějakou zrůdu a její největší přání bylo přežít do plnoletosti a utéct, jak daleko to půjde.

Jen Bůh ví, proč dal téhle dívence, vyrůstající v prostředí bez morálky, s matkou kuplířkou, tvář Madony a srdce anděla.

„Pět tisíc,“ zaznělo rázně.

„Poprvé, podruhé a potřetí,“ matka odklepla cenu a dcera byla prodána a duševně naporcována pro pár flašek chlastu.

Marta zvedla oči a při pohledu na svého kupce se jí oči zalily slzami zoufalství a bezmoci. Matka ji prodala místnímu

hrbáčovi. Byl ošklivý a starý. Na zádech měl chlupatý hrb a celá postava byla nakřivená na jednu stranu. Neznala ošklivějšího chlapa. Karel, tak se hrbáč jmenoval, se prodíral davem chlapů k Martě, vzal ji za ruku a pobídl k odchodu. Marta se nevzpírala, protože věděla, že to nemá cenu. Matka by ji stejně donutila jít, aby neztratila ty Jidášovy peníze. Cestou ke kuřárně, jak říkali kutlochu, kam chodili, ji vedl za ruku. Marta s podivem cítila, jak jemně ji drží. Jako by byla z porcelánu. Otevřel dveře, lehce ji postrčil dovnitř a zamkl za nimi. Marta si sedla na židli a po špinavých tvářích se jí začaly kutálet slzy. Zanechávaly po cestě čistou cestičku a ukazovaly krásnou pleť.

„Neplač a neboj se. Nic ti neudělám, věř mi. To, že jsem hrbatý, ošklivý a starý, ještě neznamená, že jsem zvíře. Nedalo se dívat, co ti dělá vlastní matka a ta banda nadržovaných chlapů,“ něžně pohladil Martu po tváři hrbáč.

„Děkuji vám, Karle. Jak k tomu přijdete, že jste zaplatil za mne tolik peněz. Já nic nemám, abych vám je mohla vrátit, ale budu se snažit vám je splatit, jak budu moct,“ usmívala se přes slzy Marta.

„Nedělej si s penězi starosti,“ usmál se hrbáč.

„Jsem starý chlap a nic nepotřebuji. Ženu a děti mít nikdy nebudu a k čemu úspory pro hrbáče. Na jedno však myslí. Nesmíš říct, že se tu nic nestalo. Mně by se všichni smáli a kdoví, co by s tebou provedla matka.“

Marta jen kývla vděčně hlavou a v náhlém pohnutí mysli políbila hrbáče na tvář. S úžasem se dívala, jak v tváři celý zčervenal a v očích měl vděčnost větší, než byla ta její. Hodina, kterou hrbáč zaplatil, utekla jako voda a tak vyšli ven a pomalu

procházeli špalírem zvědavých očí a závisti k hrbáčovi, že to byl zrovna on. Karel ji přivedl až k matce a beze slova odcházel.

„Tak už to máš za sebou. Nejhorší je to poprvé a teprve teď si budeme užívat. Už to nebude tolik prachů, ale nabídky na hodinu s tebou jsou docela dobrý,“ zasmála se matka a v očích měla závist a zášť.

Martě zhasly jiskřičky v očích a už věděla, že z toho mizerného života není úniku. To, co jí připravuje vlastní matka, je jakoby jí kopala hrob. Poprosila matku, aby mohla odejít a vykoupat se. Bylo jí to dovoleno a Marta odcházela se sklopenou hlavou, nikoho a ničeho si nevšímal. Přišla domů a jako automat si nachystala voňavou koupel. Stáhla ze sebe pracovní hadry, ulehla do vany a omyla si tvář. Pak vzala do ruky žiletku a bez váhání si otevřela žíly na rukách a s úsměvem na rtech se vydala na cestu tam, kde se jí dostane klidu a míru.

Matka ji našla až pozdě večer, když se vracela opilá z flámu. Podívala se do mrtvé tváře své dcery a v tváři se jí nepohnul ani sval. V očích nebyla lítost a zoufalství nad Martinou smrtí, ale chladný vztek ze ztráty snadno dostupných peněz.

Helena

Konečně se blíží soumrak a obloha se stále více zalévá černým inkoustem. Před ložnicí se pokouší zanechat vše, co je přízemní a co ji drží tam někde dole. Pomalu otevírá dveře, vklouzne jako myška a za sebou otočí dvakrát klíčem. Teď je sama a nikdo za ní nemůže. Nemůže? A co myšlenky, pochyby či snění? Tady nepomůže žádný zámek, jen bdění, ale ona chce spát, nechat se spánkem kolébat. Až se myšlenky z hlavy někam vytratí, přestane myslet a nebude se kát. Proč se má kát? Je sama,

nepoznamenaná jeho chtíčem, duší panna. Proč chce jen její tělo, když nabízí vše, co v ní je? Cítí jen prázdnou náruč.

Stahuje ze sebe slupky šatů, stojí před zrcadlem nahá. Prohlíží se, nenávidí se za to, co se za ní do ložnice v myšlenkách vkrádá. Za zamčenými dveřmi supí muž, jeho řev se vrývá do duše jako nabroušený nůž.

„Otevři dveře, ty děvko. Jsi pořád moje žena, tobě patří všechno.“

Uši si zacpává před tím řevem a bušením do dveří, ještě chvíli a snad je zlobou vyvrátí z pantů. Kleká k posteli a hlavu boří do peřin, smáčí je slzami – a proč? Vždyť dříve měla srdce na dlani.

„Jdi od těch dveří pryč, než moje bolest a rodící se nenávist ve mně probudí sílu a já vytrhnu, co mě tíží jak plevel rostoucí mezi jahodami.“

Utichá bouchání, umlká rouhání. Unavená sama uléhá na lože, stočená do klubíčka, ukrytá celá v peřinách, v nichž jsou něžná peříčka, která drala její milovaná babička. S láskou je drala pro ni, když v zimě seděla ve svém domě a potichu zpívala tklivé melodie.

„Helenko moje, ať ti štěstí v lásce přinesou, smůlu od tebe lehounce odnesou.“

Babička už sní svůj věčný sen tam na hřbitově, kde ji kryje černá zem. Už nepohladí její vlasy, jako když sedávala u jejích nohou, už jí neřekne, kolik je na druhé straně krásy, protože tam živí nemohou. Tak ráda by zavřela oči unavené a šla tam za ní.

Tak stulená je na loži, ani se nehýbá, pomalu ani nedýchá,

poslouchá ticho v domě, zatímco usíná. Její duše je v dutém stromě, proto neumírá. Tělo je prázdná slupka, s duší se spojí nad ránem, když ji slunce políbí na čelo, popřeje jí dobrý den a ona s lítostí vzpomíná na noční sen.

Blažena

Blažena byla unavená k smrti, ale šťastná, že překvapí manžela nečekaně brzkým návratem z práce. Konečně žila trochu podle svých představ. Pocházela z malé vesničky na jihu Slovenska, kde dívky sedávají v koutě a čekají, až jim rodiče najdou manžela, nebo potkají svoji lásku v kostele. Nic jiného neznají a člověka až zaráží jejich odevzdanost ke vlastnímu osudu.

Blaženě byl kdysi určen za manžela sousedův Pavel kvůli susedícím polím a velkému vinohradu. Jenže Pavel, k úžasu všech, odmítl se oženit. Miloval jinou, a když mu ji zakázali, projevil svou neposlušnost tím, že zůstal starým mládencem. Hledali Blaženě vhodného ženicha a nakonec jim do oka padl místní hospodský, o kterém se říkalo, že je docela bohatý. Polnosti sice neměl, ale ani nacpaný slamník není k zahození, pomysleli si Blaženini rodiče.

Svatba byla velká a bohatá, jak se slušelo na bohatou nevěstu.

Konečně byla Blažena svobodná. Tedy vdaná, ale přece jen svobodná. Už se nemusela ptát rodičů, jestli může jít ven, do kostela nebo do města. Jako vdané paní jí bylo lépe a ty, podle ní zvláštní povinnosti, byly o hodně lepší, než jak slyšela vyprávět. Vlastně se jí líbily.

Vystoupila z autobusu a spěchala známou cestou k jejich honosné vile na kopci, těšila se na klidný večer s manželem u

televize a nějakou dobrotu k jídlu. Do kopce skoro běžela, rychle otevřela dveře potemnělého domu a z chodby si to namířila přímo do pokoje, ale tam nikdo nebyl. Dolehl k ní šramot z ložnice. Usmála se jen tak pro sebe a honem pospíchala podle zvuku.

Otevřela dveře s tím, že se vrhne manželovi do náruče, ale zůstala stát jak přimrazená na prahu jejich krásné ložnice.

Její manžel byl nahý a objímal nějakou cizí ženu a ani si nevšiml, že Blažena otevřela dveře. Teď s hrůzou a odporem hleděla na divadlo před svými očima. V tom se na ni otočila žena, vzdychající v jeho náruči, a strnula při pohledu na Blaženu.

„Mami,“ vykřikla s pláčem Blažena.

„Počkej, Blaženko, já se moc omlouvám,“ plakala Blaženina matka a rychle vstávala z dceřiny postele, halila se do kusu přehození, co ležel zmačkaný na zemi a který Blažena s láskou vyšívala.

„Není co vysvětlovat, myslím, že vím vše, co potřebuji. Jen na jednu věc jste zapomněli. Tohle vám nikdy neodpustím a řeknu všem, co jsem tu viděla, a hlavně jak jste mi hledala vhodného ženicha. Jen jste zapomněli dodat, že jste ho hledali sobě do postele a mně pro bolest a smutek,“ s mrazivým chladem a opovržením řekla Blažena, a než ji stačili zadržet, otočila se mezi dveřmi a vyběhla z pokoje.

Za týden zazvonil na kostele umíráček. To za bohatou Blaženu zvonil tak bolestně a teskně. Našli ji utopenou v tůni a v jejím stolku našli přání: „Na můj náhrobek napište: Zemřela mladá a sama. Život si vzala, protože neunesla potupu a zradu svých

nejbližších.“ Její přání vyslyšeno nebylo, ale to nic nemění na tom, že celá vesnice věděla, proč si vzala život nejbohatší holka z vesnice.

Karla

Stařenka sedí na starém kanapí a malým zamřížovaným oknem hledá aspoň kousek nebe. Je jí smutno a pomoc je tak daleko, že lidské míry k tomu nestačí. Přesto by šla bosky a dny nepočítala, jen aby si na chvíli odpočinula v té známé ochranné náruči svého manžela. Zabouchala by na vrátka a manžel by přišel otevřít, v světnici usedl na své místo a Karla vedle něj. Unavenou hlavu by si položila zase na jeho kolena a jeho ruka by ji ukolébala do klidu a spánku bez děsivých nočních můr.

Možná by ukápla nějaká ta slza a hned by se ozval manželův hlas:

„Karličko, proč pláčeš? Svět je takový, jaký je. Jednou bílý, potom černý a pak namíchaný. Tak to je, co svět světem stojí, a žádný člověk to nezmění. Můžeš o tom snít, ale bude to jen sen a ne život.“

Usměje se na ni a Karla znovu zavře oči a nechá se jen kolébat. Ve snění se zase vidí tak mladá a krásná, jako v době, kdy se do sebe zamilovali.

Všechno má svůj konec. Když opět otevřela oči, byla pryč světnice i manžel a ona sama se svými touhami a sny. Šla by, ale jak se jde do ráje? Kdyby to věděla, šla by bez ohlednutí si pro pomoc a radu jako malá. Nechal ji tu samotnou a někdy bezradnou, a ona by potřebovala se vyplakat a opřít se o pevné rameno.

Přesto jí pomohl. Vzpomínání spustilo zadržovaný pláč a na duši je úleva. Slzy odplavují kal a už zase myšlenky proudí hlavou. Když se pláče tím pravým, bolavým až ze dna duše a velkého smutku, tak po tvářích kanou vřelé slzy, dělají na tváři mokré stružky a vzápětí osychají a místa po nich jsou náhle chladivá. Tváře studené, slzy ztracené. Oči vyschly a to je nejhorší, co znám. Mít potřebu plakat a nemít co. Oči se rozpálí a není je čím zchladit. Co by za to dala, aby jí z očí zase padaly ty perlové skleněnky, jinak jí v očích zůstane už napořád jen ten řezavý, pálivý prach. A hele, jedna skleněnka se jí zachytila na nehtu. Pod světlem se zatřpytila ta drobounká perlička a jí se plní oči dalšími, jako by je ta mrňavá na nehtu zavolala a Karle je už zase dobře. Omytá vzpomínkami a pláčem z kapek vody zvedá hlavu. Vychází ven ze svého příbytku. Stoupla si před dveře garáže, kam ji vystěhovala vlastní dcera, aby jí máma doma nepřekážela.

Pomalou se otáčí k brance u domu a odchází ven drobnými stařeckými krůčky. Její stopy vedou na hřbitov, kde odpočívá její manžel. Usmívá se a těší se na setkání s manželem.

Dana

František se díval s úsměvem na Danu. Vypadal krásně, jak už dlouho ne. Dlouhá nemoc se na jeho tváři podepsala, ale pohublé tváře a oči orámované temnými kruhy vypovídaly o přestálém a dlouhém trápení.

Dana hladila manžela po hrudi a rukou, líbala jeho tváře a čelo a stále byla při něm, držíc ho za pohublou ruku.

„Dani, mně se tak krásně jde,“ usmál se František a pomalu

zavřel oči.

„To je moc dobře. Jen jdi a krásně se vyspinkej, a zítra zase přijdu,“ usmála se Dana, pohladila ho a pomalu odcházela.

Druhý den se moc těšila za manželem a nemocniční chodbu a schody brala rychlostí blesku. Jen být u něj a držet ho za ruku. Otevřela dveře a jeho postel uviděla prázdnou. Dívala se na čisté lůžko a říkala si, že je určitě někde na vyšetření a že už je mu zase o něco lépe, vždyť včera byl tak spokojený.

Otočila se na podpatku a chtěla se po něm podívat, ale zastavila ji lékařka, která právě přicházela.

„Paní Dano, je mi to moc líto, ale manžel v noci zemřel. Zemřel ve spánku s úsměvem, jak jste ho viděla včera, když jste odcházela. Ležel na bílé posteli a na tváři měl výraz klidu a míru. Už ho nic netrápí a nebolí,“ povídala lékařka.

Dana se na ni dívala a naprosto nechápala, co jí chce říct. Co to ta ženská blábolí? Dívala se do smutné tváře lékařky a pomalu jí začala být její slova jasná. „On je tedy šťastný a spokojený, že zemřel,“ pomyslela si Dana a s žalem v srdci se pomalu svezla na zem. Byla dlouho v bezvědomí.

Když se probrala, už to nebyla ta divoká, rozesmátá holka, která se milovala s manželem v každém pokoji jejich bytu. Nikdy jí neměl dost a chuť se s ní milovat měl skoro pořád. Z každého kouta, z každého kusu nábytku četla stopy jejich vzájemné lásky. Nesmiřovala se s verdiktem lékařů a tvrdila, že manžel pořád doma čeká, a ona mu musí jít vyprat, uklidit a hlavně uvařit.

Toulala se v myšlenkách a přivolávala manžela. Usmívala se

jeho nenasytnosti v milování, připomínala si, jak si nese vidličku se soustem k ústům a ona mu ústy sbírá drobek chleba, co ulpěl na jeho vousech. Hovořila s ním potichu a něžně.

„Už bys mi mohl zase napsat křížovku na jeřáb. Docela mi to chybí,“ usmívala se na křeslo proti sobě, kde ho stále viděla, ale odpovědi se nedočkala.

„A co říkáš? Neměla bych jít prát?“

Nikdy ji nenechal v koupelně na pokoji. Přitahovala ho a on ji miloval tak, jak jen umí projevit lásku muž, co miluje celým srdcem. Zase žádná odpověď a obraz v křesle se rozplývá a mizí před očima.

Skoro rok prožila Dana v psychiatrické léčebně. Dalších deset potřebovala její duše k nadechnutí.

Dana stojí za oknem tak sama a vyhlíží ven, na duši jedna velká rána. Ulice jsou liduprázdné, nikdo nestáčí své kroky za ní. Dívá se ze svého okna ven v náladě mizerné jako hororový sen. Oči už nezadrží slzy ve víčkách, nechá je kanout po líčkách. Její náladě rozumí i samo nebe, do nohou ji náhle zebe, slunce se ukrývá za mraky, jako by nebe potáhlo povlaky, šedivé, špinavě černé. Stačí jen chvilka a na zemi se valí proud vody a soutěží s jejími slzami. Slzy osychají, oči už potřebu pláče nemají, najednou zvědavě na ty proudy vody z nebe se dívají.

Jak silná je matka příroda, pomyslí si, když se před domem ozve rána hromu, blesky metají světelné obrazce po obloze a hrom jim k tomu na svoje bubny hraje. Rozbouřená příroda si hraje a vše kolem poletuje, jak vítr se do špíny opírá a ulice čistě zametá.

Najednou se protrhla obloha a škvírou je vidět zlatá brána slunce. Na tváři má užaslý výraz kojence, co poprvé se usměje na svoji mámu. Obloha jako mávnutím kouzelného proutku je celá modrá a déšť, co se neustále valí, najednou zrůžoví, a přes celou oblohu příroda vytvořila duhu dlouhou jako stuhu, co dívka splétá do svého copu, aby se zalíbila svému hochu. Duha barevně září a slunce se opírá do bledých tváří, jakmile se dotkne paprskem, jakoby roztál její ledový krunýř, co měla na srdci. Cítí, jak srdce bije a zpívá si ty svoje melodie. Jeho jednotlivé údery vybubnovávají rytmus jejího života.

Je jí, jako by se probudila z umělého spánku, jako Růženka šípková na svém zámku. Už nevidí jen tu špínu, ale i krásu. Země je vymydlená jako batole a na rostlinách se zachytily kapky deště, co pod silou slunce září jako diamanty a postupně mizí pod jeho žářem. Nejkrásnější jsou kapky na pavučině, co si ji pavouček nasoukal na keř zlatého deště. Člověk neumí stvořit takovou krásu. To umí jen matka příroda, pomyslela si Dana.

Už není ta smutná paní za oknem, její oči už mají zájem o okolí a rty se nekřiví pláčem. Koutky úst se zvedají k lehounkému úsměvu. Naproti jejímu oknu je malý parčík. Míří tam kroky dvojice. Chlapec tiskne dívku k sobě, ona pozvedne oči k němu a něžně se usměje. Vcházejí spolu do parku, zůstávají stát u stromu v objetí jen tak a vychutnávají si svoji blízkost. Teď se už Danin úsměv prohloubil. Pozoruje svět a ty dva zamilované a najednou má chuť o svoje štěstí a život znovu bojovat.

Johanka

V očích zoufalství se dívá po okolí a hledá cizí bohatství. Kdo jí asi dá almužnu, když začne žebrot? Sakra! Alespoň někdo se

smilujte, ať má na tu svoji zasranou dávku, jen jednu dávku, ať proudí do žil jed. Využívá v metru zmatku a vidí, jak tamhle kouká z kabelky starší ženy peněženka. Tiše ji z kapsy vytahuje a rychle z metra vyskakuje. Rychle pospíchá koupit si svoji dávku. Tak jí den za dnem ubíhá při shonu za drogou.

Krádeží přibývá, Johanka se stala zlodějkou. Jednou ji načapali policisté, jak kradla na nádraží. Do studené cely ji strčili a pak jí soud udělil trest natvrdo a Johanka se najednou ocitla v ženské věznici. Na cele jsou tři, a Johance je z nich úzko. Jsou to recidivistky a ona má pocit, že jsou všeho schopné. Na duši závaží a dala by skoro všechno za pár dávek. Bolesti jí kroutí vnitřnosti, hlava jí praská a celé tělo křičí.

Večer se zmátořila, protože dozorkyně je hnaly jako stádo před sebou do společných sprch. Johanka se choulila pod proudem vody a schovávala své hubené, bílé tělo před zvědavými pohledy ostatních žen.

„Tak ty seš ta nová? Bude z tebe dobrá děvka,“ zasmála se robustní ženská a otočila k sobě Johanku čelem.

Bezostyšně očima osahávala dívčí nahotu. Nakonec natáhla ruku a prudce zaryla prstem do dívčina klína. Johanka se lekla, a přesto se zmohla na protest a uhodila ženskou do tváře.

„Tak tohle si, děvko, nedovoluj,“ zasyčela a praštila ji pěstí do obličeje a pak ji tloukla hlava nehlava a nepřestala, dokud Johanka nezůstala na zemi ležet.

Zvedla ji za vlasy ze země a znova zaútočila na její klín, potom jí hrubě mačkala drobná prsa a svůj jazyk smrdutý od cigaret a nečistoty jí strčila do úst. Johance se dělalo na zvracení, ale

strach z dalšího nářezu ji přinutil k poslušnosti. Jenže ji čekalo to nejhorší ponížení. Žena ji srazila na kolena a Johančinu hlavu si strčila mezi naditá stehna. Johanka poslechla a nechala ze sebe udělat její děvku.

Za to se jí dostalo její ochrany a dokonce i přístup k drogám se jí otevřel.

Prodala tělo i duši a trpně snášela noční znásilňování za chvíli zapomnění v drogovém rauši. Je jí dvacet let, ale je v duši stařena, tak se prodává a pak pláče na kavalci stočená, v očích prázdná. Už nemá šanci na život, to smrt je její jistota.

Celé dny přemýšlela, jak přejít na druhou stranu a vzít jim šanci ji zachránit. Všechny nápady zavrhla jako neúčinné, a pak ji napadlo, že zemře prostě hladem. Přestala jíst a nijak se k tomu nedala přinutit. Ani prosbami, ani bitím. Nakonec skončila na ošetřovně. Napojena na kapačkách, které ji držely při životě, byla docela šťastná. Nikdo ji nechtěl, nikdo ji nebil a ty nejhorší abstráky jí trochu zmírnil soucitný doktor.

Johanka zemřela hladem na ošetřovně po dvou měsících se šťastným výrazem na propadlé tváři. Už to nebyla dívka s bělostnou pletí, ale jen lidská troska toužící po klidu, který jí zajistila kmotra smrtka.

Olga

Sedí u stolu u okna hned z rána. V zaplivané hospodě, kam se bojí i otrlí, tvrdí chlapi. Sedí mezi brněnskou galérkou a kalným zrakem pozoruje cvrkot kolem sebe. Scvrklá ruka podepírá tvář, kdysi něžná ústa se kříví a páchnou lacinou kořalkou a levným tabákem.

Olga měla kdysi krásnou tvář. Zářivé oči dychtivé života. Teď se dívají na svět s velkou, tupou prázdnotou. Drahá je flaška splacená životní hodnotou.

Sedí v odporné hospodě, peněz už moc nemá, tak žebrá u chlapů okolo ještě o jeden rum.

„Hele, chlape, jen jednoho rumíka. Já se umím odvděčit. Pořád jsem ještě baba,“ usmívá se opile na chlapíka s potetovaným obličejem.

„Ty stará rachotino, na tebe bych nevlezl ani polomrtvej, poloslepej a poloblbej. Smrdíš jak rasův pytel a to tvoje vybavení stojí tak za polib mi prdel,“ směje se chlap a s pohrdáním se odvrací od Olgy.

„Ty hajzle zkurvene, ještě bys měl být rád, že ti dám. Podívej se na ten svůj rypák. Samej jebák, kdoví, cos v base chytl, když si dělal děvku silnějším chlapům, než seš ty,“ plivala na něj s chutí jedovatou slinu.

„Zavři klapačku, ty stará kurvo, nebo ti jednu přišiju a ty si už nedáš ani hlta,“ rozčílil se vazoun.

„To by ti šlo, hajzle. Bít ženskou, ty kriminálníku,“ Olga se postavila a seschlýma rukama mu šermovala před nosem.

Chlap už ani necekl, ale rovnou jí jednu vrazil. Olga upadla mezi stoly k pobavení všech ostatních ochlastů. Válela se mezi plivanci a vajgly a už jí nezbyla ani kapka důstojnosti. Ten den tam na zemi v putyce ji pohřbila. Ztěžka se postavila na vratké nohy, přehlédla okolí a vypotácela se ven. Šla ztěžka ven z města a cíl neznala. Nikdo na ni nečekal a neměla kam jít. Oči ji vedly tmavou nocí a nakonec se jí ložem stal příkop u silnice.

Tam skončila, chlastem zničená žena. Chrápe v příkopu jako starý pes, všemi opuštěná.

S rozbřeskem chodí lidé kolem ní do práce a dívají se na ni s odporem. Nikdo se nezastaví nad nehybnou postavou a pospíchají za svými povinnostmi.

Olga už nechrápe. Spí tam v příkopu svůj věčný sen a už ji netlačí ani studená zem, a není jí smutno nad pohrdavými pohledy. Duše našla svůj klid a mír.

Jitka

Jitčina ruka po paměti hledá, co si na stolek odložila. Nic nenachází, tak rozsvítí a očima pátrá kolem sebe. Najednou úplně zapomene, co chce, oči se zadívají na ruku. Tohle že je její ruka? Kůže seschlá, scvrklá, a přitom bývala tak hladká. Zvala pány k políbení, bývala tak mladá a něžná, že páni žádali jen jediné pohlazení. Teď je samá vráska a hnědá skvrna. Už by se o ni neprali ani místní důchodci, natož mladí chlapi. Potichu pláče do polštáře nad skutečností, že už ji nikdo nikdy nepohladí. Skončila láska, nikdo starou ženu už nepolíbí. Co vlastně žena chtěla, co vlastně hledala? Už to ví, brýle na čtení. Vytahuje zažloutlé dopisy plné slov, citů a lásky. Zmizely, když přišly první vrásky. Jen ty dopisy zůstaly. Horečně čte a vzpomíná na minulé lásky, krásné i prohnilé. Pomalu ukládá dopisy zpět, jako vzácné spisy. Oči zavírá, do věčnosti ráda usíná a v mysli si čte to nejkrásnější, co si přála.

Lásko,

vzpomínám, když jsem vás poprvé uviděl a srdce se mi zastavilo. Snad jsem potkal anděla, říkal jsem si v úžasu. Váš smích zvonil

jak rolničky. Mezi ostatními dívkami jste byla vidět jen vy. Něžná modrá barva vašich šatů jen zdůraznila zlaté odlesky ve vlasech. Docela jste mě oslepila. Stál jsem za sloupem a hltal vaši krásu tak nenasytně, až jsem samou touhou začal vzlykat. Uvědomil jsem si svoji nuzotu. Záplatovaný kabát a kalhoty, které mi držel kousek provázku. Jak bych mohl oslovit vílu? Ani byste na mě nepohlédla a to právem. Nejsem nic, ale miloval bych vás po celý život jako žádný druhý. Chtěl bych vzít svůj osud do vlastních rukou a nepromarnit ani vteřinu. Snad dostanu odvahu a pošlu vám dopis a v něm přinesu vlastní srdce na dlaní. Třeba počkáte na chlapce, co pro vaši lásku odejde daleko za moře zbohatnout, aby mohl poskytnout vše, na co jste zvyklá. Nemám na to žádné právo, ale prosím, přečtěte si můj dopis a napište jediný řádek. Počkáte, nebo je můj sen o nás jen marná iluze? Lásko, nenechte propadnout to, co vám nabízím. Odjíždím příští měsíc a doufám, že s vaším dopisem u mého srdce.

Sbohem, váš Jiří Skála

Jitka usínala do věčnosti s úsměvem a milosrdná smrt už jí nedovolila vzpomenout na její pohrdavou odpověď na Jiřího dopis plný lásky a naděje.

Zdena

„Řeko má, ty jediná vidíš moji bolest, ty jediná mi rozumíš. Když mi zpíváš tu svoji tesknou melodii a šum větru na vlnách se mi vrývá do srdce. Poslouchám tvoje šeptání a bolest se rozplývá v říční mlze.“

Zdena sedí v měsíčním svitu a před jejíma očima se odehrávají zázraky. Na hladinu se pomalu vynořuje starý vodník. Jeho

dlouhé vlasy a vousy z vodních řas mu sahají hluboko pod pás. Malé rybky ho ozobávají, okřikují zvědavostí a odvahou pod ochranným dohledem tatíka Vodníka. V tom hemžení a oddanosti je tolik krásy a lásky, že jim skoro závidí a alespoň na okamžik by byla ráda tou drobnou rybkou. Její myšlenky přerušil točící se vír a na hladinu stoupají vodní víly.

Jedna z nich, maličká a hezoučká, přitančila k tatíku Vodníkovi a rozpustile ho cvrnkla do nosu. Než ji chytil do svých silných paží, rychle zavířila sukněmi a byla zpět mezi svými družkami. Tančily a nožkami se hladiny skoro nedotýkaly, protože ani hravé vlnky nerušily jejich tanec. Vílám do vlasů posílal měsíc své bílé světlo a ony jiskřily do tmavé noci jako očarované. Zdenu posedla touha být mezi nimi a skoro jí trhala duši na kusy, jak moc si to přála. Její nevyslovené přání se neslo vzduchem a nocí a našlo cestu ke sluchu tatíka Vodníka. Ke svému úžasu slyšela, jak jí odpovídá na nevyřčenou otázku.

„Ženo, rozmysli si dobře svoje přání. Mohu ti je splnit, než se vteřina setká s vteřinou, ale zaplatíš za něj svoji lidskost a vzpomínky. Nebudeš už vědět, kdo jsi a kdo jsi kdysi byla. Nepoznáš nikoho z bývalého života. Všechno zmizí mávnutím kouzelného proutku, jakmile se tvoje nohy dotknou vodní hladiny a ty zavíříš v divokém, radostném tanci. Už nepoznáš bolest, nebudeš znát slovo smrt, ale ani lásku a život jako u lidí. Starosti opustí tvoje čelo a budeš žít jen pro okamžik nočního tanečního reje. Tak co, ženo, zaplatíš tu cenu?“

„Nezaplatím, tatíčku Vodníku. K čemu je mi věčný život bez lásky a bez těch, co milují mě a já je? To už je lehčí život s vědomím jeho konečnosti. Kde je pravý život, je i smrt, a já

zaplatím jako všichni ostatní za možnost žít a snít. Když dovolíš, zase se přijdu na vás podívat a potěšit se tou krásou, ale s tím, že se s jitem vrátím tam, kam patřím.“

Vodník se usmál a jeho moudré oči s něhou spočinuly na ženské tváři. Zdena oplatila jeho pohled, zamávala a běžela domů podívat se na své děti spící v postýlce. Skláněla se nad nimi a v duchu jim říkala: „Nebojte se, drobci. Máma je zpět a nikdy neodejde.“

Marie

Někdo říká, že je studená a milovat neumí. Uměla, e je to tak dávno, a po lásce zůstaly jen vzpomínky a spálená duše.

Končila právě školu a po prázdninách měla nastoupit do učení. Představa prázdnin doma jí naháněla husí kůži, a tak si doslova vydupala, aby ji rodiče pustili k dědečkovi a babičce. Byl to dlouhý a tuhý boj, ale protože se rozváděli a ona tam byla jako vykřičník, nakonec matce povolily nervy a kývla.

Splnil se jí sen a je tu ten den, kdy sedí ve vlaku do stanice nebe. Zůstala opuštěná se svými myšlenkami, stejně jako její otec, který se zahalil do saka, zavřel oči a kam se toulal, to si mohla jen domýšlet. Jela daleko, ale strach neměla. Měla v hlavě jen to, že konečně uvidí dědu. Měla prostě pocit, že jede za někým, kdo ji miluje víc, než kdy mohla poznat.

Cesta utíkala v krásných myšlenkách a představa dvou měsíců klidu jí kouzlila na tváři jeden úsměv za druhým. Najednou je to tu – stojí ve své stanici nebe, a kousek od ní starý pán, který se rozhlíží kolem sebe. Neví jak, ale prostě věděla, že tohle je její děda. Ten pán ve svátečním obleku a s bekovkou na hlavě.

Pomalou k němu jde a přesvědčena o své pravdě ho oslovuje:

„Dědečku, tak mě tady máš. Jsem Marie.“

„Marie moje, já jsem věděl, že jsi to ty, dceruško moje maličká.“

„Jsem, dědo, ale maličká už nejsem. Už jsem ti asi vyrostla.“

„To je pravda, Marie. Jsi už úplně dospělá. No co já si s tebou počnu? Čekal jsem maličkou a přišla mi veliká. Jejda, to je život,“ zasmál se děda a vlepil jí pusku.

Od té doby má moc ráda na mužích kníry, protože je má spojené s knírem milovaného dědečka. Přivítal se se svým synem pohledem, který Marie nechtěla dešifrovat, ale v pořádku se jí nezdál.

„Táto, rád vás vidím,“ řekl můj otec.

„Zdravím tě, synku. Teď nic neříkej. Až doma si promluvíme.“

Chytil Marii pod paží, její kufr strčil otci a šli na autobus. Už čekal na nádraží na tento spoj a Marie se moc těšila, až bude konečně v té své vesničce. Bylo to cobydup a vystupovali na návsi. Vesnice jí zavoněla vším, co z města znala snad jen z knih. Tolik vůní od polí, zahrad a chlévů, až po pivo a pečený chléb. Vinohrady a čistá voda, vzduch a také kadidlo.

Přešli náves a vydali se kaštanovou alejí. Ti velikáni, co lemovali cestu, byli tak nadčasoví, tak nádherní jako by volali a nabízeli svoji sílu. Marie neodolala a pár si jich musela pohladit. Drsná kůra ji jemně poškrábala, ale bylo to jako krásné pohlazení.

Cesta vedla kolem kostelíka, který svítil novým kabátem.

Najednou otec natáhl nohy a tak strašně spěchal, že mu s

dědečkem sotva stačili. Kopeček k domku, který byl obrostlý vínem, vyběhl jako mladík a už držel v náručí maličkou, kulatou, uplakanou ženu. No jo, i otec měl matku, kterou hodně miloval. Měla poznat, jak moc byli ti dva stejní a jak moc se měli rádi.

Když přišlo na vítání mezi Marií a babičkou, náhle věděla, jak moc ji babička nemá ráda, jak moc by ji tam nejraději neviděla, jak moc jí vadí, že dědeček Marii má rád a pozval ji na prázdniny k nim.

„Tak jsi tady, Marie. Ale chovej se slušně, jinak pojeděš rychle domů,“ stačila jí říct k přivítání.

Děda ji chytil za ruku, táhl do světnice a podíval se vyčítavě na babičku.

Vešli do první světnice, ale než se stačila rozhlédnout, strčil ji do druhé s tím, že tohle bude její království na dva měsíce, tak ať si to zařídí po svém. Ocitla se v místě, kde se zastavil čas. Strop byl ze zčernalých trámů, od nichž se odrážely bělostné zdi, jejichž čistotu narušovaly pouze obrazy svatých a fotografie.

Přistoupila a prohlížela si tváře. Babička si zde dala všechny, které měla ráda. Jen Mariina tvář tam chyběla. Její cit tedy nezklamal, a proč to tak je, když ji babička vlastně nezná, na to si odpovědět nedokázala.

Světnici vévodila obrovská postel, na které bylo nastláno tolik peřin, že kdyby měla spát až na vršku, byla by z ní princezna na hrášku. Usmála se sama sobě a pohledem zavadila o noční stolec. Na něm jen svícen se svíčkou a soška Panny Marie. Potom velké skříně, které působily tak mohutně a jakoby věčně. Pak už jen stůl, židle a kamna. Vůbec to nevypadalo jako selská

jizba, ale jako pokoj pro zámeckou paní.

Tak tady teď budu já, říkala si. Nejraději by si lehla a snila, ale musela se rychle převléct, uklidit si věci a jít do vedlejší světnice. Zvládla to v rekordním čase a zrovna otevírala dveře, když k ní dolehlo slovo bosorka a hned na to dědův rozlobený hlas:

„Ilono, hned toho nech, nebo jsi už vážně ztratila rozum?!“

Babička zmlkla a Marie vešla. Vzala si maličké sedátko a sedla si k dědečkovým nohám. Hlavu položila dědovi na kolena a zavřela oči. Děda ji hladil po vlasech a jeho teplo a láska Marii uspaly.

Probudilo ji docela neurvalé zatřepání. Otevřela oči a babička s ní třásla a brblala cosi jako „co je to za holku, že ve dne spí a co si s ní počne“. Nahlas však zavelela:

„Tak rychle, Marie, budeme večeřet.“

Vstala a šla s dědou k večeři. Rychle se najedla, vymluvila se na únavu, umyla se pod pumpou v latoru a než bys řekl švec, byla v pelíšku. Šťastná i nešťastná, vše v uzlíčku. Ani neví jak, ale usnula velmi rychle.

Vyspala se krásně. Žádná bláznivá auta ji nebudila, jen štěkot psů a mňoukání koček. Rychle se oblékla a pospíchala za ostatními do světnice, kde všichni seděli pospolu. Jak tak pozorovala babičku, došlo jí, co to znamená „bosorka“. Vždyť to je čarodějnice! Zná to z pohádek. Ale proč tak říká právě jí?

Babička ji neustále sledovala po očku a Marie cítila, jak moc se jí chce zbavit. Začala přemýšlet, že tady nezůstane. Stačil však

jediný pohled na dědu a řekla si: „Ne. Zůstanu a užiju si to.“ Asi se jí to zračilo ve tváři, protože babičce se její výraz vůbec nelíbil.

„No Arnošte, synku. Opravdu nám ji tu necháš? Víš, co tomu řeknou sousedi? Ani se s námi nebudou bavit. Vezmi si domů tu svoji bosorku!“

„Ilono, ty ses snad úplně zbláznila,“ zlobil se dědeček.

„Nezbláznila! Vždyť víš, kdy se narodila a jak vypadala. Ohnivé vlasy a o půlnoci na Valpuržinu noc! Určitě ji nějaká čarodějnice podstrčila do kolébky. Však se na ni podívej, vůbec nevypadá jako my. Úplně jiná. Ta není naše.“

To snad není pravda! Moje vlastní babička si myslí, že jsem čarodějnice. A proto mě nemá ráda? Já se snad zblázním. Dvacáté století a já se tu cítím jako na středověké hranici! Ještě mi budou zkoumat znaménka... pomyslela si Marie.

„Ilo, už buď potichu! Ty a tvoje kamarádky, nadobro jste přišly o rozum. Říkám ti to naposledy: Dej jí pokoj, nebo ti nařežu, že si nesesedneš na vlastní zadek! Zůstane u mě. Chci poznat vlastní vnučku. Jen kvůli tobě jsem neviděl, jak roste. A podívej se, jak je krásná!“

Jak děda řekl, tak se stalo. Babička konečně zmlkla, otec se tvářil, že se ho to netýká, a začal se balit nazpět do práce. Marie stála jako solný sloup a vstřebávala, co se právě odehrálo. Copak může být celý den s babičkou, která ji nenávidí a bojí se jí?

Pak ji posedl malý ďáblík a s ledovým klidem babičce řekla: „Nebojte, lektvary i koště jsem nechala doma. Budu se chovat

jako vy.“

Děda se rozesmál tak, až mu poskakoval ohryzek. Otec jí jednu vrazil a babička si leknutím sedla. Ale otec taky dostal. Děda mu vrazil takovu facku, že se lekla Marie i s babičkou.

„No Arnošte, po kom jsi takový posera? Vždycky ses držel matky za sukni, ale ty její bláboly snad nebereš vážně! Synku, synku, nedej Bože, abys mojí vnučce ublížil. I když jsem starý, mám dost síly, abych tě přetrhl jako kočku.“

„Neboj se, Marie. Už jsem ti vyjednal práci v družstvu. Je teď hodně práce, začaly žně a každá ruka je dobrá. Přišla jsi ke mně, a tak tu zůstaneš. Tento dům je můj a je i tvůj.“

Byla moc ráda, že bude s dědečkem. Raději bude pracovat, než se dívat na nenávist v očích vlastní krve.

Ráno dostali svačinu a vyrazili do práce. Po práci vzal děda cestu kolem hospody na jedno pivo, ale ne na dlouho, aby se babička nezlobila. Doma dostali večeři, děda se šel pořádně umýt z prachu z pole a Marie zamířila k potoku. Bylo jí příjemnější se umýt tam než v lavoře.

Náhodou objevila místo jako z pohádky.

Šla podél potoka a připadalo jí, jako by šla po cestičce vedené samotným šáším. A skutečně, byla tam! Nepatrná, ale vedla až k místu, kde se potok rozšířil do tůňky, která se ve slunci třpytila jako rybí šupina. Kolem křoví a stromy, u vody stará vrba, jejíž větve se hladily s vodou. Všude jen kamínky, voda byla čistá a lákala k osvěžení. Po koupání si Marie lehla na lože z větví, které jí sama příroda připravila.

To místo bylo jen její. A Marie ho milovala.

Ten den byla hodně unavená a špinavá z pole. Těšila se do tůňky, prach z obilí ji štípal, a tak se dlouho cachtala ve vodě. Pak se uvelebila ve větvích vrby. Snění jí zavřelo oči a začala vnímat šumění potoka. Voda jí šeptala, aby se nebála, že i ona jednou najde lásku. Ale vítr hvízdal:

„Vodo, vodičko, neslibuj, co splnit nejde. Naše dívčina je člověk a v jejím osudu je trápení.“

Po tváři jí stekla první slza a zaplakala nad něčím, co se teprve mělo stát.

Vrba se nad ní smilovala a zašeptala jen pro ni:

„Těžký máš život a těžký ho budeš mít. Ale lásku poznáš. Proto ti dávám do vínku hlavně sílu. Budu ti ji dávat každý den, co za mnou budeš chodit. Sama ji беру z matičky země. Jsi člověk, ale za kmotry máš všechny živly:

Jako země budeš nezdolná.

Jako vítr živá.

Jako vzduch potřebná.

A oheň ti dal ohnivou duši.

Trvalé štěstí ti však dát nemůžeme.“

Na tváři ucítila dotyk a leknutím otevřela oči. Málem spadla ze své vzdušné postele. Nad Marií stál chlapec a usmíval se.

Pochopila, že místo snění usnula, a všechno se jí jen zdálo. To byla úleva. Prorokování věčného neštěstí se jí vůbec nezamlouvalo. Byl to jen sen, ale ten kluk, co stál nad ní, sen

nebyl. Byl živý jako Marie. A tak hezký. Tak, jak si krásu vysnila. Snědý, černovlasý, a v tmavých očích mu blýskaly jiskřičky. Rty měl téměř dívčí a najednou ji jeho ruka na tváři začala pálit. Odmítavě se odtáhla a zamračila.

„Marie, ty si už nevzpomínáš? Já vím, je to dávno, byla jsi taková maličká... ale já nezapomněl na děvčátko s červenými vlasy. Každým rokem mi ubývala naděje, že se vrátíš a já pohladím tvoje vlasy. A teď jsi tady, a už ani nevíš, kdo jsem. Hlídal jsem tě, když sis hrála u potoka, aby ses do něj nezřítla.“

„Nevzpomínám si,“ odsekla Marie.

Chlapcovy oči posmutněly. Jen se na ni díval a čím déle se dívali, tím víc se jí zdál povědomý. Musela ho znát. A pak jí naskočilo jméno.

„Ty jsi Vladko od sousedů, vid’?“ usmála se na něj.

„Tak jsi přece jen nezapomněla, moje Marie.“

„Jakápak moje. Nejsem tvoje, jsem svoje a trochu dědečkova. Nějak rychle si mě přivlastňuješ.“

„Dobře, jak chceš. Tak moje jsi byla tehdy a možná jednou zase budeš. Můžu si k tobě sednout?“

„Co bys nemohl,“ odvětila a udělala mu místo vedle sebe.

Hlavou jí lítaly myšlenky a mořila si hlavu co je to za divného kluka, který se jako malý do ní zamiloval a vydrželo mu to až do dospělosti? Seděli tam mlčky a Marie měla v hlavě pěkný zmatek, když se Vladko vedle ní pohnul a potichu, jako by to říkal spíš sobě než jí, zašeptal:

„Děvčátko moje, miloval jsem tě jako maličkou a budu tě milovat pořád.“

To nedůvěřivé lidské mládě mu uvěřilo. Neví proč a ani neví, kde v sobě vzala najednou tolik citu pro chlapce, co seděl vedle ní na větvi. V krku měla knedlík a ani nemohla odpovědět.

„Mohu, Marie?“ zeptal se tiše.

Kývla, a přitom vlastně nevěděla, co chce. Vladko se na větvích posunul, aby si mohl lehnout, a hlavu jí položil do klína. Zvedla ruku a začala hladit ty černé kudrnaté vlasy. Vladko zavřel oči a bylo vidět, jak si vychutnává každý dotyk. Najednou nebylo třeba mluvit, nic vysvětlovat.

Bylo tak snadné jen tak vychutnávat blízkost toho druhého a nemyslet na nic. Bylo to poprvé, co cítila, že pro kluka je schopna udělat všechno. Byl její nalezenou polovičkou. Zavrtěla sebou. Vladko otevřel oči a posadil se. Otočil se k ní a pak se pomalu přibližoval. Jeho rty jako motýlí křídla střídavě usedaly na její víčka, čelo, nos, tváře, bradu a nakonec si nechal i její polekanou pusu.

Bylo to tak nevinné, něžné, až se jí chtělo plakat. Slzy se rozkutálely po tváři a na rty jako by naschvál, aby je Vladko mohl sbírat. Začalo se pomalu stmívat a Marie věděla, že od babičky dostane pořádně vynadáno. Sklouzla z větve, a než stačila říct „musím domů“, objaly ji dvě pevné paže. Nejraději by tak zůstala snad navěky, ale musela se z té ochranné náruče vymotat. Věděla, že tento den, tyto okamžiky, jí už nikdo z paměti nevymaže. Jsou tam. A budou jen její.

„Zůstaň tady, Vladko. Nechci, aby nás někdo viděl spolu. Je to

nové a chci si to chvilku nechat pro sebe. A taky vím, že by mě babička nejspíš rychle poslala domů.“

Rychle mu dala pusu a utíkala cestičkou mezi lebedou domů, k dědečkovi a babičce. Už na ni čekali. Babička se mračila a Marie tušila, že výčitky ji neminou.

„No a kde jsi se toulala, co? Po nocích lítat sama, to by se ti líbilo? Tohle slušná děvčata nedělají. Naše jsou doma a ty? Jako divoká kočka se touláš a hanbu nám děláš. Řeknu otci, ať si pro tebe přijede. Jsi tu jen na zlost a starost.“

Marie se podívala po dědovi a ten se na ni usmíval. V očích měl rarachy. Sedla si dědečkovi k nohám, jak byla zvyklá, položila rozpálenou tvář na kolena a nechala se hýčkat. Děda ji hladil po tvářích jako malou, pak se naklonil a zašeptal jí do ucha:

„Beruško moje. Tak kde jsi byla? Už jsi našla u potoka svého prince?“

„Jak víš, dědo, že jsem někoho potkala?“

„No vím a taky vím, kdo tam na moji Marii tak netrpělivě čekal. Takový černovlasý, kudrnatý kluk a jmenuje se Vladko. No, Marie, mám pravdu?“

„Máš, dědečku, ale jak to víš?“

„Beruško moje, každé léto se mě vyptával, kdy konečně přijede jeho kamarádka s dlouhými copy a já jsem mu konečně mohl říct: tak, Vladko, už je tady. Ten chlapec na tebe stále čekal. A neumíš si představit, jak byl šťastný, že se dočkal, beruško moje.“

„Ale dědečku, vid', že to na nás nepovíš? Nechceme, aby to

všichni věděli. Je na všechno dost času a tyhle dva měsíce jsem dostala darem. Chci je strávit jen s tebou a s ním,“ poprosila dědečka Marie.

Dva měsíce uplynuly jako voda a pak jednoho dne ji odvážel vlak od dvou nejmilejších lidí zpět domů.

Čas utíkal tak pomalu, když ho neviděla, a tak rychle, když za ní přijel, nebo když Marie trávila u dědečka dovolenou. Skoro tři roky tajností a lásky. Vladko už byl z vojny doma a Marii se blížily osmnácté narozeniny. Tak moc na ně čekali. To měl být ten den, kdy chtěli říct rodičům o své lásce a o tom, že se chtějí vzít.

Dva dny před narozeninami si Marie vzala dovolenou a odjela za Vladkem, jak si slíbili. Už to nebyl chlapec, ale dospělý muž, a Marie už nebyla děvčátko, ale dívka. Na nádraží čekal Vladko a ona mu vletěla do náruče, která čekala jen na ni. Cestou se domluvili na večerní setkání u jejich vrby. Tam chtěli probrat, jak to oznámí Vladkovým rodičům.

Večer na ni už čekal. Tam si dali slovo a mysleli si, že mají před sebou čas, který prožijí spolu. Se stmíváním se vzali za ruce a poprvé veřejně šli spolu domů. Neví, kolikrát se hnula záclona na okně, kolik lidí, co je potkali, se tvářilo překvapeně. Ale bylo jim to jedno. Hřála ji Vladkova ruka a Marie šla s důvěrou vstříc tomu, čemu se říká osud. Cestou potkali Mariina dědečka. Šibalsky se usmíval.

„Tak, už žádné tajemství?“

„Už ne. Chci Marii za ženu a jdu to říct doma rodičům,“ usmál se Vladko.

„Bůh vás oba ochraňuj a přeji hodně štěstí. Buď na ni hodný, Vladko, nebo uvidíš, jakou mám ještě sílu.“

„Budu,“ odpověděl Vladko.

Pomalou šli nahoru, a venku stála babička a vyhlížela dědečka. Když všechny tři uviděla a všimla si, že Marii Vladko drží za ruku, docela jakoby zkameněla. Ve tváři měla hněv a nenávist.

„Dobrý večer, teto,“ pozdravil Vladko babičku.

„No, to tě ta naše čarodějnice zkazila rychle. Už jsi zapomněl, jak se má pozdravit? Pochválen buď Ježíš Kristus, Vladko. To tě doma nenaučili? Kdyby tě mamka viděla s tou naší nepovedenou holkou, tak by ti namlátila, co by se do tebe vešlo, i když jsi dospělý,“ řekla babička se zlobou v očích.

Vladko zbledl a dědeček zčervenal vzteky. Marie měla v očích smutek. Takovou zlobu opravdu nečekala.

„To jste, teto, nemusela říkat. Mluvíte o svojí vnučce jako o té nejhorší, a přitom je to ta nejhodnější dívka, a já si ji chci vzít za manželku. Neboj se, Marie, přijdu si pro tebe,“ usmál se Vladko.

Políbil ji a šel domů. Marie se otočila, že půjde také, ale babička byla najednou jako čiperka. Smýkla jí za rameno a s křikem „Mazej, potvoro!“ ji před sebou strkala jako zločince.

„Já jsem to věděla, ty čarodějnice jedna. No vidíš ji, starý! Na Vladka si myslí, ale ten už od kolébky patří ke Kateřině. Jejich pole jsou u sebe a vinohrady taky. Rodiče se domluvili, že nejlepší bude dát jejich děti dohromady, a tohle nám stará Mara neodpustí,“ hořekovala babička.

„Nemluv hlouposti, stará. Kde to žijete? Ještě teď budete do

všeho cpát ten svůj zvědavý nos? Dejte jim pokoj a ať si udělají sami, co chtějí. Mají se rádi, copak to nevidíš?“

„Pche, rádi. Jen si počkej. Za chvíli je tu jeho mamka Mara a ta jí ukáže. No potom uvidíme, ty chytráku. Oni taková věřící rodina a ona? Ty jsi úplně ztratil rozum.“

Netrvalo to ani tak dlouho a venku rána do dveří a do světnice vběhla žena. Marii bylo jasné, že je to Vladkova mamka, protože podoba byla dokonalá. Ani si jí moc nevšimla, ale spustila na babičku:

„No Ilono, mého syna se ti do rodiny zachtělo. Nic nebude. Já nedám požehnání a můj syn se bez mého souhlasu neožení, to snad víš. Sama jsi říkala, jak se té vaší čarodějnice bojíš, a teď ji chceš nacpat do naší rodiny? Kde ji máš, já jí to řeknu sama!“

„Nemusíte křičet na babičku, teto. Nic o tom nevěděla a mně nenapadlo, že tu vládne středověk. Ano, miluji vašeho syna a chceme se vzít,“ nelekla se Marie.

„No vidíš, dušičko moje! Mara, já za nic nemůžu,“ hned si babička přisadila.

„No dobře, Ilono, ale tahle potvora ať hned zmizí pryč a můj syn na ni zapomene. A bude pokoj,“ uklidnila se trochu Vladkova mamka.

„Tak už jsi domluvila, Maro?“ ozval se dědeček. „Dívám se, že i ty jsi docela zhloupla. Dej jim pokoj. No co ti udělala tak zlého, že ji vyháníš z mého vlastního domu? Zapomínáš, že tento dům je můj a jednou bude její. Tak jsem se rozhodl a tak to bude.“

„I kdyby měla sto vil, tak můj Vladko pro ni nevyrostl!“ ječela

Mara.

Marie jen nevěřícně koukala z jednoho na druhého a nevěřila vlastním očím a uším. On je rozděljuje nějaký Bůh? Kde vůbec je? A existuje?

Další bouchání a vchází Vladko, a s ním asi jeho otec. Pak se přesvědčila, že to byl vážně jeho táta. Postavili se oba po boku Mariina dědečka a prosili za ni, aby obměkčili Maru, Vladkovu matku. Nakonec si Vladko klekl před mamku a poprosil o požehnání.

"Nikdy ti, synku můj, požehnání nedám. Pro takovou jsem tě nevychovala. Oženíš se s Kateřinou a tak to bude."

"Maminko moje, nezlobte se a dejte nám svoje svolení, mám Marii rád a jinou si za manželku nevezmu."

"Mlč, Vladko," rozkřikla se máma.

Marie přistoupila k Vladkovi, vzala ho za ruku a donutila ho vstát.

"Vladko, pojd' prosím pryč. Však všude na světě se dá žít. K čemu svolení, které ti stejně nedá," požádala tiše svého chlapce a čekala, že spolu odejdou.

"Marie, to já nemůžu. Bůh by nám nepožehnal, víš. Já potřebuju maminčino svolení."

Jeho matka se na ni podívala a v očích jí blýsklo vítězství.

"Tak ty potřebuješ svolení? Moje láska ti nestačí? Tak snadno ses vzdal? Strach z matky a Boha a ty nám zničíš celý život? Tak dobře, jak si přeješ, Vladko, už nejsi můj," řekla a otočila se k

jeho matce.

"Život jste mi zničila svou nenávisť a strachem. Prý jsem čarodějnice, tak dobře. Pamatujte na moje slova. Váš syn se nikdy neožení, protože v jeho srdci není místo pro jinou. Nikdy si nepochováte v náručí vnouče od vašeho syna, protože žádné dítě mít nebude. Vy budete nemocná a nešťastná, protože jste zničila mne i jeho. Jednou mě zavoláte k sobě a budete prosit o odpuštění vy mne, ale já budu tak tvrdá, jak jste teď vy ke mně. Když už jsem ta bosorka, tak žádám Boha, aby splnil moji prosbu a vzal vám štěstí, tak jako jste ho vzala vy mně."

Stalo se, jak řekla. Ne že by snad uměla čarovat, ale Vladko se prostě nedokázal oženit s jinou a zůstal sám a přítelkyní se mu stala flaška. Jeho matka dostala těžkou cukrovku a nakonec jí uřízli obě nohy. Pak Marii posílala po dědovi vzkazy, ať přijede, že chce před smrtí dát vše do pořádku. Přijela, odpustila, ale už byla vdaná žena a matka tří dětí. Její prosbě, aby zachránila jejího syna, vyhovět nemohla.

Ještě dvakrát se s Vladkem setkala, ale odpustit mu jeho slabost nemohla. I když je teď volná jako on, nemůže k němu, protože její život je doma u dětí a jeho život je tam, kde zemřeli jeho rodiče.

Petra

Ten den byl pátek a Petra končila večerní školu a začínala jediná noc v týdnu, kdy se chodila bavit. Zamířili se spolužačkou Janou do jejich oblíbené kavárny Evropa. Tehdy Petra chodila s pinklem právě z Evropy, ale věděla, že to není to pravé ořechové a že nebude trvat dlouho a utne to. Byl nesnesitelně žárlivý a to je vlastnost, která ji ubíjí a ona s ní neumí žít.

Potřebuje důvěru. Neustálé šmírování a podezírání. Měl ten den službu a neviděl rád, když se dobře bavila a tancovala. Jako na potvoru tam přišel její kamarád a pozval Petru k baru, kde se vesele bavili. Že je Pavel pozoruje mezi prací, věděla, ale nedělala nic, za co by se musela stydět. Asi po hodině přilítl našťvaný, brunátný Pavel a jednu jí stříhl. Karel nezaváhal a vrazil mu hned dvě. Petra si stoupla mezi ně, zapíchla prst do Pavlových prsou a vypadlo z ní jen jedno:

"Končím, debile."

Nechala je tam oba, sebrala Janu, jednoho kluka, co se k nim ten večer přidal a opustila jednou pro vždy Evropu. Noc byla krátká a tak skončili v San Marku. Od stolu měla bezva přehled a tak jí neunikl stůl, kde se velmi dobře bavila její kolegyně z práce Dáša. Bylo jich tam docela dost a výbuchy smíchu se nedaly přeslechnout. Tomu řevu vévodil kluk, docela pohledný, i když ne úplně její typ. Měl světle hnědé vlasy a modré oči a Petra byla vždy na tmavé, ale něčím ji pobavil, snad tou živočišnou radostí ze života. Neví a je to vlastně docela jedno. Ten kluk, co přišel s nimi, ji nejspíše chtěl opít, protože prakticky nevyšli od baru, ale Petra se nerozpakovala nosit objednané prcky k Dášině stolu a dělit je mezi ně. Večer rychle ubíhal a Dáša ji pozvala k nim na další zábavu. Byla už mírně opilá, a tak Janu svěřila tomu klukovi, ať ji doprovodí domů, a vydala se s Dášou a její partou na domácí zábavu. Usadili se v jejím pokoji při hudbě a jen tak se povídalo a najednou si Zdeněk, Dášin kluk, lehl k Petře na zem a hlavu si opřel o její stehna. Kvůli Dáše a jejímu pohledu jí bylo nesmírně trapně a po chvíli přemýšlení co s tím, se prostě zvedla a s obligátní omluvou, že ji rozbolela hlava, oznámila, že jede domů. Petr se nabídl jako

doprovod.

"To nemusíš, nemám strach. Spíš by se mě měl bát ten potencionální násilník," zasmála se na Petra.

"Přesto tě raději doprovodím, pokud ti to nevadí," odpověděl a podíval se na Petru.

"Jak chceš."

Cesta netrvala dlouho a stáli před jejím domem. Otočila se k Petrovi s přáním dobré noci a vlastně i očekávala pozvání na rande. O to více ji překvapilo jeho jednání.

"Tak dobrou noc, a jestli se máme vidět, tak se uvidíme."

Políbil ji a odcházel. Dívala se za ním a v břichu ji zalechtaly motýlci smíchu. V posteli se rozesmála jako cvok. To je tedy něco. Takového kluka ještě nepotkala a usnula se smíchem na rtech.

Druhý večer zvonění jako pro požáru a pod oknem koukal Petr.

"Ale ne, no to je mi náhoda, Petře. Že ty tady opravuješ sousedům auto?" smála se docela nepokrytě, protože jí do smíchu prostě bylo.

"To sice ne, ale řekl jsem si, že náhodě se má pomoci, a tak jsem tady, abys mi někam nezmizela a já už bych tě nemusel najít a to by byla hrůza, protože já jsem se rozhodl, že si tě jednou vezmu."

"Nepovídej, nemyslíš, že k tomu musí být dva? Co když nemám chuť se vdávat a ještě za kluka, co není žádný krasavec a navíc ho neznám."

"Uvidíme a teď jdem ven, ne?"

Věřte nebo ne, v říjnu ho poznala, v listopadu ji seznámil s rodinou, v lednu oznámili, že se berou a v dubnu se vzali. S odstupem času si říkala, proč do toho skočila tak bláznivě rychle, ale Petr ji prostě okouznil. Byl tak jiný a navíc přišel v čase, kdy už nechtěla být stále sama. To není fráze, prostě byl jiný než kluci, co s nimi chodila. Choval se podle pravidel slušného chování, dívky z něj byly úplně pryč a ona se jim vlastně ani nedivila. Nejde, aby vás neokouznil kluk co s vámi jede v autobuse a hlídá vás před tlačenicí a pádem. Vystupuje první z autobusu a podá ruku, aby jste pohodlně vystoupili. Ví, co má dělat v restauraci, a chodí s vámi do divadla, na koncerty a tancovat. Kytky jí nosil v ruce, ne pod kabátem a rozmazloval ji, jak se dalo. Byl pyšný, když Petru viděl tancovat, protože přitahovala pozornost. Moc rád se chlubil, že patří k němu, a dával to všem najevo. Byl sice trochu žárlivý, ale tak pikantně, že ji to ani neštvalo. To si tehdy myslela. Vůbec ho neznala, on skrýval svoje já pod maskou velmi šikovně. Už měsíc před svatbou bydlela u něho a jeho rodičů.

Budoucí tchán ji měl hodně rád a budoucí tchyně na ni žárlila. Někdy ji to hodně bavilo. Třeba když Petr hulákal z koupelny, ať mu umyje záda a než se zvedla od učení mohla se zase vrátit, protože maminka už svému synáčkovi myla zádička. Nechala to tak, protože jí to nijak nevadilo, ale Petrovi ano, protože příště hulákal rozverně z koupelny.

"Moje zádička mi přijde umýt moje ženuška."

Ženuškou se Petra stala za měsíc a najednou už nebyla slečna, ale vdaná paní. Tchyně na ni žárlila jako čert, ale Petřina klidná

povaha a pohoda ji postupně dostávaly a když oznámila, že čeká mimčo, byla tchýně její doslova a do písmene. Pak už byla na prvním místě těhulka Petruška a pak syn. Měly se hodně rády. Nahradila Petře matku, která na ni kašlala, a byla vždy po ruce, když ji potřebovala. Dlouhý čas pro ni byla velmi důležitým a milovaným člověkem. Petr si našel práci mimo Brno, protože tam jim nabídli byt a oni chtěli být jako všichni mladí manželé, sami. Bylo to jen čtyřicet kilometrů od Brna, přesto mamina poplakávala, jako by jeli na Aljašku. Nakonec to vyřešila přímo geniálně. Nikdy auto nepotřebovala, ale teď si udělala řidičák a koupila auto aby byla po ruce, až ji bude potřebovat. Narodila se jim dcera a přestěhovali se do malého města u Brna. Narození dcery a odstěhování od mamky Petře trochu pootevřelo oči. Malá byla příšerně uřvané mimino a Petra nevyspalá, unavená a nešťastná z toho pláče, protože nevěděla, jestli jí něco není, nebo prostě jen pláče. Doktorka ji ujistila, že je zdravá, a tak se smířila, že má doma uřvánka. Tam se poprvé projevil Petrův charakter. Chodil spát zásadně jinam, aby ho nerušila. Chápala to v pracovní dny, ale on jí nepomohl ani o víkend. Nakonec ho donutila jezdit na procházky samotného bez ní. Potřebovala se vyspat. Petr to vzal tak, že nechce nikam chodit.

Nedokázala mu vysvětlit, že se potřebuje vyspat a mít sílu na další prořvanou noc, kdy on si spí se špunty vedle v pokoji a ona prostě nespí a poslouchá vytrvalý pláč.

Dcerce bylo půlroku, když zjistila, že je zase v jináči a bylo jí hrůzou do pláče při představě, že to bude jako s dcerou. Omyl, synek byl pravý opak. Baštil za dva a spinkal jako jezule. Už od druhého měsíce spal v noci tahem šest hodin. Dcerka Lenka už

byla větší a v noci spinkala zároveň s bráškou Petříkem. Petra nabírala znovu síly, ale opuštěnost, když jí bylo zle, si uložila v paměti. Děti rostly a ona nedělala v životě nic jiného, než tolerovala svého manžela, dopřávala mu jeho sny a snažila se nepadnout na hubu. Že se to v ní pomalu shromažďuje, jí vůbec nenapadlo. Byla mladá a sílu měla jako kůň. Jednoho dne zavedl Petru na místo pod lesem a ne že by se jí zeptal, ale oznámil, že tam bude jejich zahrada. Že na zahradu kašle a vůbec jí nerozumí, to mu bylo jedno. Nakonec stejně kývla. Jo, Petři, kup si zahradu. A tak si koupil zahradu a nutil ji na ní pracovat a pak se posmíval, že nepozná mrkev od petržele. Nic neříkala a pomalu se učila. Naučila se pěstovat vše, okopávala jako cvok, ale bez chuti. Byla to jen povinnost.

Až později, když začali chodit i opékat kuřata a makrely, našla si k zahradě cestu a docela ji to bavilo. Bavilo, ale jen rok, protože přesně tak dlouho ho ještě zahrada bavila. Sotva se vše naučila, zvykla a zamilovala si kytky, tak manžel se vykašlal na zahradu a Petra ji byla nucena prodat, protože všechno sama nezvládla. Petr si našel si nový koníček a to pěstování kaktusů. Všude se válely květináče a knihy, vydala se spousta peněz za kaktusy a Petr si hrál. Zatracené bodlinky byly všude a Petra na infarkt, ale i to ho přestalo bavit a chudáci kaktusy jeden za druhým usychaly a umíraly a Petra je postupně odnesla do kontejneru. Pak se zamiloval do lyžování a tak se nakoupila výbava a v zimě si jezdil na hory lyžovat a odpočívat od dětí a od manželky. Lyže skončily ve sklepě a vrhl se na řezbářství. Všude hoblinky, špalky a nakonec po jednom výrobku drahé náčiní skončilo Bůh ví kde. Následovala sbírka hrníčků, knih o cestování, knihy o pravěku naučné a mnoho a mnoho dalšího, co Petře neustále ubíralo

peníze z rozpočtu. Byla trpělivá a milá, nekoupila si skoro nic, protože bylo jen na ty jeho koníčky. Kecám, koupila si šicí stroj, aby ušetřila na oblečení na děti. V pátek ho dovezla domů. Petr měl odpolední a tak se těšila, jak jí v sobotu skočí pro olej, aby se mohla začít učit šít. Na náměstí to je kousek.

"Jsi normální? V práci ho mám litry a já ti půjdu kupovat olej. Počkej do pondělí, to snad bude stačit. Děláš, jako bys to uměla. Stejně se to nenaučíš a jen si vyhodila zbytečně prachy za šicí stroj, " zareagoval nepříjemně.

"Promiň, ale já nechci čekat, chci si to vyzkoušet," odporovala Petra manželovi.

"Do prdele, krávo jedna, to nemůžeš počkat?"

Rozmáchl se nohou, asi ji chtěl nakopnout, a vykopl sklo u dětského pokoje. Ještěže děti byly jinde. Střepy létaly všude kolem. Petra stála mezi tím bordelem a hrdlo měla sevřené vzteky a lítostí a poprvé se vzepřela.

"Ještě jednou na mne vztáhneš jakoukoliv končetinu a já tě zabiju. Je ti to jasné? Co si vlastně o sobě myslíš? Že budu pořád ta tolerantní a uhýbavá husa? Tak to ne, přešel jsi pomyslnou čáru a teď si dávej bacha na krk, ty hajzle jeden, " cedila mezi zuby.

Později se přiznal, že se jí ten moment strašně bál. Vylítl z bytu jako čert a mazal pro olej jakoby mu hořelo za patama, ale to už bylo pozdě. V srdci a na duši měla Petra jizvu, které už se nikdy nezahojila. Nikdy nezapomněla, že do ní chtěl kopnout jako do hadru. Ten den si od manžela olej nevezala a v pondělí si šla koupit jiný. Když už neměl žádné koníčky, tak náš soused ho

vzal sebou na závody bikrosu a syn Petřík byl ztracený. Dostal helmu, kolo a kupu nadávek. Začal jezdit v pěti letech a byl hodně dobrý. Petr se naparoval jako páv a realizoval si svoje neúspěchy na synovi. Petra jezdila s nimi, protože Péťa ji chtěl sebou. Věděl, že když tam bude, tak si otec sice zanadává, ale bude se mít přede mamkou na pozoru, protože jakmile někdo ublíží jejím dětem, stává se z ní saň. Manžel to věděl a pamatoval, čeho je Petra schopna pro děti. Jedny závody se konaly v Rakousku a ona musela zůstat doma, protože Lenka byla nemocná. Vrátili se za dva dny a Petřík nebyl ten kluk, co odjížděl. Ptala se, co se stalo, ale lakonické nic bylo odpovědí. Další závody se jely u nás a tak se šla podívat. Nepoznávala svého syna. On se na té dráze bál. Petr ječel jed' jed' , on nic, byl jako zpomalený. Přijel do cíle a v očích slzy.

"Co jsem ti říkal? Mluvit neumíš, tak musíš umět něco jiného, nebo se ti budou všichni smát."

"Sedej a makej," rozčiloval se manžel.

Petřík sedl na kolo, odjel poslední rozjížděkovou jízdou, vypadl a bylo po všem. Manžel s Petrou nemluvil a tak na něj doma uhodila a nakonec si to poskládala. V Rakousku měl těžký pád a byl chvíli v bezvědomí a jela k němu rychlá. Bůh nad ním držel ruku a Petr byl v pořádku, ale strach už v něm zůstal a kolo začal nenávidět.

"Tak to ne, Petře, jestli Petřík nebude chtít jezdit, tak prostě nebude, a ty nemáš právo si na něm hojit svoje ego," rázně rozhodla Petra

"A co z něj bude? A o jakém egu tady žvaníš? Pořádně nemluví,

jak chce obstát?"

"To je fakt, mluví špatně, ale ty s ním necvičíš a nemluvíš a nevidíš ty pokroky, ani se nesnažíš porozumět svému synovi. Co jsi to za tátu? Nevidíš, jak se bojí? Pokud bude jezdit, tak ty dej od něj ruce pryč a na dráhu půjde se mnou," bojovala za syna.

Druhý den Petra seděla s Věrkou a pozorovala trénink a Petříka. Byl fakt dobrý a ona si říkala, snad to půjde. Za chvíli přišel k lavičkám manžel.

"Petro, skoč nám pro pivo. Máme s chlapama žízeň," řekl její životní partner.

"Cože? Já mám chodit bandě opilých chlapů na dráze pro pivo? No to ani omylem."

Styděla se za něj do morku kostí.

"Však by tě neubýlo," naštvál se.

"Ubylo," odsekla Petra.

Popíjení piva udělalo své a při jednom rozumování a poučování kluků jak na skok, se jim to snažil předvést. Naletěl na skok, napřed letělo kolo a pak Petr. Dopadl jako pytel brambor, jen to zadunělo. Tehdy se Petra moc a moc smála. Domů přišel odřený a střízlivý. Příští závody jela s Petříkem a byl první, ale dělal to pro maminku. Ne z radosti ze závodu, a tak se připravila a doma prostě jen oznámila, že Petřík končí a že se o tom nehodlá bavit.

"No jsi tedy dobrá. Nic z něj nebude, jen taková nula a lenoch jako jsi ty."

"Omyl, Petře. Tvůj syn chce dělat basket a dělat ho bude."

Tím skončila éra jeho koníčku, ale pro Petru už bylo pozdě. Zradilo ji zdraví na všech frontách. A do toho další rána. Život je kurva a pořádně ji skřípl. Zdraví má v hajzlu a je naštvaná na celý svět. Obě dvě děti už byly odrostlé a vypiplané a Petra znovu začala se bavit a žít. Sem tam zašly s kamarádkou na taneček se pobavit, vyvléknout ze stereotypu a jejímu choti se to moc nelíbilo. Přestože sám na ni kašlal a manželské lože mu neříkalo naprosto nic, představa, že se někde baví, ho doháněla k šílené žárlivosti. Byla hezká a chlapi za ní dost běhali. Manželství odcházelo do kopru a tak co by se nebavila. Najednou její drahá polovička zjistila, že má doma ženu, co se ostatním ještě pořád líbí a tak v jedné slabé chvíli ji přivedl opět do jiného stavu. Vlastně neuměl nic jiného. Ze sexu nikdy nic neměla, protože uspokojení ženy pro něho nebylo na prvním místě a pokud s ním chtěla o tom mluvit, odcházel z domu. Tak byla těhotná máma dvou dětí ale o uspokojení si mohla nechat tak leda zdát. Nezbylo jí nic jiného, než jednoho dne říct manželovi opravdu.

"Jsem těhotná," hlesla jednou večer.

"Cože?"

"Asi jsi neslyšel, ale já jsem v tom," odpověděla už útočně.

"Tak to ne, tohle dáš pryč, protože já další dítě nechci."

"Abych dobrovolně zabila dítě, co mám pod srdcem? Tak to ani náhodou. Když jsi ho uměl vyrobit, tak se i něj budeš muset se mnou umět taky postarat. Já prostě na potrat nepůjdu a dítě donosím. Jasný?"

"Tak si ho donos, ale pamatuj si, že já ho nechtěl a život kvůli

němu měnit nebudu. Budeš na to sama," jízlivě mne upozornil chlap, co mi před časem sliboval modré z nebe.

Tak jo ty hajzle, pomyslela si v duchu, pohladila břicho a pošeptala maličkému uvnitř.

"Neboj, máma tě nedá broučku. Moc tě miluju."

Nestačilo, že ho milovala Petra. Ve čtvrtém měsíci jí začla tvrdnout děloha a hrozil potrat. Najednou ležela Petra v nemocnici, postel nohama nahoru a v ruce kapačku. V srdci strach o ty dva malé, co má doma. Po měsíci se rozhodli, že pro ni a miminko bude lepší ji zašít a pustit domů. Tak ji zašili, pustili domů a Petra musela pět měsíců jen tak polehávat, aby se dítěti nic nestalo. Za tu dobu se z ní vytrácela láska k manželovi. Jak ho měla milovat, když byla přesvědčena, že to miminko prostě ví, že ho otec nechce, a proto ani ono nechce jít na svět. Prostě cítila, že je to tak. Chvílemi Petra tak nenáviděla, jak jen dokázala. Pět měsíců stresu a bolesti na duši a pak přišel den, kdy přišel Honzík na svět.

Byl nádherný. Pleť měl jako samet a celý jakoby opálený. V těhotenství totiž spořádala neuvěřitelné množství ořechů. Nešlo tu chuť ovládnout a tak prostě pořád baštila. Všichni její kamarádi jí nosili jen ořechy a měli ze ní psinu, jak dychtivě se na ně vrhala. Idylku s miminkem si užila jen prvních pár dní a pak přišel ten první záchvat a Petra měla poznat hrůzu a děs a padnout na samé dno.

Sedí s kamarádkou v pokoji a povídají si, občas zkontroluje syna, jestli je v pohodě. Něco je jinak. Nějakým další smysl jí říká, pozor holka, něco je jinak, něco není v pořádku. Chlapec nedýchá a promodrává. Váhání a úlek byl krátký. Rychle ho

vytáhla a do plic mu foukla vzduch a chlapec se nadechl, otevřel oči, ale neplakal a visel jí v rukou jako hadrová panenka. Zůstala v šoku a říkala si, co to jen bylo. Snad se jen spletla, ale strach ve ní zůstal a chlapce pozorovala další dny jako ostříž. Další záchvat přišel asi za tři týdny. Ten stejný scénář. Chlapec prostě ve spánku přestal dýchat. Vrátila ho do života a nastala křížová cesta po doktorech. Dostala přezdívky od postrachu lékařů až po hysterickou ženskou. Nikdo jí nevěřil, ale Petra to věděla. Usínala vedle syna půlroku mikrospánkem a probouzela se děsem, že zaspala jeho další záchvat. Ruku položenou na jeho hrudi, aby zachytila vše, co není normální. Nikdo ho nechtěl pohlídat ani pár minut, ze strachu, co se může stát, si zvykla nosit syna všude sebou. Do koupelny, na toaletu. Ať dělala cokoliv, stále ho sledovala a stále běhala za lékaři. Jednoho dne se jí dostal do časopis a tam se dozvěděla, co je jejímu synu . Diagnóza Syndrom náhlého úmrtí kojence. Byla tam uvedena i doba a že se záchvaty dějí jen do půlroku kojence. Syn už měl skoro osm měsíců a Petra si náhle uvědomila, že už dlouho nezasahovala. Neřeknu vám, kolikrát synkovi zachránila život, protože čárky si nedělala. Vzala malého, článek a šla k doktorce.

Nu, najednou to šlo a syna jí dali do Brna do nemocnice na monitorování mozku, ale ona věděla, že je to k ničemu a že tahle trnitá cesta je za ní. Přijela domů a byla po dlouhých měsících sama, bez syna. Seděla a byla jsem víc mrtvá než živá. Druhý den skončila u lékařky a nasazeny jí byly léky, které Petru na týden vyřadily z normálního života. Jen spala, vstala se napít, na toaletu a zase spát. Úzkost ale nepolevila a tak ji odeslala k psychiatrovi. Verdikt byl totální vyhoření, zbourání imunitního systému a těžká deprese. Rok se léčila, než byla schopna nějak

existovat. Bohužel poškození je trvalé a ona vlastně dvacet let žije s touto nemocí a čekání na její návrat. Ono totiž stačí malé vychýlení a jste zase na začátku a zase se potvora vrátí, aby vás trápila. Přesto ničeho nelituje. Když se na syna podívá, tak ví, že měla proč bojovat. Tak, mohla by napsat šťastný konec, ale nemůže. Je jí hodně špatně.

Její deprese se prohlubuje a Petra teď celé noci sedí u okna, tečou jí slzy a čeká, kdy se jí zastaví dech už napořád. Její psychiatr je fantastický chlap a doktor a pomalu ji tlačí nahoru do života. Bohužel v té době ještě nebyla antidepressiva a jediné, co jí mohlo pomoci, byl lék, který se za totality dal sehnat jedině tak pod pultem. Ale Petra je silná a má pořádný motiv k životu a to jsou její děti. Petr ji nechává osudu. Jen jednou na naléhání doktora ho navštívil, ale asi mu dal pořádné kapky, protože v čekárně na ni zahučel, že tam ho nikdo nedostane a ať si nehraje na ublíženou a nemocnou, protože jí hovno je.

Něco přes rok to vydržela a vše držela jen na tenké nitce své síly. Pak ji zradilo i fyzické zdraví. Napřed jí vyoperovali slepák. To bylo kolem Vánoc. Do roka a do dne byla na kudle znovu a zase na Vánoce, to ji zradil žlučník. Do nemocnice za ní chodil i její psychiatr, jen manžel neměl nějak čas i ze špitálu místo jejich auta ji vezl manžel spolupacientky. Nebyly to hezké Vánoce. Láska v ní zhasla a ona nevěděla vlastně jak dál. Dvě větší děti a jedno malé. Přesto se rozhodla a podala tu žádost o rozvod a do toho jí přišlo předvolání k lázeňské léčbě. Jak se jí od dětí nechtělo. A hlavně nechat je s ním doma samotné. Ale nechce být hnusná. Ať byl, či je jakýkoliv, vždy se o ně uměl postarat. Uvařit i vyprat a uklidit, to ano. Když musel, tak mu to

docela šlo, a tak se rozhodla, že poslechne všechny kolem sebe včetně manžela, který ještě ani nevěděl, že poslala žádost o rozvod, a jede do Var, dát se do pořádku. Petřiny nervy i chatrná tělesná schránka to potřebovala. Lázně jí pomohly a ona se rozhodla, že už konečně je na čase tento vztah ukončit.

Lázně a Richard

Večer takové mlácení do dveří a v nich rozdováděná Věrka.

“Petro, já ti potkala kluka. To je takový frajer, že půjdeš se mnou do baru. Bude tam a já bych ho tak chtěla dostat. Ten můj vůl doma bude mít parohy, že neproleze skrz dveře, jestli se mi to povede. Však mám co oplácet,“ zasmála se Věrka.

“No jo, ty malá potvůrko,” usmála se na ni.

Stejně po debaklu U kamzíka neměla nic v plánu a nudit se na pokoji se svojí spolubydlící důchodkyní se jí nechtělo. Skoro nevycházela a jediná její radost bylo plést na vnoučata. Petra se oblékla se do tehdy velmi moderních šatů. Vypadaly jako pytel, žádný tvar a dole se zužovaly do silného lemu. Ztratilo se v nich vše, co mělo u ženy vyniknout, ale ona to nevnímala, protože byly přece moderní. Jemně se nalíčila, rozpustila kaštanové vlasy a byla připravena.

Bar stál přímo proti domu. Sotva si poručily, tak do baru vběhla sousedka Jana v doprovodu čtyř kluků, jeden hezčí než druhý. Petra se ani nedivila, Jana byla opravdu kus. I v té době, když už mini nenosila žádná žena, tak ona se této módy nevzdala. Říkala, ukrývat krásné nožky je hřích.

Uviděla je a jako velká voda se přiřítla ke stolu, všichni si posedali. Petra s Věrkou se na sebe jen koukly, ale nevadilo jim

to. Spíš naopak. Bylo příjemné mít u stolu takovou bandu krásných kluků. Dvě jména jí v hlavě utkvěla. Jeden byl Ríša a druhý Franta. Ríša seděl a jen se koukal do té své sklenice, Franta nemohl spustit okouzlený zrak z Jany a ti dva hráli červená bílá do spadnutí. Na vysvětlenou, dvojku červeného vína střídá dvojka bílého vína, a kdo spadne dříve pod stůl, tak ten prohrál. Pěkně stupidní hra, ale hráli ji oni a byla to jejich věc. Ten jeden byl asi pěkný posera, protože to netrvalo tak dlouho a byl neschopen pokračovat v pití, ale udržel se na židli. Ten druhý zaměřil svoje opilecká očička na Petřinu maličkost.

“Teda, ty vypadáš jako ta zpěvule. Sakra, jak se jenom jmenuje. Víš, ta brejlatá. Ty máš taky brejle a jsi tak krásná jako ona. Jo, já už to vím. Ty vypadáš jako Urbánková. Ty tedy stojíš za hřích.”

Naklonil se a ovanul ji ten jeho dech, smrděl jako prase. Maličko se odtáhla a poposedla na židli. Bylo jí to houby platný, protože se přisunul a Petru zase ovanul jeho kanálový dech. Vydržela to asi půl hodiny a pak se zvedla, že půjde

na toaletu. V duchu si myslela, že třeba odejde nebo odpadne jako jeho kolega ve hře, nebo možná pod ten stůl spadne, nebo ho tam snad skopne sama.

“Halo, Urbánková, kde jsi. Pojď sem.”

Ožrala stál u dámských záchodků a Petra se rozesmála jako cvok. Fakt má smůlu na chlapy, co lezou za holkama na záchod. Kdysi dávno to byl Vrabčák a teď ten ožrala, co si ji plete s Urbánkovou.

“Plav se vyspat, debile,” naznačila celkem jemně.

Odtlačila ho od dveří a šla ke stolu.

“Urbánková, co mi to děláš, babo jedna. Já se zamiloval a ty prcháš,” nadával mi ožrala.

Pak sáhl po sklenice a celou ji ten debil polil červeným vínem. Dobře mířená facka přistála na jeho ksichtě, Petra se zvedla jako královna s podotknutím, ať odklidí toho hajzla, utekla z baru převléct se do suchého. Asi by už zůstala na pokoji, ale nechala tam Věrku a ona nemá ve zvyku nechávat kamarádky na pospas kdejakým volům. Na pokoji se koukala do šatníku, ale to víte, že si s sebou netáhla celý šatník, a tak se vykašlala na taktiku, oblékla si rifle, co jí byly dost velké, utažené tričko s krásným výstřihem přesně ke žlábků. Rifle přepásala páskem, aby jí nespady, usmála se po dlouhé době na sebe do zrcadla. Tak, Urbánková, a mazej za Věrkou. Vklouzla potichu a posadila se mezi ostatní. Ožrala i s tím druhým byli pryč, Věrka seděla s nějakých chlapem, pak Petra zjistila, že to byl ten, na kterého tak čekala. No a Franta hrdličkoval s Janou a Ríša seděl, jakoby ponořen do sebe. První si Petry všiml Franta a nedalo se nevidět, jak zírání.

“Tedy holka, kde jsi nechala tu šedivou myšku? Jediné, co jsi jí cestou sebrala, jsou ty její brýle. Ježiš, Petro, ty jsi ale kus,““pěl Franta chválu a Jana celkem našťvaně zírání na její proměnu.

“Bacha, ať tě nevyhodí. Copak nevíš, že v riflích se nesmí do baru?”

“Tak ať, Janičko. Mně na tom zase tak nesejde, abych tu byla,“ odsekla.

Raději měla myslet na manžela, že zase v sobotu za ní přijede.

Franta se naklonil a pošeptal Petře do ucha, co bych řekla malé výměně. Dělal ze sebe tele, že nerozumí a otočila hlavu. Měla zvláštní pocit po těle, jako že ji někdo pozoruje a ty oči pálily.

Ríša se na ni díval upřeně a bez mrknutí. Najednou se zvedl v celé té své výšce, oblečen do černého, černé vlasy, černé strniště vousů a uhrančivé oči. Byl tak krásný, až se jí točila hlava při představě, že by takový chlap líbal ji, tu šedivou myšku. Natáhl k ní ruku a ona mu podala svoji bez ptaní. Proč by se taky ptala. Věděla, že ji zve k tanci. Nepotřebovala slova. Naházela do boxu peníze a první písnička byla romantická. Přitiskl ji k sobě a ona se nechala unášet hudbou a blízkostí mužské, živočišné vůně.

“Proč jsi schovávala tu krásu? Ženy jako ty, by ji měly ukazovat celému světu a být hrdé na to, jak jsou krásné a ty jsi krásná, věř tomu. No, nekrůť hlavou, jsi tak sexy i s těmi brýlemi. Já tě pozoroval celou dobu a byl jsem docela zvědavý, co si počneš s naším přiočilým kamarádem a jak zareaguješ na nabídku Franty a jsem tak rád, že jsem se nepletl. Ty nehledáš kohokoliv na vyspání, ty hledáš někoho konkrétního, vid’? Mohl bych to být já?”

“Copak, máš chuť dostat do postele další zářez? Tak to asi nebudu. Kudlu nemám, zářezy si nedělám a skalpy nesbírám,” odpověděla a v hlase se jí chvělo zklamání.

“Tohle si o mně myslíš? Podívej se mi do očí. Myslíš, že mám zapotřebí hledat skalpy a zářezy? Holky mi lezou do postele samy a já je nestačím vyhazovat.”

Škubla sebou v jeho náruči, ale držel ji pevně.

“Neutíkej. Já ti to vysvětlím. Myslel jsem, že jsi nás poznala. Ty vůbec nevíš, že tu sedíš s kapelou I.B.? To jsi snad jediná, kdo nás nepoznal a já jsem tak strašně rád, že jsi to nevěděla. Když skončíme představení, tak bys nevěřila, čeho jsou holky schopné aby utrhly, jak jsi krásně řekla, můj skalp. Víím, že se ti líbím, zrovna tak, jak moc se líbíš ty mě. Oči tě prozradily a ty nevíš, co pro mne znamená to, že mne neznáš, a přesto se na mne koukaly tvoje oči s tím, jak moc tě přitahují. To je jako balzám pro kluka co neví, proč s ním holka jde. Kvůli němu, slávě či prachům. Chtěl bych s tebou prožít nejen tento večer, ale spoustu dalších a dalších, když mi to dovolíš,“ naklonil se a políbil ji do vlasů.

Bylo to jako rána elektrickým proudem. Po dlouhé době byla zase žena a všechny části jejího těla se probouzely najednou a ona měla v sobě tak šílený zmatek, že pomalu nevěděla, kdo je a čím je. Honem záchranný bod. Děti. Její děti, jsou ten záchranný bod, aby nezapomněla, kam patří a kde je doma. Odtáhla se od něho, aby se mu mohla podívat do očí. Byla tam jen čerstvá zamilovanost a touha, zrovna tak jako v očích jejích.

“Ríšo, Ríšo, pročpak tě potkávám až teď, to nevím. Jedno ale víím docela určitě. I když se rozvádím, přesto nejsem svobodná. Jsem máma tří dětí a tou budu vždy na prvním místě. Ráda s tebou budu, dokud budeš v lázních, ale nic víc. Pak ty půjdeš svojí cestou muzikanta a já tou svojí, cestou mámy.”

“Mně nevadí, že jsi máma. Čas ukáže, jestli jsme se měli potkat na týden nebo na celý život,“ nedal se Ríša.

Natáhla se na špičky, aby ho mohla políbit. Sakra, to neměla dělat, bylo to jako fouknout do uhlíků. Najednou všechno

hořelo jasným plamenem. Držel ji za ruku, když platil, držel ji za ruku, když volal taxík, držel ji za ruku, když vstupovali do domu jeho rodičů a pustil ji, až když za nimi bouchly dveře jeho pokoje.

Milovali se jako dva šílenci, co najednou potkali něco zvláštního. Ríša s vědomím, že Petru neobloudila jeho kariéra muzikanta a ona s vědomím, jak moc je asi pro něj krásná a jak moc ji chce. Dostala darem týden lásky. Nikdy na něj nezapomene. Když jí dával u autobusu lístek s adresou a telefonem a prosil, ať se ozve, že se vše dá vyřešit, už věděla, že tohle řešení nemá. Nebude se nikdy stěhovat z malého města, kde jsou její děti šťastné. Nikdy mu nebude říkat můj Ríšo. Jeho život jde jinam a její taky. Poslední objetí, poslední sbohem a autobus ji veze do stanice nebe a peklo. Pláče, když trhá papír na maličké kousky a pouští je po větru. Pro lásku k dětem zahodila čerstvou lásku k muži. Ale co je to láska k muži. Třeba to byla jen zamilovanost a Petra udělala dobře. Nebo to byla chyba a raději na to nemyslet, aby zase neplakala. Lásko bývalá, snad jsi potkal více štěstí než Petra.

Celý rok vzpomínek, depresí a smutku, to byl její život.

Lázně a Mirek

Rok uplynul jako voda a Petra je stále vdaná-nevdaná. Nechce se rozvést. No jasně, proč by taky chtěl. Má doma všechno, co potřebuje i to, co nepotřebuje, tak proč se toho vzdávat. Petřino zdraví je pořád nahnuté a tak si pomalu získává přezdívku smutná paní. V obličeji má vepsán smutek a lidi to vidí. Vidí to i její lékařka a tak ji napsala další lázně. Prý z těch minulých se vrátila taková spokojená.

Věřte nebo nevěřte, bránila se jako lvice a chtěla odmítnout, ale lékařčin rozhořčený pohled a v neposlední době i Petřina chuť na chvilkové osvobození udělala své. Dostala poukaz a vyšel jí zase na léto. Bože, když musí, tak si to pořádně užije, aby měla zase v duši na chvilku klid, který by jí pomohl přežít dobu, než bude volná. Tentokrát balí docela ráda a na autobus jde sama.

Manžel s poznámkou, ať se tam dobře baví, za ní bouchnul dveřmi a ona pocítila klid a úlevu. Měsíc pohoda. Je tam a prochází všechna místa, kde chodila minulý rok, vzpomněla si na Ríšu, ale už bez bolesti, jen s nostalgií. Prošla se pod domem jeho rodičů, ale nezaklepala. Neviděla ho rok a neměla právo chtít se mu vracet do života. Tak jen prošla, podívala se do okna a pokračovala dál.

Vary se nezměnily, stále přitažlivé a krásné a Petra se vydala na kávu ke Kamzíkovi, protože přátelství u stolu zdvořile odmítla. Ví, kam to vede a jak dovedou potom pomluvit a ublížit. Ani nešla dovnitř, kde hrála kapela. Byla ubytovaná zase u Thomayera, ale v jiném domě. Na jídlo chodila na známá místa. V té době ještě kouřila a po obědě, když vyšla ven na terase, vytáhla z kapsy sukně Panorama křížovek, zapálila si cigaretu a v klidu si luštila.

Kolem ní lázeňské ševelení, svádění, navazování známostí, ale kdokoliv přistoupil k její maličkosti, tak stačilo zvednout oči a zadívat se a už jen slyšela, promiňte nebudu rušit. Žena vždy cítí, když ji někdo pozoruje, a ona ten pohled cítila každý den po jídle. Věděla, že ji sleduje jeden muž, koukal po ní jako hladový pes. Dělala, že ho nevidí, a nevníkala ty pohledy, ale čím dál víc jí tím lezl na nervy. Byla v lázních čtvrtý den, když po obědě

místo cigarety zamířila k domu. Za ní klapaly kroky, ale ani se neohlédla a dál pospíchala. Otočila se, až když držela kliku. No jasně, byl to zase on. Dotěrný chlap. Sice přesně takový, co jí dokázali rozehrát srdce, ale zase jen chlap. Stál tam a koukal, jak rychle zapadla za dveře.

Přišla na pokoj a práskla sebou na postel. Chvíli jen tak ležela, ale pak si řekla, že přece neproleží celý den v posteli. Posadila se, vzala si knihu, peníze do botek, cigarety a už si to mířila do maličkého parku u lesa, kde nikdo nesesával a to jí docela vyhovovalo. Usadila se pohodlně, zapálila si s rozkoší cigaretu a otevřela knížku, ale písmenka jí před očima tak nějak utíkala a ona ani nevěděla, co čte. Zavřela oči, nastavila tvář sluníčku a jen si to užívala. Nemyslela vůbec na nic. Pak jí najednou před tváří zůstal stín a nějak dlouho to trvalo. Otevřela oči, aby se podívala, co je to za obří mrak, který jí bere sluníčko. Houby mrak. Její ctitel stál u ní a smutně na koukal.

“Dobrý den slečno, mohu si sednout za vámi?”

“Není to moje lavička, pane,““ odpověděla jak nejlídněji mohla, ale přesto cítila, jak její hlas skřípe.

“Nerad bych rušil,““ odvětil na její slova.

“Jen si sedněte, já jsem stejně na odchodu k proceduře,““ odpověděla už trochu klidněji, zvedla se z lavičky a šla směrem k hotelu Pupp, kde za hodinu měla mít perličky. Najednou se za ní ozvalo:

“Mohl bych vás doprovodit?”

“Díky, ale není to daleko a já se sama nebojím, takže doprovod

nepotřebuji,” odsekla a zrychlila krok.

“Neutíkejte a nezlobte se na mne. Když jsem vám nepříjemný, nebudu obtěžovat,” řekl, otočil se a odcházel.

Dívala se za ním, jak pomalu odchází, a najednou jí ho bylo tak strašně líto, ale co jeho. Ono mi bylo líto i jí samotné. Proč se s ním vlastně nebaví. Nic jí přece neudělá, když si s ním bude povídat. On je zrovna tak sám a zrovna tak je mu asi smutno jako jí.

“Haló, pane, pokud jsem vás neodradila, budu ráda, když mne doprovodíte,” zavolala za odcházejícím mužem.

Než se znovu nadechla, stál vedle ní.

“To jsem rád, že jste si to rozmyslela, slečno.”

Bylo by fajn mít někoho k sobě na povídání a na kávu.

“Co byste řekla, stavíme se po té vaší proceduře někde na kávu a jen tak si popovídáme?”

“Jak myslíte, ale varuji vás, jsem celkem nudná společnice a moc toho nenamluvím,” dělala ho dopředu.

“Promiňte mi, já se ani nepředstavil. Jsem Miroslav, ale všichni mi říkají Mirku.”

“Petra a říkejte mi jak chcete,” zasmála se a už pomalu šli kolonádou směrem k hotelu Pupp.

Moc nevníkala, co jí říká, a v duchu lamentovala, do čeho to sakra zase lezu. Krásný chlap, přesně ten typ, ze kterých jí měknou kolena, tak to jí bylo naprosto jasné a Petra přemýšlela

jak to udělat, aby jí ta kolena zůstala pěkně pevná.

“Tak Mirku, jsme tady a já jdu do perliček. Asi se uvidíme v jídelně, tak zatím na shledanou,”“ chtěla se ho zbavit.

“Slíbila jste mi kávu,”“ podíval se na ni s výčitkou v očích.

“No, když se vám tady chce čekat, tak svůj slib dodržím,” povzdechla a zmizela za vrátky.

Lázeňská ji naložila do perličkové koupele. Perličky Petře stříkaly až k nosu a svoje tělo ve vodě ani necítila. Zavřela oči a za víčky se jí objevovaly obrazy chlapů jejího života. Defilovali tam v zástupu, a když se na konci objevila Mirkova tvář, věděla, že v tom zase lítá a že jí změkla kolena. Venku na ni čekal Mirek, jak slíbil, a tak spolu zamířili do venkovní hospůdky, aby zvládli jít včas na večeři. Povídal jí, jak se s ním žena rozvádí a jak moc se mu stýská po dětech. Na oplátku mu sdělila, že se rozvádí už rok a stále je formálně vdaná. Probrali, co je trápí a bolí a docela jim ten čas utekl. Ani se nenadáli a byl čas k večeři a pak čtyři hodiny svobody, než jim zavřou jejich domy.

Večerka pro pacienty byla už v deset večer a rozhodně nebylo radno to nedodržet, protože je mohli nachytat a šupem poslat domů. I to tam zažila, ale nechápala, protože se snadno dal koupil klíč od venkovních dveří. Stačila pětistovka a mohli jste se vrátit, kdy jste chtěli. Je to nemorální, ale je to fajn. Věděla to z minulého roku.

Nebo nekupovat klíč a vrátit se ráno s novinami a nikdo nevěděl, kde jste strávili noc. Všechno se dalo obejít a jen blbec se nechal pro poblouznění poslat domů. Těžko se potom doma partnerovi vysvětlovalo, proč se člověk coural v noci a proč ho

vyhodili.

Od toho dne byly nerozlučná dvojice a všichni si zvykli, že kde byla Petra byl i Mirek a naopak. Ani jeden netoužili po hospodách, dokonce ani po tanečních a navíc Mirek podle svých slov byl pořádné dřevo. Dopoledne zvládli procedury, pak do termálu se koupat, klid po obědě, toulky přírodou do večeře a po večeři jejich hospůdka, kde byli poprvé spolu na kávě. Jednou odpoledne ji vytáhl na výšlap. Tam, kde by je vyvezla lanovka, tak tam lezli do kopce jako dva pitomci. Ale bylo to krásné, protože tam nikdo nebyl. Všichni se vezli a oni šplhali. Byla utahaná jako kotě a na vrchol ještě kousek zbýval. Mirek jí podal ruku a táhl nahoru. Jeho dlaň páčila a Petřina jeho taky, protože jakmile oba zavřeli pusy, smích je docela přešel, a když se zastavil a něžně ji políbil, bylo jako sednutí motýla na rty, tak byli ztraceni oba. Ztratili se jeden v druhém v nekonečném líbání. Když se od sebe konečně odtrhli, tak zjistili, že čas se pro ně nějak ztratil a že mohou místo kávy nahoře, zase pomalu lézt dolů k večeři.

Dolů to šlo rozhodně rychleji, i když občas by to bylo lepší sjet po zadku než hopsat po nohách. K večeři dorazili tak trochu jako prasata, ale se světýlky v očích a kolem nich se všichni culili, jak moc to na nich bylo vidět. Bylo to oběma jedno. Však nikomu neubližovali a cítili se svobodní. Taky byli. Po večeři šli do té jejich hospůdky. Tentokrát ne ven, ale zamířili dovnitř. Sedli jsme si ke stolu, kde popíjel pivo postarší pán. Petra si svůj oblíbený čaj a Mirek měl chuť na pivo. Držel ji za ruku, sem tam se naklonil, aby se jí mohl alespoň dotknout, nebo políbit.

“Haló, pane vrchní, tři prameny,““ zavolal jejich společník u

stolu.

“Smím vás pozvat? Už je to tak dlouho, co jsem naposledy viděl dva opravdu zamilované lidi a vám dvěma to tak moc sluší. Snad se nebude zlobit na starého dědka, že se ohřívá při pohledu na vaši lásku,“ usmíval se na ně pán.

“Děkuji a ráda si s vámi připiji na vaše zdraví,“ odpověděla.

“Tak na lásku,“ zahalekal pán a všichni svoje prcky obrátili do dna.

Hostil je celý večer, povídal si s nimi a byl to jeden z nejhezčích večerů, který Petře utkvěl ve vzpomínkách. Bylo půl desáté, když se museli zvednout, aby jim nezamkli dům. Rozloučili se dědou, vyslechli přání štěstí a už na odchodu se Petra vrátila a líbla dědu na tvář. Cestou se drželi za ruce a Mirek byl nějak vratký. U dveří se chtěla Petra rozloučit, ale trval na tom, že ji doprovodí nahoru. Bylo jasné, že chce být s ní chvíli sám a tak jsem ho pašovala nahoru do pokoje. Vylezli do druhého patra, odemkla dveře a strčila ho dovnitř. Padl jí na postel, pod hlavu si dal Petřino pyžamo a usnul. Nevěřicně koukala na Mirka v její posteli a jen se usmívala, jak ho zmohl třináctý pramen. Přikryla ho a šla se vykoupat. Když se vrátila, tak šla spát na druhou postel, která byla volná. Zachumlala se do pokrývky, zavřela oči a pomalu usínala, když jí Mirek nadzvedl pokrývku a vklouzl za ní do postele. Přitulil se k ní a ona ho pevně objala.

Najednou byli střízliví, čiperní a milovali se skoro až do rána. Jít pak na snídani a procedury bylo utrpení. Vydrželi to a po obědě šli spát, aby dohnali spánek za promilovanou noc. Po spánku se vydali na obvyklou procházku do lesa. Jen si tak povíдали a blbli a najednou byli nějak hodně daleko a před nimi nádherná

mýtina, uprostřed velký vojenský stan.

“Tedy Mirku, kam jsme to vylezli? Tady to vypadá na manévry.”

“Tak se půjdeme kouknout a když tak se vrátíme stejnou cestou.”

Pomalou přišli ke stanu a nakoukli dovnitř. Houby vojáci, vandráci.

“Mirku, tady mají určitě potlach. Vojenský stan, to chce velkou akci.”

“Jak to víš?” zeptal se jí Mirek.

“Víš kolik vandrů a potlachů mám za sebou? Projezdila jsem za svobodna všechna možná místa. Tady to večer a v noci pojede.

“Ahoj, co nakukuješ holka. Jen pojď dál a vítej,““halekal na Petru chlap jako hora, co se otáčel u pípy jako čamrda.

Petra vzala Mirka pod paži a šla k tomu hromotlukovi. Podala mu ruku, kterou přijal do své tlapy kupodivu jemně jako klenot.

“Pojď na má prsa,” hulákal s úsměvem.

Tak to už nebyla klenot. Zvedl ji ze země jako pírko, hubička mlaskla a pěkně Petru zmuchlal. Mirek chudák jen zíral. Nikdy na vandry nejezdil a tak mu to muselo připadat dost důvěrné na první setkání, ale ji to nepřekvapilo.

“Tak kočko, Kódl jméno mé a jsem hotov plnit dnes večer každé tvoje přání,” hřímal, jako by byla hluchá.

“Ahoj Kódle, jsem Petra a vedle Mirek není jen můj kamarád, ale je to můj přítel,” odpověděla hromotlukovi.

“To jsem si mohl myslet. Každá holka má chlapa, jen já nemám nic než tu pípu, to není fér,” hodil na ně smutný kukuč, ale za chvíli se zase vesele smál.

Do stanu se začali trousit vandráci a Petře bylo v jejich společnosti moc dobře. Na nic si nehráli. Vzali je oba jako by tam s nimi byli odjakživa. Jedli s nimi, pili a bavili, a když bylo skoro devět, tak usoudili, že domů to nestihnou. Ustlali si nahoře v kupce. Byl to nádherný večer plný touhy po kráse a pravdě, jak to dříve mezi vandráky bylo. Ve dvě ráno dostala dvě deky a zalezla s Mirkem do kupky sena. Voňavá noc je brzo uspala a Petra jsem spala jako v péřové posteli. Ráno ji sluníčko zašimralo na nose. Jejda, šest hodin. Mají co dělat, aby včas přišli ke snídani. Se senem ve vlasech se mazali umýt, dát se trochu do pořádku a rozloučit se. Všichni vyspávali, a tak se šla Petra rozloučit jen s Kódlkem. Dala mu pusku, poděkovala za krásný den. Kouknul na ni moudrýma očima a jen pokývl.

“Holka hodně štěstí, asi ho budeš potřebovat.”

Z kopce to brali pořádným fofrem a snídani stihli, i když jí Mirek vybíral seno z vlasů ještě před jídelnou. Asi týden před odjezdem, se Mirek rozhodl a vzal Petru sebou do Klášterce na oslavu mamčiných narozenin a hlavně ji oficiálně představit rodině. Přijeli v sobotu ráno, a Petra kolovala po jeho příbuzných jako hračka. Každý si chtěl povídat a každý jí domlouval, ať ho udělá šťastným, protože toho zlého si užil dost. V neděli večer se vrátili rozhodnutí, že tento vztah nenechají proklouznout mezi prsty.

Nastal den odjezdu a oni byli přesvědčeni, že se za chvíli uvidí, protože Mirek měl přijet k Petře domů. Ještě první dopis byla

samá láska a naděje a pak to přišlo. Jeho žena zjistila, že je šťastný a stáhla žádost o rozvod. Mirek stál najednou před rozhodnutím Petra, nebo děti. Udělal to, co by udělala i ona. Vybral si lásku k dětem a ona mu to doteď nemá za zlé. Její výhoda je, že jí děti nikdo nebral, ale jemu ano. Co se s ním stalo dál, neví, protože dopisy posílala zpátky neotevřené, až to pochopil a přestal psát a ona uzavřela dalšího chlapa jejího života na dno srdce a nechtěla, aby se do něj někdy vrátil.

Život jde dál

Po obou lázních žila v manželství, nemanželství. Vlastně mu dělala veškerý servis kromě sexu. Spát s ním nemohla a má pocit, že mu to bylo jedno. Nejspíš na ni měl takovou chuť jako ona na něho. Děti rostly jako z vody a Petra nastoupila do práce. Byla ráda, že má kam odejít a nikdy nebyla líná. Byla zaměstnaná jako hlavní ekonom u soukromníka a bylo to dost náročné, protože tam byla vlastně jediná, kdo tam ekonomii rozuměl. Postupem času se ale vše uklidnilo, naučili se jak to dělat a začala být pomalu pracovní pohoda. Ne tak doma. Taky by vás nebavil život roky bez lásky a v celibátu. Co bude dál, to vážně neví, ale naději umírá poslední.

Duše ji bolela a v srdci měla ledové prázdno. Jediné, co ji drželo při životě, byly děti. Nejhorší byly postoje jejich blízkých. Manžel si na ni chodil stěžovat její vlastní sestře, a protože Petra nemá stěžování v povaze, byla ona ten viník. Neustále na ní hledali všichni chyby a hlavně radili, co má a nemá dělat. Dostala z toho všeho žaludeční vředy a bylo jí pořád špatně a tak hubla a hubla a cítila na sobě pohledy svého muže a tušila, jak se prohlubuje jeho zájem o ni. Jenže zastavit to nešlo a

Petra se začala znovu blížit k jeho vysněnému ideálu.

"Víš, že se u nás v hospodě tancuje? Nechceš vzít Věrku, ať není sama a jít si skočit", řekl jí Petr venku před Věrkou.

Věře se to zalíbilo a tak kývla, aby jí nekazila radost. No co, jeden večer v hospodě snad přežije. Petr to okamžitě svolal a tak šla i s Věrkou a přidala se její sestra s manželem. Taneček byl venku a tak Petra poslouchala hudbu a rozumování svého manžela, jak radí Věře, ať odejde od manžela. V duchu si říkala:

"Ty máš co radit. Sám se mě držíš jak hovno košile, a když jsem třikrát chtěla odejít, tak jsi mi vyhrožoval a teď vlastně nevím ani proč. Kašleš na mne, ale rozvod to ne."

"Smím prosit, Věro?"

Petřin galantní manžel se ukláněl před Věrkou, ta se zvedla a šli tancovat. To ještě nevěděla, jak moc ji ztrapní před přáteli a sestrou. On totiž celý večer tancoval jen s ní a Petru ani k tanci nevyzval. Jako by tam nebyla. Bylo jí trapně a smutno. Říkala si v duchu, jak strašná musela být v minulém životě, že je tak trestaná. Byla ráda, když skončila o půlnoci hudba a mohla se zvednout a jít domů, zavrtat se do své postele, daleko od všeho, co tak bolelo a přestat myslet na to, co je a žít jako ve snu. Bylo jí stále hůř a hůř. Navíc zkrachoval podnik, kde pracovala. Nastaly finanční problémy a Petra nevěděla jak žít. Najednou byla doma, nepotřebná, osamělá, nešťastná. Vracely se jí deprese, ale už s nimi uměla bojovat. Přes bolest na duši krásněla před očima. Bohužel si toho všiml i její drahý manžel. Bylo to asi tři měsíce po tanečku, kde ji tak ztrapnil.

"Petro, co kdybychom šli zase tancovat?"

"Nemám ti vzít Věrku?" píchla ironicky.

"Jasně vem ji, co by dělala doma sama," odpověděl jí Petr.

V duchu se trochu pousmála, šla pro Věrku a vydali se ve třech na taneček. Kupodivu, jakoby se bál, seděl jako pecka a ony s ním. Petře se tak chtělo tancovat.

Doma řekla manželovi, že už nechce být v tomhle podivném manželství. Reakce byla katastrofální. Vyhrůžování, že skočí pod vlak.. Otázky kde byla. Štvaní její duše do příšerného strachu. Dostal ji tak hluboko, že stáhla žádost o rozvod a pokusila se dát manželství znovu do pořádku. Musí uznat, že se Petr snažil, seč mu síly stačily, ale zase špatně. Najednou chtěl po ní vyznávání lásky, hrál si na zamilovaného chlapce a to se prostě nedalo vydržet. Prosila, vysvětlovala, že tohle nezvládne, že nemůžou zapomenout na roky spolu a musí navázat tam, kde jsou teď. Nedal si říct a byl čím dál tím víc směšnější a Petra si vzpomněla na nejlepší zbraň. Začala se cpát horem dolem a jak se kulatila, jeho vášnivá láska brala pomalu zpátečku. Zase to byl ten egoista, kterému šlo jen o vzhled. Přestal ji navštěvovat v posteli a stačila mu hospoda, jídlo a servis služky.

Sezení jí nedělalo dobře. Měla stlačený žaludek a střeva a trpěla jako zvíře. Najednou jí někdo poklepal na rameno. Přišla sestra Helena s manželem, a tak byla moc ráda, že si má s kým popovídat. František si pamatoval, jaká bývala tanečnice, a tak ji vyzval k tanci. Je velmi dobrý tanečník, a tak se stalo něco, co se asi stát nemělo. Upoutala na sebe pozornost nejen okolí, ale hlavně svého manžela. Najednou si vzpomněl, co vlastně vždycky věděl. Jak hodně byla v tanci dobrá. Petra ho učit odmítla, ale Hela ji zastoupila. Učila Petra tancovat holandskou,

aby si mohla zařadit, když už je nucena chodit do hospody, kde ji to nebavilo. Nebyl dřevko a tak se základy naučil a pak už velmi rád vyzval vlastní ženu k tanci. Viděla mu až do žaludku. Zase chce, aby mu všichni záviděli, co má doma.

Pátky se staly součástí jejich života. Bože, jak rád se předváděl a jak hrdě Petru představoval. To je moje žena a jak se naparoval, když ji jeho kamarádi obdivovali a zvali na prcky. Stali se dost pověstným párem. Obdivovali je a dokonce jim platili rundy, ať jdou na parket zatancovat. Petr byl ve svém živlu, ale Petra tancovala se staženou tváří. Čím déle tam chodili, tím více byla ztuhlá a Petr šťastný. Jediná chvíle, kdy se uvolnila, byla, když tancovala s Františkem. Vždycky si u toho zablblí a vážnost hodili za hlavu a to ji bavilo. Tancovat potom s Petrem bylo o nervy. Asi to začal pociťovat, protože pil čím dál tím více. Pak se mu pletly kroky a to s oblibou říkaval.

"Petro, co děláš, jsssi mmmimooo rytmussss," a šlapal si při tom na jazyk.

"Já?"

"Ty!"

Nemělo vůbec cenu se s ním hádat, a tak v ní začal pomalu pěstovat chuť mu něco provést. Příležitost se naskytla, když s nimi u stolu seděl Karel. Pěkný, namakaný chlap, kterému se evidentně líbila a který se jí vyhýbal, protože byla manželkou jeho kamaráda. Že je manželka jen papírově, věděla jen ona a Petr. Nebyl problém dostat ho na parket. Při tanci jeho pocity vypluly na povrch. Přitiskl Petru k sobě a tak spolu pluli parketem a bylo jim dobře, než idylka skončila Petrovým

zásahem.

"Karle, tak to by stačilo," odstrčil ho ode ní a majetnický se jí chytil a dotancoval se ní ten pitomý ploužák.

Doma si řekla dost tanečkům a už nikdy více je tam nikdo neviděl. Petr najednou neměl s kým se předvádět a tak se tam přátelil s opilci a s pivem. Byla už zvyklá a tak jak zarachotil klíč v zámku, dělala že spí. No za půlroku jí měl dost. Nenáviděl, že je bez práce, bral to jako selhání a pronesl větu, kterou jí na léta naprosto zabil.

"Já tě živit nehodlám. Najdi si konečně práci a dělej. K čemu tě mám? Všude chodím sám a domácnost taky táhnu sám," vyléval si na Petře své pocity.

Ten den Petra zahodila cigarety, protože by se jí hnusilo říct si o peníze manželovi. V noci prosila Boha o práci. Poprvé v životě ji vyslyšel a Petra dostala práci. Že to bude její hřebíček do rakve, tak to opravdu netušila. Chodila tam moc ráda, šťastná, že vydělává. Nevadilo jí, že šla dělat práci do skladu a vlastně klesla dost hluboko. V té době by šla i do dolů kopat uran. Vážila si proto své práce a byla šťastná, že není na lince, ale na přípravě, kde byla práce fyzická i kancelářská. Po dvou měsících přišla první inventura. Bylo jí to docela jedno, protože takových už zažila, že by to snad dokázala dělat po slepu. Její mistr z toho byl však velmi špatný, protože neměl ani páru, jak se inventura dělá. Přišlo jí to zvláštní, že takový člověk je na takovém místě.

Tehdy přišel za nimi do přípravný. Byly tam čtyři ženy a ptal se, jak to uděláme, protože u nich je nejvíce materiálu a papírování. Holky bezradně krčily rameny, že neví co s tím a tak Petra po chvíli váhání řekla, že pokud chce, tak ostatním

řekne, co mají dělat, a inventuru udělá sama. Netušila, že si podřezává větev pod zadkem. Byl rád a na všechno kýval a tak ji tedy udělala. Jenže tam byl velký schodek mezi skladem a linkou a tak na poradách vyšlo najevo, že ji nedělal mistr, ona musela chodit s ním na porady a vysvětlovat v čem asi vidí zádrhel.

Najednou nebyla jedna ze čtyř, ale někdo jiný. Byla povýšena na vedoucí svého mini týmu a zvedli jí plat. To se odrazilo na chování jejích kolegyň, které se cítily poškozeny. Petra měla všeho za měsíc plné zuby. Holek, mistra, vedení a vůbec všeho a po velmi dlouhé úvaze, dva dny před vypršením zkušební doby, dala výpověď. Tehdy za ní běhali pořád dokola, ať to stáhne. Nakonec jí nabídli zvýšení platu a Petra kývla, protože věděla, že peníze potřebuje. Druhá její obrovská chyba. Přišel za ní mistr a řekl Petře, že dosáhla svého. Získala v něm nepřítele číslo jedna. No, řekla si, čas je milosrdný a pak se uvidí.

Za dva roky byla dost vysoko, otevřela se další dílna a další přípravná. Udělali z ní šéfovou obou přípraven. Plat měla krásný, ale v práci od nevidím do nevidím. Měsíční inventury jí už zůstaly na krku a ona za vše odpovídala, i když to měl být mistr a ne Petra. Jednoho dne k nim mistr přivedl novou holčinu a Petra ji měla zaučit a netušila, že zaučuje někoho za sebe. Dívenka byla milenka jejího ženatého mistra a bylo jí slíbeno Petřino místo. Následovala šikana nejhrubšího kalibru. Petra byla věčně na koberečku a vše, co se stalo i když nebyla v práci, byla její vina. Začala chodit do práce s odporem, jaký neznala. Chodila kolem Božích muk a vždy se obrátila na Krista s dotazem, proč ona a co má dělat.

Tři měsíce úporného šikanování si připravovalo půdu pro návrat deprese. Nakonec se šéf výroby už na tohle vše nemohl dívat a zajistil jí novou práci. Vlastně povýšila. Uvolnila post holce, která se pro její práci vyspala se ženatým chlapem. Petra dostala svůj stůl, židli, počítač, samostatnou práci, podléhala sice mistrovi dál, ale práci řešila sama. Jeho zajímaly jen výsledky. Myslel si, že ji to položí, že tohle nezvládne, ale to ji neznal. Je jako býk, když se zaklesne a jde za cílem a brzy měla práci, která byla nová, teprve se zaváděla, v malíčku, tak začaly alespoň drby. Byly hnusné. Jako, že je kariéristka a šlape všem po zádech, aby vylezla, kam chce, a přitom Petra chtěla jen jedno, práci kterou rozjížděla sama a měla ji ráda. Nastala doba, kdy s ní nemluvily ani dveře. Ti, co zůstali pod ní, jí neodpustili, že je nahoře, ti nahoře jí neodpustili, že se dostala mezi ně. Blbá situace. Vydržela to tři měsíce. Pak šla jednoho krásného dne do práce a Kristus se na ni koukal z Božích muk a říkal:

"Děvče, pohár přetekl, uteč".

Kroutila hlavou, jestli se jí to nezdá, a šla na svoje místo. Bylo sedm ráno a v osm to začalo. Hučelo jí v hlavě, všude bílo a všechno jakoby plavalo. Ne, neomdlela. Vzpamatovala se, ale věděla, že musí z dílny, nebo začne ječet. Vstala a šla za mistrem pro propustku k lékaři. Bylo to za celou dobu vlastně poprvé, co odcházela dříve.

Jejich rozhovor:

"Když odejdete na nechopenku, musí vás někdo zastoupit a já nezaručuji, že se budete mít kam vrátit a zbude na vás jen linka!"

"Ano? A co tím chcete říct? Zakazujete mi jít k lékaři, když je mi

zle?"

"Nezakazuji, varuji, jak to asi dopadne."

"Dejte mi tu propustku a věřte mi, že Boží mlýny opravdu melou pomalu a jistě. Ten, kdo bude potrestán, budete vy."

Otočila se a rychle odešla, aby mu nedala pár facek. Rok na neschopence, čtyři měsíce v léčebně a po roce plný invalidní důchod. Petra se deprese už nikdy natrvalo nezbavila. Jsou krásné dny, ale také dny, kdy ji deprese tlačí až na dno a ona zase a opět vstává a bojuje. A Boží mlýny? Není tam ani mistr, ani jeho milenka. Odstranili Petru z cesty, ale její práci při inventuře nedokázali zvládnout a byli tudíž vyměněni. Co je to však platné, když z ní šikana udělala invalidu. Ale Petra nepláče a nestěžuje si, protože by zase nepoznala spoustu úžasných a citlivých lidí, co trpí depresí, nezačala by psát básně, nevyšla by jí sbírka. Takhle po ní zůstanou její sbírky. Je šťastná. A proč je šťastná? Konečně je volná, rozvedená paní. I když přizná, že ho k tomu dokopala trochu podrazem. Prostě mu řekla, že jako manželé nemají nárok na různé výhody a že po rozvodu se finanční stránka zlepší. Souhlasil. Dobře mu tak, v životě ji přece nikdy nechtěl a Petra tehdy získala to, po čem tak toužila. Svobodu, ale zaplatila strašně vysokou cenu. Ztracené roky, zklamaná, nemocná invalidní žena, co si sáhla na dno a ještě pořád sahá.

Snad je to nějaká kletba, nebo si to zaslouží, to neví. Je rozvedená, ale bývalý se jí nechce hnout z bytu. Nechce se mu hledat podnájem a dál žije s Petrou ve společném bytě. Sedm let uzavřu do pár vět. Ano, tak dlouho byla s bývalým v jednom bytě a věřte nebo ne, těšila se každý leden do léčebny, že si

odpočne od dusné atmosféry v bytě. Ty roky by nepřála ani nejhoršímu nepříteli a modlila se denodenně, až ztratila víru, že někdo jako Bůh existuje, protože žádný by jí nenaložil na záda tolik trápení jako její vlastní život.

Je to rok, co si našel novou paní a konečně se odstěhoval z Petřina bytu. Osud dostihl i jeho, protože ta jeho paní mu nedala právo trvalého bydliště a tím udělala z otce jejich dětí bezdomovce, co má adresu na městském úřadě. Ne, nelituje ho, lituje tu pověst, kterou má a která zasahuje její děti.

Posledních pár vět si nechala jako bonbonek.

"Petro, nemáš pro mne chvilku čas? Že bychom zašli na pivo. Já bych si s tebou chtěl popovídat," prosil ji bývalý, když na sebe narazili v obchodě.

Přikývla a to, co řekl jí, mi naprosto vyrazilo dech a Petra pochybuje o duševním zdraví svého bývalého partnera a myslím, že plným právem.

"Petro, až teď, co žiji s Helou, vím, co jsi všechno vytrpěla. Moje paní je nemocná a já jsem se na tobě naučil, jak se mám chovat. Nechci dělat stejné chyby, jaké jsem dělal v našem manželství. Nic mi neklape. Měla rakovinu a tak nechce ani sex. Neporadila bys mi jak na to?"

Chápete to? Petry se nikdy neptal, co potřebuje a jak jí je a co ji bolí. Nikdy ho nezajímala její duše a její básně nikdy nečetl. Co by prý uměla asi tak napsat. Pak tu sedí proti ní a chce rady jak zacházet se ženskou, která z něj udělala bezdomovce. Já, ta kráva blbá, najednou ta nejchytřejší mu mám pomáhat? Zatmělo se jí na chvíli před očima a pak se pousmála.

"Jo, milý Petře, tak u mne radu nehledej. Jí se ptej. Mě ses neptal dvacet let a já nevím, proč bych teď měla za tebe něco řešit."

Zvedla se a tím dnem se cítila osvobozená od minulosti.

Marika

Na malém nádraží na Kopaninách, v kraji, kde lišky dávají dobrou noc, vystoupila Marika z vlaku, který ji odvážel z domova. Tady má strávit dva měsíce prázdnin. Její otec pochází z tohoto kraje a jeho rodiče zde ještě pořád žijí.

Chvíli se kolem sebe rozhlížela a už vidí, jak k ní kráčí starý pán. Má na sobě modré plátěné kalhoty, kostkovanou košili a na hlavě bekovku. No to je přece dědeček! Ten se ale změnil od doby, co ho Marika naposledy viděla. Je to dávno, co přestali s rodiči jezdit ke starouškům na dovolenou.

Dědeček ji poznal a už Marice vlepuje na tvář dvě mlaskavé hubičky. Pak si ji začal otáčet do všech světových stran.

„Tak ty jsi Marika. Vyrostla jsi. Málem bych tě nepoznal. Je z tebe je úplně holka na vdávání.“

„To snad ne, dědo,“ směje se Marika nahlas. „To by mi naši dali, kdybych se chtěla vdávat! Asi by ze mě udělali několik malých do školky. Napřed škola, pak zase škola a potom teprve možná vdavky.“

„Však mají pravdu,“ pobrukuje si dědeček. „Na takové trápení je vždycky času dost a dost.“

Po přivítání se dali cestičkou k domovu. Kráčeli mlčky, každý

ponořený do vlastních myšlenek. První přerušil mlčení dědeček:

„Tak mi, holka, pověz, co se to tam u vás děje a proč tě vlastně po tolika letech pustili k nám, a ani moc neprotestovali. Dokonce psali, že jsou s tebou jen samé problémy a že tě potřebují na čas dát někam, kde budeš sama, bez nějakých kamarádů.“

Dívá se na svoji vnučku tak vážně a oči má smutné. Marika se otáčí na dědečka s otázkou:

„Naši ti nic nenapsali? Ani o sobě, ani o mně? To jsou celý oni. Prosím tě, počkej, já ti doma všechno řeknu. Nemám chuť teď po cestě se bavit o všem, co se za poslední dobu stalo.“

„Dobře, holčičko moje. Však je čas, a tak nebudeme pospíchat.“

Pomalým krokem přišli do maličké vesničky na hranicích se Slovenskem. V malém domku jako z pohádky na ně už netrpělivě čekala babička.

Maričina bábinka zaslouží zvláštní popis. Je to typická selka. Na sobě nosí pět sukni, dva lajblíky, na hlavě šátek stažený do čela proti sluníčku, ale přesto je její tvář hnědá a vysušená od sluníčka jako starý pergamen. Je maličká, a když jí chce dát někdo pusy, musí se hluboko sklonit a bábinka zase vystoupit na špičky. Nové zuby si odmítá vzít, a tak jí z pusy vylézají dva řezáky a sem tam nějaká stolička.

Po přivítání vede Mariku do parádní světnice, která se teď má na dva měsíce stát jejím královstvím.

Napřed ji uvítala světnice babičky a dědečka, která zároveň sloužila jako zimní kuchyň. Starobylé postele s vysoko

nastlanými peřinami, komoda, na které stály portréty otce a strýce z jejich mládí. Stůl a čtyři židle. Velkou plochu zabírala stará kachlová kamna s pecí, kde babička pekla domácí chléb. Na stěnách měla babička pověšenou Pannu Marii a Ježíše Krista. Vedle nich kroupka se svěcenou vodou a police s modlitebními knihami a zavěšeným růžencem, který si babička brala večer do postele. Pomodlila se, než ulehla ke spánku. Jako dítě jsem na něj nesměla sahat, jen se dívat z dálky.

Za nízkými dveřmi byla druhá místnost, která se měla stát jejím královstvím. Dýchly na ni staré časy. Dvě těžké vyřezávané skříně, postel jako pro princeznu na hrášku, stolek s velkým zrcadlem a za okny kvetly muškáty. Strop byl z dřevěných trámů, které za ta léta skoro zčernaly a nádherně se odrážely od bílých stěn.

Když jste se vyklonili z okna, dívali jste se do malé zahrádky plné květin a pnoucího se vína. Tohle místo bylo balzámem pro bolavou duši. Babička ji nechala samotnou, aby se v klidu rozkoukala, vybalila a zabydlela.

Marika – část 2: Vzpomínání

„Tak, Mariko, dlouho jsi tu nebyla. Bylo nám tu po vás všech moc a moc smutno. Je doma vše v pořádku?“

„No to víš, babi, všechno v pořádku.“

Do toho se vmísil dědeček se svojí troškou do mlýna.

„Mariko, nemyslíš, že je čas, abys kápala božskou? Netvrď, že je vše v pořádku a řekni nám, proč rodiče změnili názor a poslali tě k nám takovým šupem. Táta sice něco málo napsal, ale já a

babička to chceme slyšet od tebe.“

Marika si zhluboka povzdechla, nakrabatilo se jí čelo a s nechutí spustila:

„Pamatujete se, jak dlouho jsem tu nebyla? Ne? Tak já vám to připomenu. Je to skoro deset let. Tak dlouho už se naši hádají. Je sice pravda, že se vždycky na krátký čas usmířili, ale pak to začalo znovu a silněji. Takhle se to u nás vleče celou dobu. Já i brácha jsme přestali mít nárok na prázdniny. Máma nám zakázala za vámi jezdit a s tátou zase nechtěla jezdit ona. Jako jediní jsme s Tomem zůstávali celé prázdniny doma.

Asi si neumíte představit, jak nám bylo, když se děti vracely od babiček a z táborů či dovolených s rodiči. Ony si vykládaly zážitky a nás se už ani neptaly.

No a pak přišlo období, kdy nás naši začali zatahovat do svých sporů a udělali si z nás prostředníky. 'Mariko, vyřid' otcí to a to.' 'Mariko, vyřid' mámě to a to.' Tak to šlo měsíce a roky a to jejich 'Mariko, vyřid' mě bude strašit možná celý život. Byla jsem z nich nešťastná a Tom taky. Jen to snášel trochu líp než já.

Tak moc jsem si přála, aby se rozvedli a dali nám pokoj, ale na to ani nepomýšleli. Prý kvůli nám, ale to je lež. Bylo to kvůli lidem. Co by tomu asi řekli sousedé?

Tak jsme neustále poslouchali jejich hádky a oni si ani neuvědomovali, co nám dávají do života. Ten jejich boj o naši přízeň. Jeden něco zakázal, druhý to povolil, no bylo to k zbláznění.

Všechno se to vyhrotilo v době, kdy se Tom chystal na vojnu. Mně ještě nebylo sedmnáct a měla jsem zůstat s našima, bez

Toma, bez mojí jediné opory. Tom se strašně bál, co se mnou bude, a vždycky mi říkal, že jeho největší hřích je, že mě tu nechává samotnou, protože je mu jasné, že teď budu na naše rodiče sama.“

Tomův odjezd se blížil a je tu den, kdy ho doprovázíme jako vzorná rodina na nádraží. Před nádražím se Tom otočil na naše a poslal je domů. Ani nehlesli, obrátili se a odcházeli vedle sebe, ale vlastně každý sám. Dívali jsme se s Tomem za nimi a mně jen tak napadlo, kam se ztratila ta jejich láska.

Tom mě vzal za ramena a otočil od našich pryč. Doprovodila jsem ho na vlak a čekali jsme spolu na jeho příjezd. A oběma nám bylo dost do pláče. Mně, že tu zůstanu sama, a Tomovi bylo smutno ze strachu o mě. Věděl, že je jediný, o koho jsem se mohla doma opřít.

Pak už se jen koulely slzičky a já se schoulila do Tomovy silné ochranné náruče.

„Neplač, Maričko. Já budu jezdit domů, jak jen to půjde a ty dva roky utečou jako voda. A pak najdu práci – a vypadneme z domu.“

„Takoví mladí a tak zamilovaní,“ zazněl za nimi čísi hlas.

Konečně jsem se trochu rozesmála, protože mi vlastně docvaklo až teď, že vypadáme jako zamilovaná dvojice, co se srdceryvně loučí na dlouhou dobu.

„No nic, Tome. Jede ti vlak, tak naskoč a o mě se neboj. Já to přežiju,“ řekla Marika Tomovi a to byla na dlouhou dobu poslední slova, která si řekli.

Tom naskočil na vlak do stanice vojna a já jsem se vydala do stanice peklo. Domů se mi vůbec nechtělo. Vlekla jsem se jako stařena, když na mě někdo zavolal:

„Mariko, koukám, hledím, koho jsem to potkala. Vždyť už to bude skoro rok, co jsme se neviděly!“

Zvedla jsem oči – a přede mnou stála kráska s modrýma očima, černé vlasy po pás a postava modelky. Bývalá spolužačka Dáša. Sen všech pubertáků v širokém okolí.

„Ahoj, Dášo. Pořád ta stejná kráska jako ve škole,“ uznale jsem prohodila.

„No to se musí, holka, oslavit!“ zahalekala Dáša a už jsme si to šlapaly někam, ale kam, to jsem netušila.

Dáša mě vedla po Brně a já se ani moc nedívala, kudy vlastně jdeme. Najednou se zastavila před nějakým domem, otevřela dveře a strčila mě dovnitř. Ve druhém poschodí zaklepala na dveře bez jmenovky. Po chvíli se otevřely a vykoukla rozčuchaná mladá holka, která se netvářila zrovna nadšeně.

„Kde jsi, Dášo? Už jsme v nejlepším a ty se někde couráš – a ještě si někoho přivedeš? Už jsi tu dost dlouho a mohla bys vědět, že Pavel nemá rád nové přírůstky, které sám nepřivede. Je vůbec spolehlivá?“

Její otázky mě vyvedly z míry. Co má moje spolehlivost společného s mejdanem? Ale než jsem to domyslela, Dáša mě lehce postrčila dovnitř se slovy, ať se nestará, že ona dobře ví, co se Pavlovi líbí a co ne.

Vešly jsme do pokoje, kde sedělo několik holek a kluků. Dáša

mě všem postupně představila, a nakonec se zastavila u kluka, který vypadal, že je o pár let starší.

„Tak, Mariko, tohle je Pavel. Vede tuhle naši partu,“ oznámila a nechala mě stát u něj.

Pavel si mě prohlížel od hlavy až k patě pohledem, který mi vehnal červeň do tváří a přiměl mě odvrátit hlavu. Na stole stály lahve vína a koňaku. Bylo hned jasné, jaký druh mejdanu se tu odehrává. Nikdy jsem nepila, a tak jsem Pavla požádala o něco nealkoholického. Moje prosba vyvolala salvy smíchu. Jen Pavel se nesmál. Zadíval se na mě pozorně, beze slova vstal a odešel do kuchyně. Vrátil se s velkou sklenicí něčeho hodně barevného, vypadalo to jako grenadina. Mlčky mi ji podal a sledoval, jak s chutí piji. V očích mu přitom blýskly jiskřičky něčeho, co jsem nedokázala pojmenovat.

„Tak co, chutná?“ zeptal se.

„Je to docela dobré, i když zvláštní,“ odpověděla jsem a sedla si vedle něj.

Pavel se celou dobu staral, abych měla dostatečný přísun. A mně bylo čím dál líp. Starosti se rozplynuly, na rodiče jsem přestala myslet, zavřela oči a jen tak snila o tom, jaké by to bylo, kdyby se něco v životě změnilo. V tom snění jsem nakonec usnula jako malé dítě, schoulená na gauči uprostřed lidí, které jsem vlastně ani neznala.

Ráno jsem se probudila a vylekaně koukala, kde to vlastně ležím. Vedle mě spal Pavel, o kus dál Dáša a po celém bytě se váleli ostatní, jejichž jména jsem si ani nepamatovala. Popadla jsem kabelku a utekla jako splašená domů pro tašku s učením.

Rodiče už byli v práci, takže zatím žádný proslov. Do školy jsem sice dorazila pozdě, ale dorazila. Poprvé za celou dobu jsem byla hrozně unavená a v hlavě mi bušily tisíce kladívek, jako by to byla kovadlina. I kamarádi si toho všimli a sousedka v lavici mě lakonicky ohodnotila:

„No ty teda vypadáš, jako bys celou noc flámovala.“

„Ale ne, bolí mě zub,“ zalhala jsem, protože se mi nechtělo nic vysvětlovat.

Školu jsem přetrpěla a chtěla co nejrychleji vypadnout a být sama. Po cestě jsem si vymýšlela různé výmluvy, proč jsem nespala doma. Čím víc jsem se blížila k domovu, tím víc se mi každá výmluva zdála pitomá a k ničemu. Nic netrvá věčně, ani cesta domů, a než jsem se nadála, stála jsem u dveří a se strachem strkala klíč do zámku. Ještě jsem ho ani neotočila, dveře se rozlétly a na tváři mi přistála facka, jakou jsem snad v životě nedostala. Do očí mi vyhrkly slzy, ale s nimi i trpký vzdor.

„Co mě biješ?! Nemáš na to žádné právo!“ křičím na otce.

„Napřed si dej do pořádku vztah s mámou, a pak se starej o mě! Ode dneška si budu dělat, co chci, a vás se na nic ptát nebudu!“

Otec se zarazil, ale vzápětí napřáhl ruku k další ráně. Pohled mých očí mu ale ruku zastavil v půli cesty. Otočil se nejistě na matku, jako by od ní čekal podporu. A doopravdy, po letech hádek se ti dva poprvé spojili. Proti mně. Neječeli na sebe, ale na mě.

„Tak to tedy, dcerunko, nemáš pravdu. Dokud bydlíš u nás a živíme tě, tak budeš poslouchat a dělat, co ti řekneme!“

„Najednou,“ ušklíbla jsem se a otočila se na matku.

„Ptal se mě tady někdy někdo, jak to cítím já? Co chci? Roky si ze mě děláte prostředníka vašich pitomých hádek a pak se divíte, že se mi nechce být s vámi doma sama bez Toma. Mě tady už vůbec nic nedrží!“

Vyběhla jsem z pokoje, práskla za sebou dveřmi a zamkla se v koupelně. Tam jsem se konečně rozplakala a ulevila si na duši i na srdci. Plakala jsem, zoufala si nad sebou, ale slzy mi moc úlevy nepřinášely.

„Tome, kdybys to tady viděl... Věděl jsi, proč ses o mě měl bát. Jsi pryč chvíli a já už mám průšvih. Víím, neměla jsem spát jinde a nic našim neříct, ale stalo se a snad mě za to neukamenují. Kašlu na to. Zítra zase půjdu za Dášou. Tam je klid, nikdo se mě na nic neptá, nikdo po mně nic nechce.“

Druhý den po vyučování jsem vyšla ven a tam na mě čekala Dáša, přesně jak slíbila. Dokonce i s Pavlem. Připojila jsem se k nim a beze slova srovnala krok. Ani jsem se nezeptala, kam jdeme.

„Ahoj Mariko, připravil jsem ti mejdlo, o jakém se ti ani nesnilo a to vše jen pro tebe,“ pochvaloval se Pavel a objal mě kolem ramen.

Ani jsem ho nesetřásla. Bylo mi všechno jedno. Nechala jsem se vést známými dveřmi ke známé pohovce a ani mě nenapadlo, že si právě jdu sáhnout na dno.

Byli tam všichni, které jsem viděla minule. Stůl plný vína, jako minule, a kluci a holky polehávali všude kolem. Sedla jsem si na známý gauč a Pavel zmizel v kuchyňce. Za chvíli se ukázal s

rukama plnýma a v jedné sklenice s grenadinou, kterou pro mě namíchal.

„Na, Mariko. A tuhle tabletku si vezmi, ať tě přestane bolet hlava.“

Jako nevinné dítě jsem spolkla tabletku, zapila ji grenadinou a udělala si pohodlí. Za chvíli mi bylo tak příjemně malátně, a když si vedle mě sedl Pavel a obtočil ruku kolem mých ramen, už mi to ani nevadilo. Cítila jsem slabost a únavu, a přitom spokojenost. Všechno kolem plavalo v krásných barvách, které chvílemi překrývala mlha. V tom oparu jsem cítila, jak mě Pavel pevně objal a přitiskl k sobě. Jeho rty se přilepily na moje a tlakem mi pootevřel ústa. Hnus mi zvedl žaludek, protože v té době jsem byla panna a on smrděl kouřem a chlastem. Mumlala jsem s dřevěným jazykem, ať mě pustí, ale on mi odpovídal stejně nesrozumitelně a mumlal něco o tom, že jsem přece věděla, proč sem jdu, a že dnes si mě „vezme“, ať se mi to líbí nebo ne.

Nebyla jsem schopna odporu, protože tělo mě neposlouchalo a já mohla jen mlčky čekat, co bude dál.

Ten hajzl mě nenechal ani na okamžik na pochybách, o co mu jde, když sklouzl z mých úst na prsa a přitom ze mě tahal tričko a podprsenku. Při pohledu na moje obnažené tělo jen zafuněl blahem, něco mumlal o tom, jak voním a jak je na mně poznat nedotčenost mých pevných prsů, a přísál se k nim. Něžnosti v tom nebylo ani za mák. Kousal mě a místo hlazení mě jeho hrubé ruce drtily. Bylo mi tak špatně, že jsem se modlila, ať toho hajzla trefí šlak, nebo ho alespoň pozvracím. Ale ne. Měla jsem si svůj kalich vypít až do dna.

Když mi rozepínal kalhoty, začala jsem plakat. To ho ale jen víc rozvášnilo. Kalhoty mi rychle stáhl a kalhotky roztrhal na cáry. Neurvale mě zalehl a donutil mě povolit sevřené nohy. Hrubě mě znásilnil a u toho neustále mlel nesmysly o tom, jak jsem svěží, voňavá a že po těch jeho „cuchtách“ jsem prý přímo k sežrání.

Pořád mluvil, zatímco mě znásilňoval. A já už se nebránila. Jen trpně čekala, až se mě nabaží a nechá mě být.

Ta chvíle konečně přišla. Sleze ze mě, a jako milost po mně hodil deku. Schoulila jsem se pod ní a tiše plakala. Až jsem z toho usnula.

Když jsem se probudila, bylo mi strašně špatně. Ze sebe samé i z toho, co mě potkalo. Naházela jsem na sebe jen vrchní oblečení, a roztrhané spodní prádlo tam nechala ležet. A vtom jsem uviděla Dášu.

„Ty mrcho,“ zařvala jsem na ni.

„Kam jsi mě to zavedla?“

Slzy ponížení se mi vyřinuly z očí.

„Promiň, Mariko, ale fakt mě nenapadlo, že jsi panna... v téhle době!“ vyhrkla a podávala mi pytlík s prášky.

„Tady máš bobule, když bude zle, vezmi si jednu. A jestli ti dojdou, brnkni, donesu další. Je mi to líto, co ti provedl, chci to nějak odčinit,“ plakala se mnou.

Sebrala jsem tabletky a utíkala z bytu, jako by mi za patami hořelo.

To určitě, říkala jsem si. Tobě budu tak ještě někdy volat.

Měla jsem pevné přesvědčení, že volat nikdy nebudu, ale pytlík ubýval, a najednou na dně zbyla jen jedna bobule a já si vlastně neuměla představit, jak bez nich budu žít. Zavolala jsem Dáše a poprosila o další pytlík, ale nic nebylo. Odbyla mě se slovy, že jedině Pavel mi může nějaké sehnat, a pokud je chci, tak prý vím, kam mám jít.

Bylo to jako rána do hlavy. Vydržela jsem jen jeden pitomý týden, a pak už jsem spěchala na známou ulici a do známých vrat. Zazvonila jsem a otevřel mi sám Pavel.

„Věděl jsem, že se vrátíš,“ řekl.

Vzal mě za ruku a táhl na ten tak dobře známý gauč. Celá scéna se mi znovu vybavila, ale touha po uklidňující bobuli byla silnější než moje nechuť k Pavlovi i k tomu místu. Beze slova mi podal sklenici vína a bobulku – a já byla za chvíli v rauši. Všechno mi bylo tak báječně ukradené.

O to horší bylo každé vystřízlivění – a s ním přišla další touha. Ocitla jsem se v začarovaném kruhu, ze kterého nebylo úniku. Začala jsem flákat školu a domů jsem chodila, kdy se mi zachtělo. Nebo spíš – kdy jsem toho byla schopná.

Kolik jsem za bobulky zaplatila, ani nechtějte vědět. Ale peníze to nebyly.

Jednou jsem přišla domů dopoledne s přesvědčením, že tam budu sama, ale spletla jsem se. Máma byla doma a zahrnula mě přívalem nadávek.

„Kde se couráš?! Chováš se jako kurva! Do školy nechodíš a

nelži, volala mi tvoje třídní! Tak je zbytečné se o tom bavit. Řekni mi, co vlastně chceš! Víš vůbec, co z tebe bude?!“ lomila nade mnou rukama.

„Jo, vím. A dej mi pokoj. Nemám žádnou chuť se s tebou o tom bavit,“ odsekla jsem a šla do svého pokoje.

Tam jsem se schoulila do klubíčka a plakala. Sama nad sebou a nad tím, co se ze mě za pár měsíců stalo. Nebo to byly dny? Nebo roky? Já vlastně nevěděla. Najednou jsem se cítila na sto let.

Seděla jsem v koutě u stěny, dlaně na očích a slzy si hledaly cestu mezi prsty.

„Tome, prosím tě, přijed' domů. Jinak to se mnou neskončí dobře. Já tě strašně potřebuji. A pro tebe slibuju, že se tam už nikdy nevrátím i kdyby mě to mělo zabít.“

Byla jsem přesvědčená, že to zvládnou. A s myšlenkou na Toma a malým úsměvem na tváři jsem po dlouhé době klidně usnula.

Druhý den jsem se vypravila do školy, ale myšlenky mi utíkaly. Nedokázala jsem se soustředit ani na výklad, ani na lidi kolem sebe. Probrala jsem se až ve chvíli, kdy mi profesorka položila ruku na rameno a zeptala se, co mi je a proč mám tolik absencí. Jestli prý nemám nějaké zdravotní problémy, tak se mám nechat pořádně vyšetřit a pak všechno dohnat. Prý to jako dobrá žačka zvládnou.

Podívala jsem se na ni smutnýma očima a možná z nich něco vyčetla. Nevím. Ale pustila mě domů se slovy, ať jdu k lékaři, že zdraví je přednější.

Byla jsem moc ráda, že můžu odejít. Před školou jsem se rozhlížela jako zloděj se strachem, že tam na mě bude čekat Pavel. Nikdo tam nebyl. V klidu jsem se dostala domů, zalehla a usnula.

Vzbudilo mě až odemýkání dveří. První rozespalá myšlenka byla, že je to Tom, ale takové štěstí já poslední dobou fakt nemám. Ve dveřích stála máma – a hned jsem to schytala.

„Jak to, že jsi doma a dokonce v posteli?! Nemáš být náhodou ve škole?“

„Mám, mami. Ale bylo mi špatně, tak mě profesorka poslala domů,“ odpověděla jsem tiše a klidně. Nechtěla jsem hádku.

Na to jsem vážně neměla. Ale máma jo. Jako by se spustila stavidla, která rezavěla roky.

„No jasně, špatně! To asi profesorka neví, že jen flámuješ, couráš se po nocích a kdo ví, co vlastně děláš, ty couru jedna! Nic jiného nejsi. A navíc se chováš jako kurva! Ale moc mě neštvi, ebo tě s tátou pošleme do polepšovny! Tam ti přistříhnou křídla. Neposloucháš, děláš si, co chceš, škola tě nezajímá a my s tátou už na tebe nestačíme. Tak co s tebou jiného?!“

Sypala ze sebe všechno, co se v ní nahromadilo. A já jen trpně poslouchala.

Svým způsobem měla pravdu, ale proč to všechno začalo? Co mě hnalo z domu, to si nějak nepřipouštěla. A mně se o tom nechtělo mluvit, už vůbec jsem neměla chuť se nějak bránit. Slzy vytekly, i když jsem si stokrát v duchu říkala: neplač,

neukazuj, že tě něco bolí.

Máma na mě chvíli koukala, a pak si najednou sedla ke mně na postel a chytla mě za ruku. Byl to hodně nepříjemný pocit, ale vyvléknout se nějak nešlo.

„Mariko, holčičko moje... já vím, že to nemáš doma lehký a že jsem s tebou o tom nikdy nemluvila. Láska mezi mnou a tátou se nějak vytrácí, ale tebe a Toma jsem nikdy nepřestala milovat. Jak bych mohla, jste moje děti. O to víc mě bolí, že se s námi něco děje. Že už za mnou nepříjdeš jako kdysi, nespěříš se s tím, co tě bolí, a já se mohu jen dívat, jak se den ze dne měníš, ztrácíš se před očima... a já vlastně ani nevím, co ti je a jak ti pomoci. Prosím tě, věř mi, že jediné, co si opravdu přeju, je tvoje štěstí a klid.“

Máma zůstala sedět v zamyšlení na mé posteli a já celou dobu přemýšlela, jak se zbavit té její ruky, co svírala moji dlaň.

„Asi je, mami, už pozdě. Šťastná nejsem a nebudu. A prosím tě, pusť mi tu ruku,“ řekla jsem bez zápalu, protože život se ve mně jako by zastavil.

Měla jsem jen jednu touhu. Vzít si bobuli, znovu usnout a nemyslet na nic a na nikoho.

„Já vím,“ povzdychla si máma. „Ale zkus to vydržet. My se s tátou pokusíme dát všechno do pořádku, nebo to aspoň vyřešit. Už jsme o tom spolu mluvili... a nemysli si, ani tátovi to není jedno, co se děje s tebou. A s námi.“

To už máma plakala, ale mně to bylo nějak jedno. A kdyby tam plakali oba, vyšlo by to nastejno.

„Co kdybychom jeli v sobotu za Tomem? Chtěla bys, Mariko? Určitě se ti po něm stýská stejně jako nám,“ pronesla najednou.

Ucítla jsem po dlouhé době, jak mi radost sevřela srdce, a už jsem se viděla sedět v autě a na cestě za bráškou. Jak mně se po něm stýskalo!

„Myslíš to vážně, mami? Neřekneš potom v sobotu, že nemáte čas, že ne?“ visela jsem jí na rtech.

„Neboj se, myslím to vážně. Tak se vylež, ať jsi v sobotu v pořádku. Nastartujeme tu naši starou Mařenu a pojedeme všichni za Tomem. Slibuju.“

Když nás brácha uviděl stát u brány a velitel mu dal mimořádnou vycházku, neměl daleko k slzám, stejně jako já. Naši nás vzali na oběd a pak na procházku městem, a mně jela pusa jako po másle. Jenže právě to bylo Tomovi asi dost podezřelé, protože kdykoliv jsem se na něj podívala, díval se na mě tak pátravě, že mě donutil sklopit oči.

„Tome,“ ozvala se máma, „já a táta už jsme docela utahaní, tak si povídejte a sejdeme se v té restauraci, kde jsme byli na obědě. Jdeme tam s tátou na kávu a vy si rádi pokecáte bez nás.“

Nebyla jsem moc ráda, protože jsem věděla, že Tomovi lhát prostě nedokážu. A taky jsem věděla, že se bude ptát, protože brácha mě doopravdy znal – a před ním neumím skrýt vůbec nic.

Zavěsila jsem se do něj a nechala se vést, čekajíc na otázku, která přišla skoro hned, jak naši zmizeli za prvním rohem.

„Mariko, a teď s pravdou ven a žádné výmluvy. Naši jsou jako vyměnění a ty máš smutné oči. Takovou tě neznám a že nám bylo sakra těžko.“

Nehledala jsem výmluvy. Rovnou jsem všechno vyklopila, bez příkras a tak surově, jak jsem poslední dobou žila. Tom nic neříkal, jen jsem viděla, jak má sevřené zuby, jak se mu napínají svaly na krku a vyskakují mohutné žíly.

„Tedy... čekal jsem všechno, ale tohle ne. Jak tě mohli nechat brát něco takovýho? Z toho se jen tak nedostaneš,“ a mačkal mi vzteky ruku, nejspíš mi chtěl jednu vrazit.

Věř mi, dědo, radši bych chytla nějakou tu facku, než viděla Tomův zklamaný obličej.

„Promiň, brácho. Už se to nestane. Já už tam dlouho nechodím a nikdy se tam nevrátím. Je pravda, že ještě někdy potřebuju prášky... ale dostanu se z toho. Protože to strašně moc chci.“

„Nestačí chtít, Maričko. Někdo ti bude muset pomoci. A kdo, když já jsem tady? Podle mě bys měla zajít za doktorem – a ten už tě pošle, kam patříš.“

„A kam si myslíš, že mě pošle?“

„No na psychiatrii. Jako každýho feťáka.“

„Nejsem feťák! Jen si občas vezmu něco slabýho a malýho,“ bránila jsem se.

„Jo. Tak to začíná a končí se perníkem, hákem, a co já vím, čím ještě. Tam chceš spadnout?“

„Nechci. Já to dokážu,“ utvrzovala jsem spíš sama sebe než

Toma.

Dobře se slibuje, ale těžko se dodržuje.

Přišel den, kdy byl pytlík prázdný, a mně bylo tak strašně zle, že jsem ani dlouho neváhala a šla zaklepat na ty nenáviděné dveře. Dáša mi už nic nechtěla dát a prostě mě poslala do hajzlu.

Otevřel mi sám Pavel a s pobavením si prohlížel svoji pokořenou oběť. Když se dost vynadával, poodstoupil ode dveří a pustil mě dál.

Bylo to snad poprvé za celou tu dobu, kdy tam nebyl nikdo. Jen já a on.

Nikdy jsem se neptala, co vlastně беру a ani teď ne. Jen jsem nastavila ruku a on mi do dlaně vložil tu kulatou, proklatou věc.

Nevím, kolik času uplynulo, ale byla to poslední bobule zdarma. Za ostatní jsem Pavlovi platila sexem. Klesla jsem hluboko, ale bylo mi to jedno.

Pak to vzalo rychlý spád.

Naši se spojili se školou a školním psychologem. Dostala jsem odklad na léčení a doma začalo bědování, že jsem jim udělala strašnou hanbu, že budu první z rodiny, kdo se stal feťákem a skončí na psychiatrii.

Doma si mě vychutnali až na samé dno.

„Ty mrcho jedna,“ řval na mě otec.

„Tohle jsme si od tebe nezasloužili. Žila jsi jako v bavlnce!

Nejraději bych tě přetrhl jako hada!“

Se smíchem jsem na ně hodila pohrdlivý pohled.

„Tak já se měla jako v bavlnce, jo? To říkáš vážně? Je mi z vás na blití. Nebýt vás a vašeho zkurvenýho života, tak nejsem tam, kde jsem. To vy jste mě strčili na dno, a ještě máte tu drzost se ptát, jak jsem k tomu přišla? Nenávidím vás oba! Zavřete mě kam chcete – všude bude líp než tady s váma, vy dva pokrytci. Před lidma vzorňáci, a doma? Škoda mluvit!“

Facka mi přistála na tváři, ale byla jsem tak mizerná, opuštěná a zneužitá, že jsem ji otcovi vrátila. Bylo mi jedno, jestli mě rovnou zabije a asi by to udělal, kdyby si máma nestoupla mezi nás. Jenže otec tou druhou fackou trefil místo mě ji.

Mamka upadla a otec beze slova vypadl z pokoje.

Zvedla jsem ji, usadila do křesla a přiložila jí obklad. Sedla jsem si naproti ní a čekala, co bude dál.

O chvíli později se vrátil otec, nalil si koňak a druhý nalil mámě. Podal jí ho s omluvou, že ta facka nepatřila jí, ale mně. Sedl si vedle ní, chytil ji za ruku a oba jak na povel obrátili „prcka“ rychlostí starých notoriků.

Docela pobaveně jsem je pozorovala a na tváři se mi asi objevil náznak úsměvu – po letech měli konečně něco, co je spojilo.

A tím jsem byla já, jejich nepovedená dcera.

„Tak co, vážení rodičové,“ neodpustila jsem si rýpnutí.

„Zavřete mě do blázince? Nebo do polepšovny? Nebo co se mnou vlastně uděláte? A víte co? Udělejte se mnou, co chcete,

mně je to už srdečně jedno. Všude bude líp než doma s vámi.“

Otec se neudržel a vrazil mi další facku a ta stála za to.

Vytryskly mi slzy, spustila se mi krev. Jen jsem tam stála s pusou od krve a položila jim otázku, která mezi námi visela už dlouho:

„Tak, a teď se, chtě nechtě, budete muset zajímat taky o mě, a ne jen o sebe. A jednu věc bych fakt ráda věděla. Bojíte se o svoji pověst nebo o mě?“

Druhý den mě otec překvapil.

Nejen že ani on, ani máma nešli do práce, ale s naprostým klidem mi oznámili, že mě doprovodí k lékaři.

„Jo? Jenže já nikam nehodlám chodit. A s váma dvěma už vůbec ne. Doteď jste se nestarali, tak to dělejte zas. Bude klid,“ řekla jsem a zapadla zpátky do postele.

Otec přiskočil, strhl ze mě deku a začal mě tahat z postele, přičemž nepřestával řvát:

„Vylez ven, nebo tě podám tak, jak jsi ještě v životě nezažila!“

Držela jsem se pelesti a úsměvem jsem si vykoledovala další facku. Tentokrát jsem ji neoplatila.

Ale věděla jsem, co udělat, aby je to zabořilo.

Klidně jsem vstala, sáhla do kabelky a před nimi spolkla poslední bobuli, co mi zůstala.

Otec ke mně přiskočil a snažil se ji ze mě snad vytrást, ale já se jen nechala cloumat a s úsměvem blbečka sledovala jejich zoufalství.

Sebrali mi kabelku – zbytečně.

Nic v ní nebylo.

Jejich hledání bylo marné.

Nakonec otec odešel do práce a máma zůstala u mě „vartovat“, abych se náhodou nevypařila.

Ale mně bylo dobře.

Tak jsem si lehla a nechala se kolébat fantazií.

Ráno jsem se probudila do bolavého dne a první, co jsem uviděla, byl otec, jak seděl naproti mé posteli a čekal, až vstanu. Všiml si, že jsem vzhůru, a tak na mě hodil oblečení s jedinou krátkou větou:

„Obleč se a jdeme!“

Vedli mě k lékaři jako dobytče na porážku. Každý můj drahý rodič z jedné strany, snad abych jim cestou neutekla. Máma mě chytla za ruku a držela se mě jako klíště. Neví, chudinka, že jsem vůbec neměla v úmyslu žádný dramatický útěk, a byla jsem vlastně docela ráda, že to někdo rozhodl za mě.

Usadili jsme se v čekárně a za chvíli vyšla sestřička:

„Dobrý den, pane Veselý, můžete jít dál.“

Byli tam nekonečně dlouho, ale nakonec se ty pitomé dveře přece jen otevřely. Otec mě vzal za ruku a táhl mě za sebou do ordinace. Seděla tam mladá doktorka, která mi byla hned nesympatická. Krákoravě ke mně pronesla:

„Tak děvenko, tohle není něco, co bych mohla vyřešit já. Dám ti

doporučení k odbornému lékaři, tam už si s tebou poradí.“

Nacpala mi do ruky papír. Na žádance stálo: objednána k psychiatrickému vyšetření.

„Tak to ne! K žádnému cvokaři nejdu. Nejsem blázen!“ ječela jsem na tu nepříjemnou ženskou.

Moje hrdost mi nedovolila škemrat ani u jednoho z nich, že tam nechci. A tak jsem šla. Říkala jsem si, že to nějak zvládnou... nebo spíš ať se oni modlí, aby to zvládli se mnou. V duchu jsem se usmála.

Za hrobového ticha jsme prošli bílou, smutnou chodbou a zastavili se u dveří s nápisem:

„PROSÍM NEKLEPAT.“

Tak jsme poslušně neklepali a čekali. Nevím, za jak dlouho se otevřely ty dezinfekcí páchnoucí dveře, ale opravdu se otevřely. V nich stála mladá sestřička s otázkou, co si přejeme. Otec k ní přistoupil, podal jí doporučení a o něčem s ní mluvil. Sestřička jen přikyvovala, nakonec zmizela i s papírem a dveře se za ní nehlučně zavřely. Po chvíli v nich stála znovu:

„Slečno Veselá, prosím, pojdte dál.“

Vešla jsem za ní a zůstala stát u dveří, jako bych potřebovala jejich oporu, nebo spíš hledala dveře k úniku. Kam bych ale asi utekla, když za dveřmi čekali naši?

Z vedlejší místnosti zvedl hlavu lékař a podíval se na mě docela vlídně, možná i se zájmem. Nebyl už nejmladší a kolem očí měl

vějířky vrásek, možná od smíchu.

„Vy jste slečna Veselá?“ oslovil mě. Jen jsem přikývla.

„Tak pojdte dál a posaďte se ke mně.“

Protože jsem se ani nehnula a neměla chuť se od dveří vůbec odlepit, podíval se na mě znovu a v očích mu problesklo něco, co jsem tehdy ještě neuměla rozluštit.

„Zajímavé, slečno Veselá. Pokud se od těch dveří neodlepíte a nesesednete si, nastane pro mě docela zajímavá situace. Buď vstanu a půjdu za vámi, ale to neudělám, protože mě bolí nohy anebo použijeme druhou možnost a budeme na sebe hulákat. Jenže byste měla vědět, že všechno, co si budeme křičet, si poslechnou i ti, co čekají v čekárně. Tak si to rozmyslete a dejte mi za chvíli vědět,“ volal na mě od stolu doktor.

Ani jsem nemusela dlouho rozmýšlet. Opravdu jsem netoužila, aby naši slyšeli rozhovor mezi mnou a lékařem. Vešla jsem do vedlejší místnosti a sestřička za mnou zavřela dveře.

Posadila jsem se na kraj křesla a byla ve střehu. Vlastně jsem vůbec netušila, co se bude dít. Doktor se na mě podíval, pak vstal, otevřel dveře a řekl sestře, že teď tu pro nikoho není. Zavřel je za sebou a usedl na křeslo vedle mě.

Bylo to zvláštní. Překvapilo mě, jak to tam vypadalo. Velká knihovna nacpaná k prasknutí, na stěnách obrazy, pohovka, křesla, psací stůl... člověk by řekl „standard“, ale nebylo to bílé a nemocniční. Spíš bych řekla, skoro starožitné. Dýchalo to klidem. A vypovídalo o tom, kolik smutných duší tudy prošlo s nadějí na uzdravení.

Ticho by se dalo krájet a docela mě to znervózňovalo. Doktor mlčel a já taky. Bylo to jako soupeření, kdo déle vydrží držet bobříka mlčení. Ticho jsem nakonec přerušila já, protože to bylo k nevydržení.

„Pane doktore, já jsem tu omylem. Nejsem žádný cvok. To mě sem proti mojí vůli nacpali naši, tak mě nezdržujte a věnujte se někomu, kdo vás potřebuje víc. Vůbec nevím, jak přišli s obvodní doktorkou na to, že bych potřebovala psychiatra.“

„Zase další, co si myslí, že tu mám pacienty, kteří si myslí, že jsou někým, kým nejsou, nebo kokodákají. Tak takhle to, slečno, není. Tady se léčí všechno, co tlačí na duši. Neléčím jen, jak vy říkáte, cvoky, ale i alkoholiky, narkomany, lidi, kterým se hroutí život pod rukama a nevědí, jak dál. A pak taky psychické poruchy – a těch je řada. Podle vašich papírů jste si vypěstovala návyk na léky a říkáte jim docela hezky ‚bobule‘. Jenže není bobule jako bobule, někdy je to pěkné svinstvo. Je dobře, že vaši rodiče zasáhli dřív, než spadnete tak hluboko, že už ani netušíte, kam až to může vést. Možná byste za pár měsíců přešla na injekce. Kdo ví. Život není moc velká legrace. Ale tohle bych nechal stranou. Mě víc zajímá, proč jste vlastně sáhla po těch bobulích. Moc rád bych vám pomohl, ale bez vás a vašeho chtění to nepůjde – to snad víte. Jak říkám, máte velké štěstí, že jste se sem dostala včas. Naděje je opravdu veliká. Člověk udělá pár blbostí, to se může stát každému. Podstatné je chtít z toho začarovaného kruhu ven. Když začnete mluvit, snad se k něčemu dostaneme,“ skončil lékař svůj vstupní monolog a já vlastně nevěděla, jestli chci odpovědět. Nebo spíš, jestli vůbec něco chci od něj.

Doktor se potom postavil ke konvici a pozval mě na čaj, prý že se u něj lépe povídá. Naservíroval ho na stůl a vyzval mě, abych o sobě něco vyprávěla, prý cokoliv, co mě napadne.

„Jenže já nevím, pane doktore, o čem bych vám měla povídat. A hlavně nevím, jestli vůbec chci o něčem mluvit a nechat někoho dívat se mi do duše,“ řekla jsem docela klidně a upřímně.

„Pokud chcete něco slyšet, měl byste se ptát sám.“

„Tak tohle jsem si zrovna nepřál. Nechci se vám vnucovat s otázkami. Byl bych radši, kdybyste si pomalu vzpomněla, proč se vám to stalo a co můžeme spolu udělat, abyste se z toho dostala ven,“ odpověděl mi klidně doktor.

„Už zase, pane doktore? Já vám říkala, že nejsem nemocná a pomoc rozhodně nepotřebuju. A když budu chtít, nechám toho sama.“

„Tak to si už myslela spousta lidí. A víte, kde teď jsou? Na ulici, protože se jich většinou rodina zřekne, když je začnou okrádat, aby měli na své bobule. Nebo v léčebnách na detoxu. A nebo jsou už tak zničení, že leží v léčebnách pro dlouhodobě nemocné a jejich cesta tam většinou končí smrtí. Tak pokud chcete nastoupit tuhle cestu, nikdo vám v tom nedokáže zabránit. Ale když mi to dovolíte, já bych se pokusil tu vaši cestu otočit. Jenže sám to nezvládnou. Na to musíme být dva, vy a já.“

Je pravda, že jeho slova mi spadla až do srdíčka a představa života, jak ji nastínil, se mi vůbec nelíbila.

„Vám se mluví, doktore. Vy nežijete můj život, nic o mně nevíte a taky nemáte na krku dva věčně rozhádané rodiče. Já už jsem z nich unavená a nejradši bych zmizela někam daleko, kde bych

byla sama, bez nich,“ popustila jsem pusy.

„Vidím, že je nemáte zrovna v lásce. Provedli vám něco, že se jim mstíte tím, že ničíte sama sebe?“

„Jo, provedli. Udělali si ze mě posla zlých zpráv a mě to už nebaví. Stejně mi není pomoci, dokud s nimi budu pod jednou střechou,“ ani nevím, proč jsem mu to řekla. Možná jsem toho byla tak plná, že stačilo ťuknout a já byla ráda, že mám s kým o tom mluvit, postěžovat si a možná najít něco, co mě nakopne jiným směrem. Doktor zacítil šanci, a tak se zeptal, co je tak strašného na mém životě s rodiči. A já mu tu šanci zase vzala a odpověděla:

„Hele, stejně mi nepomůžete. Tahle debata je k ničemu. Odcházím.“

„Dobře. Ale vezměte si tento recept. Jsou to uklidňující léky, aby vám pomohly zbavit se toho, čím se teď tak klidně živíte. Proti vaší vůli vás léčit nemohu. Ale tento recept je vaše naděje. Běžte za sestrou, ať vás objedná za čtrnáct dní. A byl bych rád, kdybyste se mi přišla ukázat.“

Uviděl v mých očích vzdor, ale nijak ho to neodradilo. Klidně mi řekl, že bez berličky v podobě léků se neobejdu, pokud budu chtít přestat a tu berličku mi může napsat jen on. Tak jsem vzala recept a chtěla konečně odejít, když mě doktor požádal, abych mu poslala dovnitř svoje rodiče.

„Na co? Stejně o mně nic nevědí. A já nechci, aby vůbec něco věděli,“ řekla jsem ostře.

„Nezlobte se, slečno Veselá, ale nejste plnoletá. A oni za vás mají odpovědnost, ať se vám to líbí nebo ne. Ale rozhodně jim

nebudu povídat to, o čem jsme se bavili my dva, to je lékařské tajemství. Tak se nebojte a klidně mi je pošlete,“ odpověděl doktor.

„Tedy, jestli chcete, abych zůstal vaším lékařem, bez souhlasu rodičů se neobejdu,“ usmál se. A s tím jsme se rozloučili.

Naše jsem poslala dovnitř a čekala v čekárně celkem dost dlouho. A když vyšli, nevypadali zrovna moc dobře. Spíš jako kdyby jim někdo pořádně vynadal.

„Tak, Mariko, jdeme domů,“ ozvala se máma.

Cestu domů nepromluvili ani slovo mezi sebou ani na mě. A já byla ráda. Jestli se mi něco nechtělo, tak to bylo povídat si s nimi, ať už by to bylo o čemkoliv. Každý z nás byl pohroužen do svých myšlenek a mlčky jsme došli domů. Já okamžitě zapadla do svého pokoje, sesunula jsem se do oblíbeného koutku a čekala, kdy naši přijdou udělat mi kázání. No, spletla jsem se. Seděli spolu v kuchyni a buď nemluvili, nebo mluvili tak tiše, že ke mně nedolétl ani útržek věty. Stejně jsem to slyšet nepotřebovala. Nejspíš se domlouvali, kam mě strčit a na koho svalit odpovědnost a mohli pak před okolím zůstat tou čistou, milou dvojicí manželů, za které je všichni považují.

Moc možností neměli. Buď cvokárna, nebo polepšovna. Jen jsem litovala ztraceného času ve škole. Vždyť mi chybělo dokončit ročník – a příští je maturitní. Od přemýšlení mě rozbolela hlava, tak jsem sáhla po lécích od svého cvokaře, vlezla si do pelíšku a za chvíli jsem usnula jako mimino

Nic z toho, na co jsem myslela, se neukázalo jako pravda. Naši se k tomu postavili poprvé tak, že se starali o mě, a ne jen o

sebe. Doprovázeli mě do školy i ze školy a hádky doma utichly. Život plynul v poklidu a v hromadě učení, protože jsem doháněla ztracený čas. Jen povídání s mým doktorem vždycky vneslo do mého života nějaký jiný rozměr. Měl ze mě obrovskou radost, protože jako pacientka jsem byla ta nejhodnější holka pod sluncem. Za nic, co jsem provedla, mě neodsuzoval a pro všechno měl vysvětlení a já se pomalu vymaňovala z lásky k bobulce, z nenávisti k rodičům, a najednou jsem se jednoho dne probudila bylo to, jako bych nechala za sebou hodně zlý sen.

Blíží se vysvědčení a já mám slíbené prázdniny tady u vás, když tam nebude ani jedna čtyřka. Navíc konečně přijede Tom a já nevím, jestli se mám na něj těšit, nebo se bát, protože to nebude příjemný rozhovor a Tom na mně nenechá nitku suchou.

Tom přijel na celé tři dny a už to nebyl kluk Tom, ale chlap. Ramena se mu rozšířila a celý zmužněl. Moc mu to slušelo a mohutná postava vzbuzovala respekt. Když mě chytil a sevřel, byla jsem v bezpečí a úplně ztracená v jeho náruči. Už dlouho mi nebylo tak dobře, ale pořád ve vzduchu visel rozhovor mezi mnou a Tomem a já jsem věděla, že se mu nevyhnu.

Seděli jsme s našima v pokoji a hovor plynul, a naši se vyhýbali všemu, co by se mohlo týkat mě. Po obědě, na kterém si máma dala opravdu moc záležet, jsme s Tomem odešli ke mně do pokoje a já se ze zvyku svezla do svého koutku, kde jsem se cítila v bezpečí a ukrytá před vším a před každým.

„Mariko, přestaň se ukrývat ve svém koutku a konečně začni mluvit. Naši mi sice psali, ale já chci slyšet od tebe, co se děje tady a hlavně, co se děje s tebou,“ kousl Tom do kyselého

jablka.

Zhluboka jsem se nadechla a konečně místo slziček přišlo něco jiného. Cítila jsem, jak mi ztuhly rysy a na srdci jsem měla takovou zimu, až mi naskočila husí kůže. Věděla jsem, že Toma pořádně raním, a tak jsem se už dopředu obrnila před pláčem, abych vlastně mohla mluvit.

„Jak chceš, Tome, ale varuji tě. Nebude se ti to líbit a budeš hodně zklamaný a smutný. Bylo by pro tebe lepší nic nevědět a znát jen to, že je to za mnou a že se léčím. Víc bys vědět neměl a ani nemusel,“ snažila jsem se vyhnout tomu, co ho tak raní.

Tom prostě chtěl vědět pravdu. Tak to, co teď povídám vám, jsem řekla Tomovi a věřte mi, servítky jsem si nebrala a řekla vše tak, jak se to odehrálo. V celé té sprostotě a nahotě pravdy. Nepřikrášlila jsem sebe ani nikoho jiného. Nešetřila jsem sebe ani Toma. Ten seděl celou dobu jako myška, a jen sevřená ústa mi ukazovala, jak moc jsem ho ranila a zklamala.

Když jsem konečně zmlkla a zůstala tiše jako pěna, Tom se pohnul směrem ke mně, pevně mě objal a s pusou zabořenou v mých vlasech plakal ten velký chlap, co by mohl skály lámat, jako dítě. Já už jsem neplakala, ale plakala mi duše nad tím, jak moc jsem mu ublížila. Najednou mě pustil a se ztvrdlými rysy jen podotkl:

„Tak tohle jim neodpustím.“

„Ale Tome, nejsou vinni jen oni, ale i já. Neměla jsem to řešit tak, jak jsem to udělala,“ snažila jsem se naše aspoň trochu chránit

„To je, Maričko, sice pravda, ale kdybychom tu žili normálně a v

klidu, nikdy by ses nevydala takovou cestou. Jsi mladá a oni za tebe mají odpovědnost a zklamali na celé čáře, a já jim to odpustit nemůžu," řekl Tom a v hlase měl vztek a bolest.

„Nebýt jich a jejich nezájmu o tebe a jejich předstírání, neskončila bys u psychiatra. Pomohl ti alespoň?“

„Jo, Tome, neboj se, jsem v pohodě. Je naprosto úžasný. A já už neberu ani berličky. A navíc jsem konečně dostala to, po čem jsme oba tak strašně toužili. Představ si, Tome jedu k dědovi a babičce. Máma povolila a já hned po vysvědčení odjedu ke starouškům. Vypadnu odsud a to je to nejlepší, co mě může potkat.“

„A teď mi slib, že se o tom už nikdy nebudeme bavit. Tohle je za mnou a já se k tomu nechci nikdy vracet, Tome,“ požádala jsem brácha.

„Dobře, Maričko,“ usmál se na mě konečně brácha.

„A víš co? Uděláme si výšlap, jako jsme dělávali kdysi. Jen sami dva, chceš?“

„No jasně, brácho, že váháš,“ odpověděla jsem šťastně.

Ráno jsem vyskočila z vyhřáté postele a vlítla k bráchovi do pokoje. Ten měl ještě půlnoc, a tak jsem skočila za ním jako bomba a on, s ospalky v očích, mi chtěl naplácat, ale já byla rychlejší. Rychle jsme se nasnídali, nacpali si batoh a než uplynula půlhodina, byli jsme na cestě.

Ani jsem se nemusela ptát, kam jdeme, protože je jen jedno místo, které jsme si oba oblíbili už jako děti. Nasedli jsme na tramvaj a jeli na konečnou ke stanici ZOO. Pak jsme šli pěšky

lesem, až jsme došli ke třem dubům, které tu snad rostly celé, dlouhé věky. Jejich kůra byla celá popraskaná a voněla pryskyřicí.

Tam jsme prostřeli naši starou, malou deku a usedli pod ty duby. Seděli jsme mlčky a vnímali všemi smysly prošlá staletí, krásu přírody a hlavně její zpěv. Stromy totiž těm, co je mají rádi, zpívají. Jak se listy ve větru pohybují, tak každý strom má svoji melodii.

V hlavě se mi rodily myšlenky jestli jsou na světě víly, hejkalové a všichni ti lesní mužíčci a žínky a jaká by to byla krása, kdyby se tady kolem nás shromáždili a vzali nás do svého středu. Celý den jsme strávili v lese a s naklánějícím se večerem jsme se museli vrátit domů.

Když jsme vystoupili z tramvaje na nádraží, leknutím jsem skoro zdřevěněla. Proti mně stál Pavel s celou partou a měla bych asi velké štěstí, kdyby si mě nevšiml.

„No, Mariko, kdepak se pořád touláš? To už ti nejsme dost dobří? Nějak jsi zapomněla, kudy vede cesta k nám. A co to máš s sebou za zelenou žábu? Nebo je to můj nástupce,“ zasmál se Pavel

„Není to nástupce, ale můj bratr, a to je asi vše, co ti k tomu řeknu. Za vámi už nepřijdu, protože jsem z toho venku a padnout do toho nanovo nehodlám,“ odpověděla jsem a snažila se odtáhnout Toma a zmizet.

„Tak to ne, kočičko. Ty jsi s námi neskončila, protože konec bude, až já to dovolím a já jsem to ještě nedovolil. Ještě jsi všechno nesplatila. Ale budu velkorysý, stačí poslední návštěva.“

Ještě si s tebou jednou užiju, a pak si táhni, kam chceš,“ odpověděl Pavel. Dobře jsem věděla, že mu na mně nezáleží, že mě chce jen ponížit a urazit.

„Nech mě na pokoji, Pavle. Nehodlám se vracet. Nic ti nedlužím a s vámi už nechci mít nic společného.“

„Nehrej tu na mě divadlo, ty kurvo! Koukej naklusat, nebo ti jich nasázím, že týden nevstaneš. A klidně na tebe pošlu všechny kluky z party. Zavři hubu a dělej, co ti říkám, ty čubko!“ řval na mě rozzuřený Pavel.

Svoje slova doprovodil pořádnou fackou. Uprostřed party se cítil bezpečně a neohroženě. Jenže nepočítal s Tomem. Já jen s děsem přihlížela, jak Tom zrudl a Pavlovi vrazil takovou, že se nemohl sebrat ze země. Když konečně vstal, vrhl se na Toma a řval, že ho zabije. Měla jsem o bráchu velký strach, ale nepočítala jsem, jakou fyzickou na vojně získal. Hrál si s Pavlem jako kočka s myší a takovou nakládačku Pavel asi ještě nezažil. Ti jeho kamarádíci se rozprchli na všechny strany ze strachu, že Tom namlátí i jim. Ani jsem se nedivila. Většina feťáků nemá síly, ani co by se za nehet vešlo, a navíc jsou to zbabělci.

Když už jsem viděla, že má Pavel dost a kolem nás se začínali shlukovat zvědavci, chytla jsem Toma za rukáv a táhla ho pryč. Přesto se ještě na Pavla otočil.

„Tak a teď si to dobře zapamatuj, ty špíno. Dostal jsi Mariku na dno a teď jsi to dorazil. A tak ti říkám poprvé a naposledy – ještě jednou na ni sáhneš, a já tě zabiju, i kdybych si to měl odsedět. Zbavit svět takového hajzla je zásluha a já to klidně udělám. Takže tě varuju. A teď zmiz, než se naseru a ještě ti jich pár přidám, ty zmetku,“ řekl Tom a štítivě si otřel ruce do

kapesníku.

Pavel přikyvoval rozbitou pusou a vzápětí utíkal, jako by mu za patami hořelo. Ani Tom nebyl bez šrámů a mně se pod okem začínala rýsovat pořádná modřina od té facky.

Když jsme přišli domů, máma nad námi spráskla ruce, ale raději se neptala vůbec na nic. Jen ošetřila bráchu a já dostala studený obklad na tvář. Po ošetření jsme zapadli do mého pokoje a já se opět posadila do svého oblíbeného koutku. Po očku jsem se koukala na Toma.

„Tome, mě to strašně mrzí. Ale myslím, že díky tobě je tohle už za mnou. Díky, brácho.“

„Jo, ono je to za tebou, a koukej na mě. Vypadám, jako bych se vrátil z války a dostal tam pořádnou nakládačku. To je mi teda spravedlnost,“ zašklebil se na mě, ale v očích měl smích.

Zavřela jsem tuhle kapitolu do třinácté komnaty a po dlouhé době jsme si zase povídali o všem možném, jako dřív.

Tom zase odjel a já už se tak netrápila. Doma byl klid, tvář jsem měla zase hladkou a bez modřiny. Vysvědčení dopadlo vcelku dobře, a tak se chystám na svoje vytoužené prázdniny k vám. Táta mě přivezl, jsem tu a řekla jsem vše, co jste chtěli o mně vědět, i když mám strach, že mě teď posadíte na vlak a pošlete šupem domů. Kdo by mě tady ještě chtěl?

Zvedla jsem hlavu a podívala se nejistě na staroušky. Čekala jsem na ortel.

Jak to bylo dál:

„Tak všechno už víme. Taky víme, s kým si to vyřídíme. A ty se,

Maričko, netrap. Každý může sklouznout na šikmou plochu. Důležité je, kdo se z ní zase vyškrábe. A to tys dokázala. A teď konec řečí, protože babi potřebuje pomoc, a tak s ní půjdeš do kukuřice obírat fazoli,“ řekl děda a ukončil debatu.

„Maričko!“ volala na mě babi. „Pojď se převléct. Nepůjdeš v těch svých hadříčkách do kukuřice. To by sis je úplně zničila,“ prohlásila babi a přede mě položila dědovy tepláky a svoji zástěru. A už mě do toho soukala.

Na hlavu mi narazila šátek proti prachu z trhání lusků. No, byla jsem k nakousnutí, ale tak pro nějakého starého žabáka. Děda vklouzl do seknice a dostal záchvat smíchu.

„Mariko, to ti naše babi dala ránu. Myslím, že všichni místní krasavci, co tě potkají, se tě buď leknou, nebo dostanou záchvat smíchu jako já!“ brečel smíchy děda.

„Tak místní krasavci si můžou, milý dědo, tak leda trhnout nohou. Mně jsou totiž všichni místní i nemístní junáci ukradení a budu jen ráda, když žádného z nich za celou dobu nepotkám ani neuvidím,“ rozčertila jsem se a uháněla pro káru a pytle na fazoli.

Dědeček jel na obhlídku pole a já s babičkou jsme se vydaly na cestu na jejich kukuřičné pole s fazolí. Tlačila jsem kárku a cestou se babi neustále zastavovala se svými kamarádkami. Neustále mě ukazovala a představovala, a na mně ulpívaly soucitné pohledy. Myslela jsem si svoje. Jakou já musím mít asi „trhu“, když mě litují všechny babky z okolí.

Nebyl to konec mého pokoření. Cestou jsme potkávaly i místní omladinu. Neunikly mi poznámky typu, jestli budu zastupovat

strašáka v poli, nebo jestli tak vážně vypadám. Nebo snad jestli jsem neutekla z pohádky o strašidlech. Začala jsem zuby, aby mi z pusy nevylétla nějaká peprná odpověď. Babi na mě po očku pokukovala a moc se divila, co si její vnučka nechá všechno líbit a jde, jako by byla němá. A trochu jí to i mrzelo, protože kdyby byla mladá, věděla by, jak natrhnout košili všem těm pitomcům.

Nakonec to nevydržela a podotkla:

„Maričko moje, to si necháš líbit?“

„Neboj, babi, nenechám. Však není všem dnům konec a kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.“ Mrkla spiklenecky na babičku a ta se spokojeně usmála. Byla ráda, že se ve své vnučce nespletla, a že to není takové trdlo, jak to chvíli vypadalo.

Než se nadála, stály u pole. Ale nebylo to žádné políčko, byl to pořádný lán. Babi se usmála, hodila jeden pytel Marice, druhý si vzala, a už se její mrňavá postava ztrácela v kukuřici. Marika ji následovala a obě obíraly zralé lusky, nezralé nechávaly být.

Marika se při té práci trochu nudila, a tak si potichu začala notovat písničku. K jejímu překvapení se babi přidala druhým hlasem. Marika zpívala hlasitěji a za chvíli se polem nesly dva hlasy, které jako by k sobě byly zrozené a krásně zněly. Mariččin soprán byl jasný, babiččin alt plný a hluboký. Písnička střídala písničku a než se nadály, měly každá svůj pytel plný. Naložily je na kárku a už si to šupaly směrem domů.

Sotva překročily práh domku, Marika vletěla do světnice a rychle ze sebe strhávala to šílené oblečení. V ní prostě vyhrála dívka. Převlékala se do různých kousků a trvalo dost dlouho, než

byla sama se sebou spokojená. Upnuté modré tričko zdůrazňovalo dívčí, štíhlou postavičku, a když ho doplnila džínovými kraťasy, výsledek byl dokonalý. Něžná, umytá tvářička, lemovaná dlouhými, temně hnědými prameny vlasů, a temně šedé oči s pravidelnými oblouky obočí vůbec nepotřebovaly líčidla. Její tvář byla půvabná sama o sobě.

Když vyšla ven na zápraží, dědovi obdivem nad vnučkou vypadla fajfka z pusy a babička si neodpustila malou lamentaci.

„Maričko, kam chceš jít takhle vymóděná? Člověk neví, jestli jsi oblečená nebo ne,“ dělala si starosti babi. Ale děda se vnučky hned zastal.

„Bodejť by se nepřevlékla a neukázala, že není jen strašidlo do zelí! A víš co, stará moje? Můžeš za to ty. Kdybys jí nenatáhla ty příšernosti, tak by teď Marika nemusela napravovat svoji reputaci.“ Smál se tak, až mu poskakoval ohryzek v krku.

„Tak, holka, kam vlastně teď ještě jdeš?“ zeptal se děda, když se dost nasmál.

„K tetě přece. Musím ji pozdravovat od našich a vlastně se s nimi znovu seznámit. Vždyť jsem je roky neviděla a holky už budou určitě velké.“

Babička to nevzdala a znovu prosila vnučku o převlečení, jak prý to bude vypadat, skoro nahá, a jak ji všichni pomluví. Ale děda se jí zastal a poslal Mariku k tetě s tím, že jí to moc a moc sluší. Rychle se otočila na patě a byla pryč. Měla strach, že by si to mohli ještě rozmyslet a navléct ji třeba do babiččinych svátečních fěrtochů.

Cestou k tetě si vykračovala s hlavou hrdě vztyčenou, rozhlížela

se kolem a vštěpovala si půvaby vesničky do paměti. Potkávala různé lidi, staré babky si ji prohlížely a dost hlasitě ji kritizovaly. Ani ženy v mámině věku k ní nebyly milejší. Teď už chápala bábinčiny obavy. Byla prostě ve vesnici, kde se dívky nemohou oblékat podle módy a vlastní chuti, ale podle toho, co si podle starších žen „sluší a patří“.

Přesto zvedla hrdě hlavu a šla. Nikoho si nevšímal, kromě pozdravu. V hlavě jí lítaly myšlenky, jak by asi tyhle ošátkované ženy působily třeba v jejím rodném Brně? Měli by šok Brňané a ony taky. Té myšlence se potichu zasmála. Cesta příjemně ubíhala a za krátkou chvíli se ocitla před vilkou své tety a strýce z otcovy strany. Dům svítil novotou a bílou omítkou. Na její tiché zaklepání se ozvalo jen:

„Dále!“

Vstoupila do předsíně a šla za hlasy, které se ozývaly z protější místnosti, až přišla do kuchyně. Strýc seděl za stolem a kouřil, a teta se otáčela kolem sporáku, kde vonělo lečo.

„Dobrý den,“ popřála Marika a zůstala stát mezi dveřmi.

„Aby byl dobrý,“ odpověděla teta a hned se zeptala:

„Copak si přejete?“

„Jdu vás pozdravit, kmotřičko. A vidím, že jsem asi tak moc vyrostla, že jste nepoznala vlastní kmotřenku,“ usmála se Marika na tetu, která ji kdysi nesla ke křtu a po které dostala své druhé jméno, Mária.

„Mariko, holka moje! Tak tě konečně pustili sem k nám? Konečně vidím svoji kmotřenku. Vyrostla do krásy a pomalu je z

ní holka na vdávání!“ objímala ji teta vší silou a tiskla ji k sobě na své silné tělo.

Otázka za otázkou se sypala na Mariččinu hlavu a ta nestačila odpovídat na všechny. Skákaly si do řeči, chvílemi mluvily obě naráz, jako by si chtěly vynahradit všechny ty roky. Strýc jen koukal a raději se ani nesnažil promluvit, kmotra by ho stejně nepustila ke slovu.

Konečně se teta nadechla a Marice to stačilo k pořádné otázce: kde jsou vlastně její sestřenice, které tak dlouho neviděla a moc ráda by je poznala.

„Jen běž, holka, ty jsou obě na zahradě,“ odpověděla teta a Marika ráda zmizela z proudu dychtivých otázek.

Na zahradě se jen chvíli rozhlížela mezi chlívky, záhony zeleniny a polem kukuřice, když zaslechla hlasy. Šla po jejich zvuku a našla sestřenice na kousku trávy a opalovaly se.

„Dobrý den!“ pozdravila nahlas.

„Kde ses tu vzala? Kdo jsi? A co tady vlastně děláš?“ zaplavila ji otázkami jedna z dívek.

„Marika – a jsem vaše sestřenice. Hodně dlouho jsme se neviděly, takže je jasné, že jste mě nepoznaly. Ani já nevím, která z vás je Eva a která Edita,“ zasmála se na ně Marika.

„To je paráda, tak konečně tě poznáváme, Mariko! Já jsem Edita a kolikrát jsem si říkala, proč sem k nám nepřijedete,“ řekla nadšeně a vzápětí skočila Marice kolem krku a vlepila jí pusku.

Oči se jí smály a svítily v nich plamínky šibalství a Marice byla hned sympatická. Byla tmavovlasá a tmavooká, trošku

baculatější, ale moc jí to slušelo.

„No a já jsem Eva. Těší mě, že tě poznávám,“ přivítala Mariku trošku strojeně její druhá sestřenice.

Dívala se na ni poněkud podezřívavě a radost z návštěvy na ní nebyla znát. Ani Marice do oka zrovna nepadla. Nebyla tak bezprostřední jako Edita, ale byla opravdu krásná, štíhlá, vysoká, se souměrným obličejem a velkýma očima. Asi neměla široko daleko konkurenci. Na Mariku se dívala trochu jako na vetřelce a jí bylo jasné, že zatímco si porozumí s Editou, s Evou kamarádky nikdy nebudou.

Marika si přisedla k nim na deku a holky se jí vyptávaly na všechno možné, ale Marika vlastně neměla, a ani nechtěla, o sobě nebo o rodině moc vyprávět. Nebylo by to nic hezkého. Ještěže Edita měla pořád o čem mluvit. Pusa jí jela jako namazaná a Marika byla ráda, že se alespoň sem tam nadechla a neudusila se z toho proudu řeči, co se jí linul z pusy. Asi by řekla všechno o sobě i o rodině, kdyby ji Eva občas nekopla do nohy, aby ji umlčela. Myslela si, že to Marika nevidí, ale byla na omylu – a Mariku to docela mrzelo. Stačilo říct, že si o tom popovídají později, a ne ji okopávat přímo před očima.

Spasilo je tetino zavolání z kuchyně, a tak všechny rády seběhly dolů, protože situace v pokojíku začínala být dost trapná.

„Potřebuješ něco, mami?“ zeptala se Edita.

„Ne, jen vás svolávám na večeři,“ opáčila její maminka.

Ze slušnosti se Marika posadila ke stolu, i když neměla chuť. Měla v krku knedlík pachuti z Evy. Po večeři se Edita zeptala,

jestli se nepůjdou projít k potoku.

„Se mnou nepočítej, Edito. Co bych dělala ve vesnici a u potoka, kde to znám,“ odfrkla Eva opovržlivě.

„Tak si sed' zase u té svojí bedny a zadek nezvedni,“ ušklíbla se smíchem Edita a rozverně ji plácla.

Marika byla docela ráda, protože se ve společnosti Evy necítila tak volně jako s Editou, která si nešla pro slovíčko daleko a smích jí neustále koukal z očí. Chvilku šly jen tak a mluvily nezávazně o všem možném, když najednou Edita vyhrkla:

„Já mám bezva nápad! Poprosím mamku, abych mohla bydlet s tebou u babičky. Stejně táta říkal, že potřebuje pomoct, a my máme doma všechno hotové. Navíc je tam Eva a z tábora přijede Jana, tak jim chybět nebudu a já si tebe a bábinky s dědečkem aspoň pořádně užiju.“

„To by bylo bezva,“ zajásala upřímně Marika, kterou si Edita svojí povahou opravdu získala.

„Tak jsi pro?“ ujišťovala se Edita.

„Že váháš! Bude bezva mít tě u babči a večer si jen tak pokecat.“

Vrátily se spolu k tetě a Edita jí honem přednesla svůj nápad. Teta v klidu a s úsměvem souhlasila. Nabalily Editinu kabelu a už se za nimi zavřela vrátka domku. Každá nesla jedno ucho kabely, když Marika zahlédla partu kluků, přesně tu, která ji ráno pasovala na strašidlo do pole.

„Edito, nemůžeme je obejít? Nemám zrovna chuť narazit na

někoho, koho neznám,“ požádala tiše.

Edita se na ni koukla jako na zjevení: „Proč? To jsou bezva kluci a určitě mezi nimi bude Jirka! Já se s nimi nechci minout.“

„To je tvůj kluk? Tak to mi ho musíš ukázat,“ změnila Marika rychle téma a v duchu se ušklíbala, protože věděla, že by je sestřenice stejně časem seznámila.

„Je to můj kluk, ale mám to od našich zakázané. Nesmím se s ním stýkat,“ zkrivila Edita obličej. „Ale teď už mlč. Za chvíli jsou tady a já nechci, aby slyšeli, o čem si povídáme. Vysvětlím ti to doma u babičky.“

K partě přišly potichu, ale přívál slov nastal hned při zdravení. Bylo vidět, jak moc je Edita mezi nimi oblíbená. Marika se po očku dívala po klucích a zrak jí zrovna zabloudil k tváři ranního posměváčka. Toho, co jí dal titul strašák do zelí. Obočí se jí samovolně stáhlo do nevole a její výraz byl všechno, jen ne přátelský. Kluci si jí začali všímat a Edita pochopila, že je čas představit svoji sestřenicí. Chlapec za chlapcem defiloval před jejíma očima, ale v hlavě jí utkvěl jen Jirka, a ten posměváček, který najednou dostal jméno Janek.

To si zapamatuju, Janku, pomyslela si Marika a její tvář se ještě víc stáhla. Oči dostaly nepřátelský lesk.

„Edito, k tvojí babičce přijely dvě holky?“ zeptal se Janek.

„Jak jsi na to přišel? Ne, jen Marika. Víc sestřenic nemám a tahle mi úplně stačí.“

„To není možné. Já jsem vás ráno potkal a tahle tvoje Marika se

té ranní vůbec nepodobá,“ řekl se šibalským úsměvem a podíval se na Mariku. Ta ale sklopila oči k zemi a dělala, že tam není.

„Věř mi, Janku, je jen jedna Marika, ta co kouká tak usilovně do země,“ smála se Edita nahlas.

„Ty umíš čarovat, Mariko?“ zazněla drzá otázka Jankova a to už Marika zvedla hlavu a zadívala se mu přímo do očí.

„Nečekala jsem, že se najdou pitomci, co soudí člověka podle toho, co má na sobě. Teď už to vím a tak si do kukuřice vezmu plesové šaty. Bude ti to vyhovovat?“

„Pojď, Edito, babička už čeká a ještě musíme vybalit,“ řekla Editě a táhla ji za sebou.

To se ale přepočítala, protože Jirka přiskočil a vzal ucho tašky za Editu, zatímco Mariku si vzal na starost Janek. Marika se ho nechtěla pustit, a tak vznikla malá tahanice o tašku.

„Přece se s tím, holky, nepotáhnete samy takový kus. My vás doprovodíme, vid', Janku?“

„Jasně, ještě by si ublížily,“ zasmál se posměváček a tím katapultoval Mariku na cestu. Vyrázila tak rychle, že se sama divila, jak svižně umí chodit.

Ani si nemohla všimnout, že ji zezadu pozoruje Janek a nespouští z ní oči. A pro Janka to bylo jedině dobře. Všechny holky mají drápky, když chtějí, a Marika není výjimka.

Šli tedy ve čtveřici. Edita byla šťastná, že má vedle sebe svého Jirku, a ostatní ji nezajímali. Pusa jí jela jako namazaná a vnímala jen jeho a on zase jen ji.

Marika šla stále o krok vpředu a nemohla se dočkat, až budou doma a ona se zbaví nevíтанé společnosti.

Každá cesta má svůj konec a tak i Marika se dočkala a před sebou uviděla známý domeček. Rozběhla se přivítat s babičkou.

„Maričko, koho to s sebou vedeš? Odešla jsi sama a vracíš se s celou bandou,“ smála se babička.

Byla tak překvapená, že si ani nevšimla, že jedním z „bandy“ je její vlastní vnučka.

„Babi, ahoj, já jsem tu taky,“ ozvala se Edita a hned hlásila, že jí mamka dovolila se k babičce na nějaký čas nastěhovat.

„A co Eva? Ta s vámi nepřišla?“

„Vždyť ji znáš, babičko. Je pořád s mamkou, nebo u televize. Ale jestli mě tu nechceš, tak ti klidně zmizím,“ pozlobila Edita babičku.

„Opovaž se, děvčico divoká, tady zůstaneš! Bude nám tu s dědou a s vámi dvěma krásně jako už dlouho ne,“ smála se babička. Bylo vidět, že má radost, jak jsme se jí tu pod střechou sešly.

„Je vás tu tolik, že vás budu muset nějak zaměstnat,“ mrkla babi na kluky.

„Jen do toho, teto,“ smál se Jirka na celou pusku a už si sedal na terasu, připravený poslouchat babiččina „rozkazy“.

„No... je tu nějaká suchá fazolka, tak co kdybychom ji vyloupali?“ zeptala se jen tak do vzduchu a všichni kývali, že jako jasně.

Babička vysypala pytel suché fazole, rozdala misky, a všichni se posadili do kruhu. Jen Marika zůstala stát opodál, nějak se jí nechtělo si sednout s ostatními. Ne že by byla líná a nechtělo se jí pomáhat, ale nedokázala přemoci nechut sedět tam, usmívat se, když k tomu necítila důvod.

Jako záchrana na poslední chvíli se ve vrátkách objevil děda. Vševědoucíma očima zhodnotil situaci a zavolal na Mariku:

„Maričko, prosím tě, dones mi pivo ze sklípku.“

Marika byla moc ráda, že může zmizet. Otočila se jako roztočená káča a zmizela v komoře, odkud vedly schody do sklepa. Vzala pivo pro dědečka, nezapomněla ani na otvírák, zhluboka se nadechla a pomalu se vracela zpět na terasu.

Děda už seděl s ostatními, ale u nohou měl malou stoličku, ta padla Maričce do oka. Hned si jí všimla, podala dědovi pivo a posadila se mu k nohám. Dědečkova ruka ochranně spočinula na její hlavě. Hladil ji po vlasech, jakoby tušil, že se potřebuje o někoho opřít a uklidnit.

Všichni seděli a pracovali, až se z nich kouřilo. Marika měla pro posměváčka jen opovržlivý pohled a smutek vůči Editě, že ji do téhle situace dostala. Jen tak seděla, hlavu opřenou o dědu, a zpod dlouhých řas si všechny prohlížela.

Jirka byl pěkný kluk se světle hnědými vlasy a šedýma očima, jeho červená pusa se neustále usmívala. Zvednutý nos posetý pihami z něj dělal zvědavého kluka. Postavu neměl příliš vysokou, ale pevnou a pěkně rostlou.

Nakonec se její pohled zastavil na posměváčkovi a Marika musela uznat, že přestože jí leze na nervy a je jí protivný, kdyby

ho potkala jindy a za jiných okolností, byl by to kluk jejích snů.

Vysoký, ramenatý, štíhlý v pase. V pohybech měl cosi šelmího. Pružný, jakoby pořád připravený ke skoku.

Černé vlasy se mu kroutily v prstýnkách kolem uší a padaly na krk. Modré oči se dívaly na svět trochu ironicky, trochu zvědavě, ale hlavně každou chvíli nenápadně stočil pohled k Marice. A v těch očích se rozhořely ohýnky.

Dědečkova ruka na její hlavě náhle znehybněla.

„No vidíš, holčičko moje. Já se bál, že tu budeš pořád jen s námi, a ty si za jeden den najdeš nové přátele. To jsem moc rád. Alespoň tu nebudeš sama.“

„Tak to se, dědečku, moc pleteš. Já jsem si kamarády nenašla, protože žádné nehledám. Pokud vím, tak to jsou kamarádi Edity a omohli jí s taškou. Nic víc a nic míň,“ prohlásila tvrdě Marika.

Všichni kolem zrozpačitěli a Janek zbledl, ale babička zachraňovala situaci a její krásný hlas se rozlehl v lidové písničce. Všichni, kromě Mariky a dědečka, se přidali. Znělo to krásně a teskně. Byl podvečer, a ten má zvláštní moc na city. Marika si už nikoho nevěšimala, opřená o dědu čekala, až konečně všichni zmizí a ona bude moct být pod peřinou se svými myšlenkami.

„Tak, chlapci, je pozdě. Vaši se stejně budou zlobit, kde jste tak dlouho. Určitě i doma je spousta práce,“ loučila se s nimi babička.

„Však to nebylo dlouho, teto. A máme prázdniny, tak snad se tak moc nestalo. A kdybyste potřebovala pomoc, vzkazte. Já a

Janek přijdeme určitě a rádi. Pro nás to bylo skoro jako odpočinek,“ vzal to za své Jirka.

„Zajímavý odpočinek nad pytlek fazolí,“ nedokázala mlčet Marika.

To už se ale rozzlobila Edita a vyčítavě prohlásila:

„Čekala jsem, že budeš jiná, Mariko, ale ne tak protivná. Kluci ti nic neudělali, ještě nám pomáhali, ale tys byla opřená o dědu a myšlenkami ses toulala někde docela jinde. Docela jsi mě zklamala.“

„Tak teď víš, jaká jsem. A dej mi pokoj i s těmi svými kamarády. Nechci se s nikým seznamovat a s kluky už vůbec ne. Chci si tu od všeho a ode všech odpočinout a nebudu se bavit s kdejakým dřevorubcem,“ odvětila Marika.

„Proč s dřevorubcem? Kluci jsou lesní inženýři, letos skončili výšku,“ smála se babička.

„Mně je to jedno. Ať jsou čím chtějí, ale ať si mě nevšímají. Nechci je vidět ani znát,“ odsekla Marika, utekla do svého pokoje, strčila hlavu pod polštář a plakala, jak už dlouho ne.

Dřív plakala dost, pak jí slzy vyschly a teď najednou pláče, až jí to může srdce utrhnout. Sama sobě nerozuměla a vlastně ani nevěděla, proč tolik slz kvůli jednomu pitomci. Už mu neříkala „posměváček“, ale „pitomec“.

Když do světnice přišla Edita, Marika ještě pořád plakala. Sestřenice si sedla na postel za ni, pohladila její třesoucí se ramena a jen tak mlčky seděla. Nesnažila se mluvit. Jen ji hladila a byla prostě u ní. Za chvíli se vzlyky zmírnily a potom ustaly.

Ramena se přestala třást a Edita se sklonila, aby se podívala, jak jí je.

„Neplač. Něco mi o tobě řekl dědeček jen proto, abych ti trochu rozuměla. A babička mi zase prozradila, že si z tebe kluci dělali legraci, když jsi šla na tu fazolku. Tak neplač, všichni nejsou jako tvoji bývalí známí. Jsou i slušní kluci a když jim dáš šanci, třeba budeš překvapená, jak moc jsou jiní než ti, se kterými máš zkušenosti.

Moc toho o tobě nevím, a tu trochu, co mi řekli děda s babi, si nechám jen a jen pro sebe. Neřeknu to ani Jirkovi. Jsi teď zranitelná, a pokud nebudeš chtít kluky vidět, tak mi věř, že je pošlu pryč a budu s tebou sama.

Jedno ti ale říct musím, Janek je hodný kluk. A i když to není vidět, hodně ho štve, co ti provedl. Ale neví, jak to dát do pořádku. Navíc ho znám líp než ty a jak se díval na tebe, tak takhle se ještě na žádnou holku nikdy nedíval.

Zítra přijdou dodělat práci a pak jsme chtěli jít k potoku. Ale ty nemusíš, já tě nějak omluvím a půjdu s kluky sama,“ těšila Mariku Edita.

Marika se přes řasy usmála na Editu a její kategorické „Jdu také!“ je obě rozesmálo. Úmluva byla hotová.

Druhý den po snídani si obě děvčata sedla k doloupaní fazolí. Čím dřív budou hotové, tím dřív budou moct odejít k potoku. Sluníčko hned po ránu pálilo docela silně a nebe bez mráčku slibovalo šmolkový den. Edita byla napjatá jako struna a oči jí neustále těkaly směrem k cestě, odkud měl přijít její Jirka. Bylo vidět, že se nemůže dočkat, až ho uvidí.

„Kam pořád koukáš, Editko? Na někoho čekáš, nebo tě pálí oči?“ smála se babička.

„Tedy babičko, oči mám v pořádku, ale Jirka s Jankem slíbil, že přijdou pomoci, abychom byly rychle hotové a mohly se s Marikou jít vykoupat do potoka... a trochu se projít,“ odpověděla Edita s úsměvem a dál koukala za branku.

„Ale, to jsou mi noviny! To jako Marika půjde s vámi? Včera se tvářila, jako by jí kluci strašně vadili, a teď se chystá k potoku? Nezbláznila se nám holka? Měla bych si ji nechat doma. Děda přijde z práce, nenajde svou Maričku a ani ten oběd mu nebude chutnat,“ zabručela babička, ale vzápětí změkla.

„Jen běž, Mariko, aspoň jim ukaž, že umíš i mluvit.“

V tom se otevřela vrátka od dvorku a dovnitř vtrhli oba chlapci. Sotva stačili pozdravit, už seděli u práce a jejich ruce jen kmitaly.

„Tak jen pracujte, já jdu nakoupit.“ Babička popadla nákupní tašku, zavířila sukněmi a zmizela.

„Pohni, Edito, ať můžeme jít,“ popoháněl Jirka.

„A ty taky, Mariko. Chci si užít klidný den s Editou, tak se sebou všichni mrskněte,“ dodal netrpělivě.

Janek si sedl vedle Mariky a ta dala najevo svou nevoli drobným odsednutím a pohledem, který by odradil i psa od kosti. Ještě pořád cítila něco jako odpor, ale zároveň cosi, co tam nemělo co dělat a právě to ji mátló. Nejraději by byla Popelkou, řekla „mlha přede mnou, mlha za mnou“ a mohla si je pozorovat, jak by se jí zachtělo. Bez strachu, že ji někdo přistihne, jak si je

prohlíží. Ani sobě nechtěla přiznat, že se nedívá na všechny... ale hlavně na Janka.

Ze zamyšlení ji vytrhlo Editino škádlení.

„Mariko, neboj, on tě neukousne. Myslím, že po snídani hlad určitě nemá, i když vypadá, jako by týden nejedl, jak se na tebe kouká. A vůbec, co pořád mlčíte, vy dva? Marika tu pusu nezavře, když je se mnou nebo s dědou, a Janka jako mlčícího kluka neznám vůbec. Že by nějaké čáry-máry? Člověk aby to okecal za vás oba,“ jela Editě pusa a nedala se zastavit.

Ani si nevšimli, že už jsou s fazolemi hotoví a babička se právě vrátila z obchodu. Chlapci se zvedli, že se skočí domů najíst a pak se pro holky zastaví. Babička je zastavila:

„Tady jste pracovali, tady se i najíte.“ Ohřála jim oběd, do košíku přidala něco na zub a pak je konečně propustila ven ze dvorka. Zamířili k potoku.

Vedro bylo až k zalknutí. Na terase chráněné moruší to ani necítily, ale pod přímými paprsky vnímaly sílu letního slunce a těšily se do chladné vody. Šli cestičkou mezi kopřivami a plevelem, ale odměnou jim byla tůňka jako rybí oko, skrytá před světem řadou vrb, jejichž koruny se skláněly až k hladině.

Marika zůstala stát v tichém obdivu nad tím, jak je příroda vynalézavá v tvoření krásy. Ani si nevšimla, že se vedle ní zastavil Janek a místo tůňky tiše zíral na ni. Edita s Jirkou, zahloubaní jeden do druhého, pokračovali cestičkou dál a za chvíli zmizeli ve vrbovích.

Konečně se Marika nabažila výhledu a pohnula se z místa, Janek šel tiše za ní. Cestička byla plná zrádných výmolů a každou chvíli

se jí zvirtla noha. Najednou zakopla a nebýt Janka, spadla by. Jeho ruce však včas zachytily její pád a Marika se ocitla v bezpečí jeho náruče. Hned se vymanila, ale nabídnutou ruku už neodmítla. Janek ji vedl klidně a pevně. Jen řeč jim nějak vázla. Marika nebyla zrovna upovídáná a Janek vedle ní ztrácel slova.

Nakonec se osmělil:

„Můžeš na to konečně zapomenout, Mariko? Někdy jednáme dřív, než myslíme... a pak nás to mrzí. U tebe mě to trápí tak strašně, že si to ani neumíš představit. Prosím, promiň mi to. Zapomeň.“

Marika k němu zvedla zasněné oči a klidně pronesla:

„Dávno se nezlobím. Nakonec... byla jsem půvabná, nemyslíš? Babi si dala tolik práce, aby mě oblékla a já mohla oslnit všechny kluky z vesnice. Tak jsem přece nemohla odmítnout dědovy tepláky a její sváteční zástěru,“ ozval se jí v hlase rarášek smíchu.

„Ne, to ne! Já nechci, abys oslňovala další kluky z vesnice. Radši ti vlastnoručně obleču svoje tepláky a tričko... a na hlavu čepici. I když, jak tak koukám, kdybych tehdy nebyl takový blbec a podíval se ti pořádně do tváře, tak bys přede mnou a před nikým jiným neukryla, jak moc jsi krásná,“ usmál se Janek, spokojený, že se Marika už nezlobí.

Šli ruku v ruce a slova nepotřebovali. Cesta příjemně ubíhala krásnou přírodou a oba se asi dost loudali, protože už ani neslyšeli hlasy svých kamarádů před sebou. Mezi vrbami bylo takové ticho, jako by byli v chrámu. Kdyby se Marika uměla modlit a věřila v Boha, asi by se pomodlila a poděkovala za ten

čas, který právě prožívala.

„Au!“ vykřikla Marika a obličej se jí zkřivil bolestí.

„Co se ti stalo, děvčátko moje?“ Jankovi úlekem pošedl obličej.

„Píchla mě včela... a já jsem na ni alergická. Snad neoteku a neskončím v nemocnici,“ odpověděla ustrašeně Marika.

To už ji ale Janek rychle posadil, nechal si ukázat místo vpichu a bez váhání je přisál svými rty, aby z rány vysál co nejvíc jedu. Pak odběhl k potoku, namočil kapesník a přiložil ho Marice na nohu, která zatím otekla jen nepatrně.

„Tady nezůstaneme, Maričko. Kousek dál je krásné místo, tam si sedneme, budeme si povídat a odpočívat.“

Zvedl ji ze země, ale Marice se trochu podlomila noha, tak ji vzal do náručí a nesl ji cestičkou dál. Sice se chvíli vrtěla a chtěla jít sama, ale Janek si ji jen přitiskl blíž k tělu a na její protesty nedbal. Tak ji nesl na malou mýtinu u další tůňky, až se zastavil pod rozložitou vrbou, kde zůstal stát s Marikou v náručí.

„Nemyslíš, že bys mě už mohl pustit, Janku?“

„A proč bych měl? Docela se mi líbí držet tě v náručí,“ odvětil Janek.

„Tak ti upadnou obě ruce a pak nebudeš k ničemu,“ smála se Marika.

„Nemyslím, že by mi upadly. Myslím, že ještě něco vydrží,“ oplatil jí Janek.

Držel ji v náručí a Marika uhýbala před jeho očima. V podbřišku cítila šimrání, jaké ještě nikdy nezažila. Nechtěla to analyzovat,

snažila se soustředit myšlenky a zaostřit zrak, protože věděla, že se teď stane něco, na co ve snech čekávala. Ale místo toho oči zavřela... a najednou jí na víčka dopadly dva polibky, lehké jako dotyk motýlích křídel.

Z více polibky sklouzly na její ústa a Marika vychutnávala něco, co vlastně neznala i když její tělo už muže poznalo. Ta myšlenka jí prolétla hlavou jako meteor. Její minulost ji zasáhla plnou silou. Tohle nesmí být. Jak by mu vysvětlila, že není taková, za jakou ji má? Jak by mu vůbec mohla říct, čím si prošla a jaký byl její život?

Zabolelo ji u srdce, ochabla v jeho náručí a její ústa náhle vychladla. Otevřela oči a podívala se na něj cizím, studeným pohledem, kterému nerozuměl a který ho vyděsil. Pustil ji na zem a Marika se spíš svezla než sedla. Zůstala nehybně hledět do vody a mlčela.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptal se Janek. „Asi jsem se nechal unést... Bylo to na tebe moc brzo. Ale když jsem si vzpomněl, že prázdniny jsou tak krátké... ztratil jsem rozum. Chtěl jsem, abys věděla, že nejsi pro mě jen holka na prázdniny. Myslím to vážně. Chtěl bych tě poznat víc... být tu jen pro tebe a ty pro mě. Jestli to ale cítíš jinak, tak mi to řekni. Nechci si dělat falešné naděje, pokud nechceš to, co já. Jsem věřící... a když se zamiluju, je to napořád. A teď, když se na tebe dívám, mám strach, že ty to necítíš stejně. Tak mě prosím nešetři... a hlavně nemlč. Řekni něco,“ zaprosil Janek.

Marika věděla, že lhát by mu nedokázala. Ale říct mu pravdu o sobě? To už vůbec ne. Nesnesla by ten odsuzující pohled. Nevěděla, co má dělat. Srdce ji táhlo skočit mu do náruče, ale

rozum ji pevně držel při zemi.

„Promiň, Janku, ale je to omyl. Líbíš se mi, ano, ale myslím, že necítím lásku a chci s tebou být jen kamarádka. Vlastně se ani neznáme a já nevím, jestli se někdy změním, jestli vůbec někdy pocítím něco jiného,“ odpověděla mu Marika jasně.

„Proč to říkáš, děvčátko? Když jsem tě líbal, věděl jsem, že mě chceš, stejně jako já tebe. To se nedá předstírat, tak proč je to najednou jinak?“

„Mýlíš se, Janku. Třeba jsem taková herečka... a hlavně o mně nic nevíš. Možná bys mě pak už nikdy nechtěl vidět. Zapomínáš, že jsem nevyrostla ve skleníku téhle vesnice a v Boha nevěřím. Nehodím se k tobě. Vyrostla jsem jinde a jinak a ty miluješ jen tenhle obličej a tohle tělo. O tom, co je uvnitř, nemáš ponětí. A tak to zůstane. Kamarádi, nebo nic. Ber, nebo nech být,“ odpověděla tvrdě Marika a ukrývala, že ji to bolí víc než jeho.

Hlavou jí prolétlo, že by mohla mlčet o tom, co se jí v životě stalo, ale zavrhla to. Věděla, že lhát neumí a ani nechce. Ještě horší by bylo, kdyby se to dozvěděl od někoho jiného. Nechtěla to dopustit.

„To je pravda, nevím o tobě skoro nic... ale jedno vím jistě, nejsi holka, která by provedla něco, za co by se musela stydět. Ale to už je jedno. Lásku si člověk nevynutí a pokud ji necítíš teď, tak ji necítíš nikdy. Ale kamarád být nemůžu. Nechci tě vídat, protože tě mám rád... a jinak to prostě nejde. Odmítla jsi, chápu to, ale neunesl bych, kdybych tě měl vídat jako kamarádku.“

Sklonil se k ní, políbil ji na rozloučenou, nechal ji sedět pod

vrbou a zmizel mezi stromy.

Dlouho se Marika dívala tam, kde ho naposledy zahlédla. Slzy jako hrachy jí stékaly po tvářích, až se rozplakala tak, že by se i kámen ustrnul. Všechna ta bolest, kterou v sobě držela, se na mýtině konečně uvolnila. Plakala nad svojí chybou a nad tím, že si možná právě zavřela cestu k lásce.

Nevěděla, jak dlouho ležela pod vrbou, než jí někdo zatřásl ramenem.

„Co je, Mariko? Spíš? A kde je Janek?“

Otázky se na ni valily, až se jí z toho točila hlava. Teprve když otočila k Editě usazený obličej, přestala s ní třást a klekla si vedle ní.

„Mariko, co se stalo?“

Neodpověděla. Jen se jí schoulila do náruče a znovu propukla v pláč. Edita poslala Jirku, aby našel Janka, a zůstala se svou uplakanou sestřenicí.

„Tak mluv, holka. Jsme tu samy,“ pobídla ji.

„Nic, jen mi vyznal lásku,“ vzlykla Marika.

„A proto tu sedíš sama a brečíš? To je trochu postavené na hlavu, nemyslíš? Měl by tu být s tebou a tys měla mít na tváři úsměv, ne slzy,“ vrtěla hlavou Edita.

„Poslala jsem ho pryč. Řekla jsem mu, že ho nemiluji i když to není pravda. Nabídla jsem mu přátelství, ale on to odmítl. Nechci mu říct pravdu o sobě. Lhát neumím a kdyby se to dozvěděl od někoho jiného, určitě by mě nenáviděl,“ plakala

Marika.

„Myslíš, že je Janek tak malicherný?“

„Možná není, ale vy tady žijete tak divně. U holky se tu pořád čeká, že do manželství vstoupí jako panna a to já nejsem. A rozhodně mu nechci vysvětlovat, jak jsem o to přišla a s kým.“

„To je pravda,“ přikývla Edita, „ale možná ti pomůže vědět, že kvůli tobě už teď má problémy a přesto se tě nevzdává. Nemyslím si, že zrovna tohle by zničilo to, co mezi vámi je. Zkus mu věřit. Pokus se mu to vysvětlit.“

„Jaké problémy?“ zeptala se Marika.

„No, odhadla jsi naši vesnici docela přesně, jsme trochu zaostalí. Když se Janek rodičům zmínil, že chodí za tebou, byl z toho doma poprask. Jeho rodiče mu vybrali nevěstu, Jarku ze sousedství. Jejich rodiny se už dávno dohodly, že se mladí vezmou, aby se spojily jejich vinohrady. Byla by z toho pořádná usedlost a Janek s Jarkou by byli ideální pár, alespoň podle jejich rodičů. Jeho máma je přesvědčená, že ty nejsi ta pravá. Vlastní dceru Idu provdali proti její vůli a teď je strašně nešťastná. Její muž vysedává víc v hospodě než doma a majetek klidně prochlastává. A já? Naším se nelíbí, že Jirka je kalvín a já katolička. Musela bych přestoupit na jeho víru a to mi rodiče nechtějí dovolit. Ani já nevím, jak moje láska dopadne, ale jedno vím jistě: když naši nepovolí, vezmeme se tajně. A místo nich nám požehná Bůh.“

„To tu žijete ve středověku,“ vykulila oči Marika a najednou jí oschly i slzy.

„Jak by potom přijali někoho jako jsem já?“ zamračila se.

„Nebudu mu kazit život. Odjedu.“

Vstala, jako by do ní vjela nová energie, a rozběhla se domů, jako by jí za patami hořelo. Ani si nevšimla, že za ní běží Edita. Na rozcestí se ale každá dala jinou cestou a Edita běžela, co jí nohy stačily.

Marika vpadla do domu jako velká voda.

„Babi, dědo, promiňte, já jedu domů. Musím se sbalit,“ vyhrkla a zmizela ve svém pokoji.

Staroušci zůstali stát jako opaření. Neptali se, jen mlčky sledovali, jak jejich vnučka hází věci do kufru a dívá se jen před sebe. Právě se snažila kufr zavřít, klekla si na něj kolenem, když venku vrzla vrátka a do světnice vtrhla Edita.

Bez řečí se vrhla k Marice, sedla si na kufr a držela ho.

Tahaly se o něj jako dvě děti. Staroušci jen koukali, co to ty jejich holky zase vyvádějí...

„Pusť ten kufr, Edito,“ zahučela Marika.

„Ne! Budu tady sedět, dokud neřekneš Jankovi, proč odsud mizíš, zbabělče,“ sykla Edita.

„Ne, já se nebudu nikomu zpovídat! A ty vypadni a starej se o sebe, o to, jak si zachránit svoji lásku, a do mého života se neplet!“

„Budou! Nechci, abys odjela a ani se nepokusila bojovat!“ vztekala se Edita.

Marika se opět rozplakala, pustila kufr, vletěla do světnice a

tam se zamkla. Její pláč byl slyšet i přes dveře, když přišel Janek.

„Otevři ty dveře a mluv se mnou, Mariko!“ volal na ni přes dveře.

Zbytečně. Pláč ztichl, ale dveře zůstaly zavřené. Janek proto požádal její prarodiče, jestli může vlézt za jejich vnučkou oknem a zjistit, co ji tak trápí.

„Tak to nemůžeš, Janku. Marika se rozhodla mlčet. A i když já i babička víme, co ji bolí a co vlastně nechce říct, aby ti neublížila, nemáme právo ti cokoliv prozradit. Teď se prosím seber a nech ji být. Až se uklidní, promluví s ní a pokusím se ji přesvědčit, že s tebou může mluvit o všem. Ale říkám ti to předem, Janku. Pokud si nejsi jistý, že sneseš všechno, tak odejdi a nech naši malou na pokoji. A na nic se jí neptej. Kdybys to totiž nezvládl, asi by už nikdy nikomu neuvěřila. A to já nedovolím,“ řekl rázně děda a vyprovodil ho ze vrátek.

Marika zůstala zamčená v pokoji a zabalená do obrovských přikrývek usnula. Ráno, když otevřela oči, si hned uvědomila, co se stalo, a smutek se jí vkradl do pohledu. Potichu jako myška odemkla dveře a zjistila, že je v domku sama. Tak to je babi v obchodě a děda v práci. Kde je Edita, nevěděla, a ani nad tím nepřemýšlela. Chvatně napsala krátký dopis na rozloučenou, popadla svůj kufr a už byla ze vrátek. Pospíchala na autobus, který ji měl odvést na nádraží a odtud rovnou domů. Sice se nebylo na co těšit, ale snad tam zapomene na bolest, která jí neustále vháněla slzy do očí. Vůbec nemyslela na to, koho může cestou potkat, ani na to, jak moc ublíží dědovi a babičce. Necítila ani váhu kufru, jak byla zabraná do myšlenek a vlastních pocitů, ze kterých jí bylo zle.

Dorazila na zastávku, sedla si na patník a rezignovaně čekala na autobus, který měl podle jízdního řádu přijet až za hodinu. Čas v myšlenkách ubíhal a najednou zabrzdění, a už tu stál. Pohnula se z patníku s úmyslem nastoupit, když ji nazpět strhly dvě silné ruce.

„Co to děláš, Mariko? Ty bys odjela bez rozloučení a vysvětlení? Tak to ne! Navíc tvoji prarodiče si tvůj útěk nezaslouží. A nebýt Edity, že dokázala pochopit, co máš v úmyslu, a přiběhla pro mě, tak jsi odjela, aniž bych ti řekl, že tvůj děda dnes není v práci, ale přišel mi povědět krátký příběh. Neřekl ho celý, ale to podstatné, čeho ses tak bála, už vím. A je mi moc líto, že jsi ke mně měla tak malou důvěru. Že ses bála mého nepochopení a odmítnutí. Zapomínáš, že nejsme jako naši rodiče. Studujeme ve městě a dávno jsme se změnili. Ale není třeba to našim vymlouvat. Stokrát mi mohou hledat nevěstu, stokrát mohou spojovat vinohrady, já nevyměním nic za tebe a za svoji lásku.

Řekla jsi mi, že mě nemiluješ a že můžeš být jen mojí kamarádkou. Tak teď se tě ptám, Mariko a znovu a znovu opakuji. Víím o Pavlovi a víím o lékaři, který tě vracel do života. Víc snad říkat nemusím. A teď se mi podívej do očí a odpověz mi: máš mě ráda tak, jako já tebe?“

„Miluji tě,“ odpověděla Marika a ukryla tvář na jeho tričku.

Janek popadl její tašku, vzal ji za ruku a šli spolu stejnou cestou, kterou chtěla Marika utéct od všeho, i od něj. Znovu vstoupila stejnými vrátky a babi s dědou ani slůvkem nedali najevo, že je něco jinak. Marika si znovu zanesla kufr do světnice a sama sobě slíbila, že začne znovu a jinak.

Vyšla na terasu za ostatními, ale byli tam jen babička s dědou.

Edita randila s Jirkou a Janek měl něco na práci, tak pospíchal domů, ale vzkázal po dědovi, že večer se za Marikou staví.

„Tak, Maričko. Konečně mi tě nechali, a dnes budeš jen moje a babičky,“ přitáhl si děda vnučku k sobě a hýčkal ji, jako by byla malá.

Marika celý den jen tak odpočívala, sem tam pomohla babičce s obědem, ale nejvíc byla s dědečkem. Povídali si spolu o všem možném. Dokonce děda zabrousil i do svých vzpomínek na vojnu, když bojoval na italské frontě a to skoro nikdy nedělal. Jakoby Marika byla ta pravá a jediná posluchačka, se kterou se chtěl podělit o to, jak moc se bál a jak to nedokázal říct ostatním, kteří ho měli za válečného hrdinu.

„Kdepak bych byl hrdina... Strašně jsem se bál. A moc jsem se ve skrytu naplakal nad mrtvými kamarády. Víš, jak to bolí, když máš vedle sebe kamaráda ze stejné vesnice, víš o něm všechno, víš, která holka na něj čeká, a pak jedna rána a on ti padne k nohám. A všechny jeho plány a sny jsou prostě pryč. Když jsem se vracel z fronty, tak jsem se modlil, ať na mě ta moje čeká, a vidíš, čekala. A taky se za mě provdala. Jsem vlastně šťastný, ale sny o válce a mrtvých kamarádech mám pořád a nikdy se jich nezbavím,“ děda se zamyslel a odmlčel s rukou na hlavě své vnučky. A ta skoro ani nedýchala, aby ho nerušila.

Den plynul pomalu a líně a místo oběda staroušci i s vnučkou usnuli. Probudili se až k večeru. Babi nadávala, jak mohli tak krásný Boží den celý prolenošit, ale děda se jen usmíval a říkal, že to asi potřebovali – a když je ten její Bůh nebudil, tak je nejspíš k ničemu nepotřeboval. Babi mu vynadala do neznabohů, ale spíš ze zvyku. Otočila se jako vítr, šla se

převléknout do svátečního a prohlásila, že večerní mši určitě nezmešká. A ten její starý neznaboh si prý může klidně dřepět doma, ale ať počítá s tím, že skončí v pekle.

Děda jen zabručel, že v pekle už byl a nic horšího ho potkat nemůže. Klidně si dál pokuřoval, popíjel domácí slivovičku a byl naprosto spokojený. Marika se na ně oba usmívala jako sluníčko, ale v hlavě měla jen jedno. Blížící se schůzku s Jankem.

Sotva za babičkou práskla vrátka a děda se znovu natáhl na kanapi, uslyšela známé kroky. Vyskočila z terásky a už byla u Janka. Chlapec se sklonil ze své výšky, políbil ji krátce na čelo a pak požádal dědu o dovolení, zda by se s Marikou mohl projít. Děda jen líně pokýval hlavou a dál si užíval svých dalších dvacet.

Janek s Marikou vyrazili k potoku. Tam už to Marika trochu znala, ale to nebylo důležité. Hlavní bylo, že byla s tím, koho si tak náhle a nečekaně zamilovala. Slova nebyla třeba. Cestu prokládali polibky a krátkými větami.

Už se pořádně setmělo, a tak ji vedl zpátky domů, aby staroušci neměli strach. Cestou jí slíbil, že ráno kolem šesté, i s Jirkou, zapískají pod oknem, prý mají pro holky překvapení.

„Jejda, v šest hodin? To budeme mít s Editou ještě půlnoc, Janíčku,“ smála se Marika.

„Žádná půlnoc. A Editě vyřídí, že dostane od Jirky na zadek, když nevstane,“ vyhrožoval s úsměvem Janek. Pak ji vzal do náruče, krátce políbil, pustil a zmizel.

Marika chvíli zůstala stát a dívala se, jak mizí po cestě. Ale s myšlenkou, že ho uvidí už ráno, otevřela vrátka. Vtom se doslova přiřítla Edita, udýchaná jako po maratónu. Strčila

Mariku dovnitř a s výkřikem „Těším se na ráno!“ už seděla u stolu a cpala se večeří.

Po večeři chvíli brebentily, co asi kluci chystají, a pak usnuly s úsměvem na rtech.

Ráno Mariku probudilo písknutí pod oknem. Kluci už tam stáli a divili se, že holky mají pořád půlnoc. Marika se mrkla na hodinky a opravdu, šest ráno, přesně jak slíbili. Zatřásla s Editou a obě se snažily být potichu, i když věděly, že babička s dědou už jsou určitě vzhůru.

Rozespalá Edita na ni nejdřív poulila oči a poslala ji ke všem čertům, ale jakmile Marika vyslovila jediné jméno, vyskočila z postele jako srnka. Byla oblečená dřív než Marika a hned na ni hulákala, aby si pohnula. Z domku vyběhly jako dvě myšky a na stole nechaly lístek se vzkazem pro staroušky, kde jsou a s kým.

„Víš, kam jdeme, Mariko? Do Horky. Tam kluci vždycky chodili sami a ani já jsem tam ještě s Jirkou nebyla,“ šeptala Edita.

„A co je na Horce tak zvláštního, že kvůli ní musíme vstávat tak brzy? Ještě jsem neslyšela, že by nám nějaká Horka do večera utekla,“ zívla Marika s úsměvem.

„No ty moje miminko,“ poškádlil ji Janek, „že bychom tě radši vrátili zpátky do postele a šli sami? Slečinka z města by si ještě spinkala...“ a už uhýbal před pohlavkem.

„Abys věděla,“ dodal Jirka, „rána jsou na Horce ta nejkrásnější. I potom je tam krásně, ale svěží ráno nic nepřekoná. Ale jestli se ti nechce, tak ať už ležíš pod peřinou.“

Cesta širokým úvozem jim příjemně ubíhala. Marika by tak

mohla jít celý den. Stačila jí blízkost Jankova. Nakonec ale došli na místo, které jí vzalo dech.

Prosvětlená mýtina, obklopená lesními velikány. Kolem ležely balvany, jakoby si s nimi hráli obři a pak je pohodili, protože je hra omrzela. Stromy zpívaly svou odvěkou melodií a vítr si pohrával s lesem hru, která je nikdy, co svět světem bude, neomrzí.

Jirka si sedl na krásné místo, Edita vedle něj a hlavu mu položila na rameno. Janek vzal Mariku za ruku a vedl ji dál, pryč od těch dvou zamilovaných. Nechtěli svědky, jen ticho, klid a jeden druhého.

Janek ji zavedl ke skále s plošinkou rovnou jako dlaň. Ve skále byla přírodní nika jako posezení pro lesní trpaslíky. S Marikou usedli kousek níž na měkký mech pod obrovskou borovicí. Opřeli se o její mohutný kmen a hleděli před sebe. Ta borovice už jistě viděla mnoho z širého světa a jejích letokruhů bude požehnaně.

„Mariko, chtěl bych si s tebou promluvit,“ ozval se tiše Janek.

Marika zvedla oči a s otázkou na rtech se mu zadívala přímo do očí.

„Myslím, že bys měla vědět, že u nás doma je to opravdu tak, jak ti už řekla Edita. Víím od ní, že ti pověděla o přání mé mámy. Ale to je jen její přání a já ho nikdy nemůžu splnit. Nikdy bych se neoženil kvůli majetku, jediné podle srdce. Maminka je zklamaná, nemluví se mnou a jen se vyptává, kde trávím čas. Lhát neumím, tak odpovídám pravdu.. a doma je pak těžké to vůbec vydržet. Ještěže se táta nezlobí a říká, že jsme dospělí a je

to jen naše věc. Je jako tvůj dědeček. Mamce říká, že je snad z minulého století a měla by se podívat, co to její pletichaření provedlo s vlastní dcerou. Bude div, když se jednoho dne neocitne na prahu našeho domu s dětmi na ruce a rozvodem v kapse.“

„Teď nevím, Janku, co ti na to mám říct. Mám ti dát požehnání k matčině rozhodnutí, nebo doufat, že tě doma nic nezviklá? Říkáš mi to a já sama cítím, jak je ti z toho těžko, že jsem příčinou sporu mezi tebou a tvou matkou. Stačí slovo a já odejdu,“ řekla Marika a její hlas dostal kovový nádech a byl v něm smutek i zlost.

„Nechci, abys mi zase chtěla utéct. Ale dva měsíce jsou krátká doba, abychom se dokonale poznali. A tak se vlastně chci zeptat: budeš na mě čekat? Skončí prázdniny a mě čeká pět měsíců vojny. Budu někde, nevím kde, a ty budeš doma v Brně. Budeme daleko od sebe a jediné, co budeme moct, je psát si a čekat, až se vrátím. Pak uvidíme. Třeba budeš chtít na vysokou zase ty. Máš před sebou poslední ročník a ještě jsi mi neřekla, co chceš dělat dál.“

„Jestli se ty bojíš odloučení a té dálky mezi námi, tak já strach nemám. Umím čekat, když vím, že mi za to někdo stojí. Ještě nevím, co chci studovat, protože je toho hodně, co mě baví. Ale ani nemusím na denní studium, klidně můžu studovat externě a dojíždět jen na zkoušky. Ale to všechno nemá smysl řešit teď, když ty sám nevíš, co chceš, co bude, a nejsi si jistý ani sám sebou, natož mnou. A v tom ti, Janku, nepomůžu, ani kdybych moc chtěla.“

„Promiň, že jsem se ptal tak hloupě. Máma mi nasadila brouka

do hlavy a já začal být žárlivý blbec. Promiň a nezlob se, že jsem chvíli pochyboval. Užijeme si ten zbývající čas, co nám zůstává do konce prázdnin a za rok se tady na tomhle místě sejdeme. Buď k zasnoubení, nebo už nikdy. Jen doufám, a moc si přeju, abys tu čekala jen na mě. Navždy.“

Místo slov se k němu Marika přivinula jako břečťan a její polibek řekl všechno. Slova nebyla třeba a Janek se najednou přestal bát, že by na něj mohla Marika zapomenout. A ona ztratila obavy, že by snad máma a vinohrady mohly vyhrát nad Jankovou láskou k ní.

Dva měsíce prázdnin utekly jako voda a blížil se čas rozloučení. Poslední den před odjezdem zamávali babičce a dědečkovi a vyrazili se rozloučit na své zamilované místo, na Horku, kde proběhla jejich první schůzka.

Byl krásný, teplý podvečer a vzduch se chvěl něčím, co ani ta nejkrásnější slova neumí popsat. Snad jen básník by dovedl napsat, co cítí při pohledu na milence pod vrbou. Oba vnímali tu krásu a ještě něco víc, co bylo ve vzduchu i v nich samotných. Bylo jim krásně, když usedli do měkké trávy pod starý strom. Sama příroda je přikrývala jako závoj mladé nevěsty.

Marika cítila ve své dlani horké Jankovy prsty a její srdce vědělo i chtělo to, co je čekalo. Po tvářích se jí začaly kutálet první slzy a Janek s úlekem pozoroval, jak jejich proud sílí. Nemohl vědět, jak moc Mariku bolí, že její tělo už není čisté, že to, co chtěla dát z lásky, si kdysi někdo vzal za kus zapomnění.

Janek jí pomalu slíbal slzy a Marika pod jeho dotyky tála a vycházela mu vstříc. Do něhy se vkrádala vášeň a touha vlastnit jeden druhého celým tělem i duší. Vzpomínka na minulost

mizela pod Jankovými polibky a právě tam, pod starým stromem, se Marika stala ženou.

Bylo to pro oba jako poprvé. A když potom seděli u svého stromu, opření o drsnou kůru, Janek jí pošeptal do ouška:

„Vydrž, lásko. Jen rok a já si pro tebe přijedu. Nevím, kde budu na vojně, ale třeba se za tebou dostanu. Ty v klidu doděláš školu, a pak přijde ten náš den a už nás nic nerozdělí.“

Marika jen kývla. Slova nebyla nutná.

Ráno se rozloučila se staroušky už doma u chaloupky. Doprovázel ji jen Janek. Čas je nemilosrdný a vlak už houká ve stanici. Marika nastoupila, z okna se dívala na Janka a v očích hledala odpověď.

Viděla v nich čistou lásku a víru, že se jednoho dne setkají. Pak už si jen pamatovala postavu, co se vzdalovala od rozjíždějícího se vlaku.

Cestu prosnila zabalená do svého svetru, který jí pletla máma a který, když se pověsil na háček, ji skoro celý zakryl před okolním světem. Konečně byla ve stanici doma a vydala se na cestu bytem, kde nikdo nečekal, všichni byli v práci. Těšila se na chvílku o samotě se svými myšlenkami.

Když otvírala domovní dveře, ucítila známou vůni z kuchyně. Otevřela je a už jí na krku visela mamka.

„Mariko, ty jsi vyrostla! A opálená jsi jak indián. Povídej, co děda s babi? A jak ses měla?“ visela Marice na rtech.

„Co děláš doma, mami? A co ta vůně? Je to tady jako o

Vánocích!“ odpověděla Marika.

„Chtěla jsem ti udělat radost. Peču tvůj oblíbený štrúdl a z práce jsem si vzala půl dne dovolené, abych tu byla, až se vrátíš. Nechtěla jsem, aby tě přivítal prázdný byt. A ještě máš překvapení u sebe v pokojíku,“ mrkla na ni mamka.

Marika vběhla do pokojíku a na její posteli se rozvaloval Tom. Neurvale na něj vlítla a už mu visela na krku.

„Tome, Tomíčku! Kde se tady bereš, ty kluku zelená?“ smála se na bratra.

Ten ji popadl, přehnul přes koleno a naplácal jí na zadek.

„Já ti dám zelenáče! Na podzim jdu domů a už jsem starý mazák, ty potvůrko podivná. Zato ty jsi zkrásněla nějak až moc nápadně. Že by tě tam uhranul nějaký dřevorubec?“

„Žádný dřevorubec – ale někdo mi do srdce spadl. A jak jsi to poznal, ty děde Vševede? Ne, abys něco říkal našim! Chci si to zatím nechat jen pro sebe,“ zakrývala mu rukou pusou.

„Tak to jsem se trefil do černého hned na první dobrou!“ chechtá se Tom a hned ji ujišťuje o svém nehynoucím mlčení. Ale jiskřičky smíchu se mu usadily v koutcích očí a pusa? Ta málem vybuchla.

„Hele, Mariko – ale že jsi nám nechala kousek srdíčka i pro nás? Ne že nás ten tvůj obere o tebe celou. Musel bych mu nařezat a tebe bychom si rozpůlili motorovou pilou na dva kusy. „Ale teď vážně. Víme od dědy, že jsi tam nechala srdce, ale taky víme, že sis našla hodného kluka, který za to stojí a jmenuje se Janek. Jen jsem zkoušel, jestli jsi neztratila důvěru ve svého brácha a

řekneš pravdu.“

Marika se měkce po bráchovi ohnala, ale pak se k němu jen přitulila, aby mu pověděla, jak moc je šťastná. Špitali si jako kdysi, když byli malí, a do toho vešla máma s mísou vonícího závinu.

„Tak co, vy dva spiklenci, že ani nevylézáte, a já musím se závinem až za vámi? Že by něco tajného? No jo, a máma nic neví,“ smála se mamka, ale přitom měla radost, že je doma po letech zase příjemně, a koukala, jak děckám chutná její proslavený závin.

Do této idylky vstoupil táta a hned kradl potomkům zbytky závinu s ukřivděným pohledem a slovy: „Vy bando nenažraná, na vetchého tátu jste zapomněli a všechno chcete sníst sami? Vůbec na mě nemyslíte, a já přemýšlel v práci, čím vám udělám radost, a přišel jsem na to. Půjdeme do ZOO, jako když jste byli malí. Co vy na to?“

Všichni souhlasili a po skvěle připraveném obědě se oblékli a svorně čekali na mamku, které to dnes nějak dlouho trvalo. Zato když vyšla z ložnice, poklesla všem brada. Máma vypadala skoro jako Maričina sestra. Pořádila si bílé šaty se slamákem, ve tváři byla opálená a na očích měla sluneční brýle. Postavu měla štíhlou a pružnou jako mladá dívka. Táta k ní přiskočil a točil s ní jako s malou holkou a slova chvály mu šla od srdce, protože obdiv měl i v očích. Máma se začervenala a dala tátovi pusu. Jak moc byly jejich děti rády, to vědí jen ony, ale najednou byli zase všichni spolu – celá rodina, bez přetvářky, jen proto, že to chtěli. A to bylo krásné.

Cestou do ZOO mluvili jeden přes druhého, jako by si chtěli

vynahradit ta ztracená léta. Procházeli se zahradou a pozorovali ten bzukot a cvrkot kolem sebe. Ocitli se u zamilovaného pavilonu opic. Tam dokázali stát dlouhý čas a pozorovat ty malé nezbedníky. Kočkodani byli rození akrobati a všichni lítali a natahovali pacičky skrz mříže. Marika si všimla jedné opičky, která vypadala uprostřed stáda nějak opuštěně. Málem jí nad ní vyhrkly slzy. Zatahala Toma za rukáv a ukázala mu smutnou opičku.

„Tome, co je jí? Není nemocná? Všichni tu lítají a ona sedí tak sama a opuštěně, jako by byla nechtěná,“ litovala opičku Marika.

„Pořádně se podívej, Mariko. Je tu sama. Je to samička a nemá tu kamarádku. Samci ji mezi sebe nechtějí a samičky jsou už na ni moc staré, a tak se nudí stejně jako člověk. Víš co, Mariko? Já ti poradím, utrhni nějakou kytku a trochu trávy a podej jí to přes mříže,“ radil Tom.

„Tome, ale je zakázáno krmit zvířata,“ oponovala Marika.

„To je pravda, ale ty jí nedáváš nic k jídlu, ale přírodu. Jen se podívej na tu betonovou klec a mříže,“ odvětil Tom.

Marika utrhla kytku s lístky trávy a natáhla ruku k mříži. Opička chvíli pozorovala ruku s tak lákavou věcí a nervózně posedávala, ale zvědavost zvítězila, a tak opatrně natáhla ruku k Marice a jemně jí tu krásu vzala z ruky. Přiložila si ji k nosu a k tlamičce a s rozkoší si s ní jen tak pohrávala, aby nakonec květ sežrala a trávu si nechala v pacce a chvílemi k ní přičichla.

Čas návštěv se chýlil ke konci, a tak se odtrhli od klece a pomalu se vydali na cestu domů.

Večer si spolu sedli všichni do pokoje a jen si tak povídali. Už ne jako rodiče s dětmi a přes děti, ale jako lidé, co se mají rádi, konečně to vědí a už si to nenechají vzít.

Marice začal poslední školní rok a byla to zase ta známá holka, které záleželo na výsledcích. Po tom, co se stalo, už o minulosti nikdy ani nevzdychla. Tom byl zpátky u své jednotky a Marika každý den prohlížela schránku na dopisy, až se konečně dočkala.

Jako nedočkavé dítě vyběhla schody domů a do pokoje vlétla jako raketa. Uklidnila bušící srdce a dlouho se dívala na tak očekávaný dopis, prodlužujíc chvíli, kdy ho otevře a bude číst. Vydržela skoro hodinu se těšit a přemýšlet, co v něm asi bude. Byl to první dopis, a ona byla napnutá, jak Janek píše a hlavně co píše.

Nakonec přece jen rozlepila obálku a vytáhla arch popsaného papíru, který měl tak krásný začátek:

Lásko,

ani nevíš, jak moc mi chybíš. Vůbec mi nevadí, že jsem na vojně, ale bez tebe je každý den tak dlouhý a jakoby zbytečný. Plním své povinnosti, jak mám, ale v myšlenkách se s tebou toulám po našich místech, kde jsme spolu byli. A když zavřu oči, cítím tvoje polibky – a pak už jen pálení pod víčky a bolest u srdce, že to bylo zase jen snění, ne skutečnost.

Vím, že jsem dlouho nepsal. Zkoušel jsem sám sebe, jak moc je moje láska pevná, a věř mi, lásko – i když jsem nepsal, nebyl jediný den, jediná hodina, abych si na tebe nevzpomněl. Zkoušel jsem se a teď už vím, že si svůj život bez tebe neumím

představit.

Ještě čtyři měsíce a pojedu domů. A za pár dalších měsíců si přijedu pro tebe. Prosím, nezapomeň.

Tvůj Janek

Marika se smála a plakala zároveň, šťastná, že je milovaná a zamilovaná. Měsíce plynuly jako voda v řece a každý den naplněný vzpomínkou ji přibližoval blíž k Jankovi.

Jednoho dne se vrátila jako obvykle ze školy. Byla promrzlá na kost, i když se už hlásil březen. Honem si napustila horkou koupel a už si krásně prohřívala tělo, když zazvonil zvonek. Napřed si řekla, že bude dělat, že není doma, ale pak si vzpomněla, že by to mohla být máma nebo táta. Vylezla tedy, zabalila se do koupacího pláště a na hlavu si narazila kapuci. Pootevřela dveře – a v příštím okamžiku už visela Jankovi kolem krku.

Jen rukou ukazovala, kde má pokoj. Tam ji Janek něžně položil na postel a jejich touha po sobě vybuchla naplno. Milovali se jako poprvé a zároveň naposled. Nemohli se jeden druhého nabažit, ale čas je upozornil, že za chvíli se vrátí z práce máma, a pak i táta. S lítostí se od sebe odtrhli, rychlá sprcha smyla vůni po milování. Pak už jen obléct se, způsobně se posadit a čekat na první Jankovo seznámení s rodiči.

Netvalo to dlouho a v zámku zarachotil klíč. Máma vešla jako první a hned uviděla lásku své dcery. Na první pohled se jí mladý muž zalíbil. Navíc viděla, jak Marice září oči a to bylo pro ni nejdůležitější.

Za půlhodiny přišel i táta. Ten už si Jank „rentgenoval“ mnohem

víc než mamka, ale to tátové dělají. Na své dcery tak trochu žárlí a dost se bojí, aby je daly do těch správných rukou.

„Tak se posadíme, co říkáte,“ řekl konečně Maričin táta.

Máma přinesla kávu a čaj. Hovor sice trochu vázl, ale to je při takové návštěvě běžné. Nakonec si Janek trochu netrpělivě a trochu rozpačitě odkašlal a požádal o slovo:

„Vážení rodiče. Přijel jsem se s vámi seznámit, ale mám i jiný důvod. U nás je zvykem zasnoubit se s dívkou se svolením jejích rodičů, a pak bývá svatba. A já vás dnes přišel požádat o svolení k zasnubám.“

Při těch slovech vytáhl z kapsy malou krabičku s prstenem s bílým kamenem.

„Tak ono je to až tak vážné,“ pronesl táta a zkoumavě si Janka prohlédl. Ale asi se mu líbil stejně jako Marice, protože se náhle otočil k baru, vytáhl koňak a nalil skleničky.

„Tak to se musí pořádně zapít!“ připil na zasnuby své jediné dcery.

Janek se podíval Marice do očí:

„Lásko moje, přijmi tento prsten jako znamení zasnoubení a s ním i závazný slib sňatku.“

Marice se stáhlo hrdlo. Jen tiše nastavila prst, na který jí Janek navlékl zasnubní prsten, a pak se mu stulila do náruče. Snad by zapomněla na celý svět, kdyby se rodiče nepřihlásili o své právo políbit svoji dceru. Máma plakala a táta měl najednou hluboký hlas. Možná polykal ty chlapské slzy, které se tak neradi ukazují.

„Tak, mamko, nám se bude brzy vdávat dcera. To jsou věci. Snad počkáte, až Marika dodělá alespoň školu,“ zahrozil se smíchem Jankovi táta.

„Počkáme. Ale svatba bude u nás na dědině, v létě, hned jak bude mít Marika po maturitě. A pokud bude chtít jít na vysokou, nebudu jí bránit. Svoji ženu užívím docela dobře,“ zasmál se Janek.

Jako snoubenec mohl Janek přespat u Mariky v pokoji a ráno ho doprovodila na vlak domů – s tím, že se za pár měsíců znovu setkají a už se nikdy neodloučí. Marice dny ubíhaly a zpestřovaly jí je Jankovy dopisy. Za tři měsíce už věděla, že se bude vdávat jako nastávající maminka. Maturitu skládala už s těhotenským bříškem a vše dopadlo dobře.

Můj Janíčku,

přijed' si pro mě. Už na tebe nečekám sama, ale s miminkem v bříšku. Moc se na tebe těšíme až si nás odvezeš oba k sobě. Dny bez tebe jsou zoufale dlouhé a počítám hodiny, kdy tě znovu uvidím, kdy tě budu moci obejmout a políbit.

Lásko, čekám tu na tebe a každá minuta bez tebe je prázdná. Když jsem sama, sním si o tom, co budeme mít. Holčičku, nebo chlapečka? A jestli bude mít ty tvoje uhrančivé oči...

Jedno ale vím jistě, jméno ponese po tobě. Janek nebo Janka.

Tvoje Marika

Zpráva z černé kroniky:

Na silnici do Brna zahynul řidič vozu Škoda 120. Nedostal přednost na křižovatce od opilého řidiče F. H. Tomu bylo

naměřeno 2,3 promile alkoholu v krvi. Viník vyvázl bez zranění.
Druhý řidič, J. D., zemřel na místě.

Doslov

Co dodat? Skoro nic.

Marika vychovává jejich dceru Janku. A na tváři má úsměv jen když se dívá na svoji dceru, která po tátovi zdělila jeho uhrančivé oči.